

STOLEN

A SHORT CONTEMPORARY ROMANCE

SIZZLE

Jennifer Crusie

One of the sexiest romances
you'll read this year!

WORLDWIDE ROMANCE NOVELS \$1.99

STOLEN

A SHORT CONTEMPORARY ROMANCE

SIZZLE

Jennifer Crusie

One of the sexiest romances
you'll read this year!

WINDMILL GARDEN LIBRARY 30011 01 001

Tan chảy

Jennifer Crusie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Cô muốn Richard.

Cô *vẫn muốn* Richard.

Không. Cô không muốn. Cô sẽ quên anh ta và về nhà.

Cô nhìn chiếc đồng hồ. 5 giờ 15. Chết tiệt.

Cô trượt bàn chân trần xuống đất và đi xuống hành lang dẫn vào phòng họp.

“George?” Căn phòng tối đen, và khi cánh cửa đóng lại đằng sau cô, cô va vào anh ta, cao lớn, nặng nề và đầy cơ bắp.

Không phải George.

Richard.

Cô có thể khẳng định bởi cái cách mà cô cảm nhận khi anh ta chạm vào cô.

One

“Nhưng, tôi không muốn một đồng sự,” Emily Tate rít qua kẽ răng. “Tôi muốn làm việc một mình.” Cô siết chặt tay để nện chúng lên mặt bàn phía trước và rồi lại thả chúng ra và thay vì vậy vuốt chúng xuống chiếc áo khoác của bộ trang phục công sở. “Tôi không cần một người đồng hành, George.”

Ông chủ của cô trông rất cáu tiết, và cô vô thức đưa tay lên mái tóc để đảm bảo là mọi thứ đều ở đúng vị trí, những lọn xoắn sẫm màu đã tuột khỏi chiếc dây buộc kiểu Pháp chặt chẽ trên đầu cô. *Tươi tỉnh,, bình tĩnh và khách quan nào, cô tự nói với mình. Mình muốn giết chết ông ta vì điều này.*

“Nhìn đi, Em.” George quăng một tập hồ sơ lên bàn, trước mặt cô. “Đó là những trợ lý đắt giá từ dự án Thiên đường của cô và cái kết quả cuối cùng sau khi cô hoàn thành.”

Emily rúm ró lại và đan tay phía đằng trước. “Tôi biết. Tôi đã bị lỗ thời gian. Nhưng chúng tôi vẫn đã đem lại một lợi nhuận đáng kể. Thực tế thì Thiên đường là món hời lớn nhất mà Evadne Inc. từng có. Dòng cuối cùng đó, George, là cái mà chúng ta đã tạo ra tiền của cho công ty.” **Chính mình** đã kiếm được tiền về cho công ty, cô nghĩ, *nhưng mình không thể nói điều đó. Hãy khiêm nhường nhất và hợp tác nhất đi, Emily.*

“Phải, chúng ta đã làm được.” George Barlett khom người trở lại chiếc ghế của ông ta, quan sát cô.

Mình ghét khi ông ta làm điều đó, Emily nghĩ. Lão ta lùn xùn, béo ú và hói, và lão ta không có một tí góc nào trong não mình, nhưng lão ta là kẻ đang ngồi trong chiếc ghế đó trong khi mình phải đứng chăm chú lắng nghe. Mình muốn là người ngồi trong chiếc ghế đó. Ngoại trừ một điều là mình sẽ không được ngồi. Thật là điên rồ. Cô thở dài.

“Hãy nghe tôi, Emily,” George nói. “Cô hầu như đã mất việc về cái dự án cuối cùng này.”

“Ông đã được thăng chức từ chính cái dự án cuối cùng này,” Emily nói.

“Phải, bởi vì lợi nhuận. Nếu nó không mang về lợi nhuận thì cả hai chúng ta đều đã bị sa thải rồi. Henry đã không hề vui tí nào.”

Henry Evadne chưa bao giờ vui vẻ cả, Emily nghĩ. Nó chả may may ảnh hưởng gì tới cô.

George nghiêng người về phía trước. “Tôi không muốn mất cô, Emily. Cô thông minh, và cô có một giác quan thứ 6 nhạy bén về marketing mà tôi thêm đến chết đi được. Nhưng cô đang phá hủy hệ thống tài chính trong thỏa thuận sắp tới này, và không lợi nhuận nào cứu được cô

hết, cho dù nó lớn thế nào.”

Emily nuốt khan. “Tôi sẽ ra cho nó một ngân sách.”

“Cô đã rất đúng khi làm điều đó, bởi cô sẽ làm việc với Richard Parker.”

“Richard Parker là ai?”

“Anh ta là một thần đồng đến từ Coast,” George nói. “Anh đã làm một bản phân tích về dự án Thiên đường. Nó cũng có nằm trong tập hồ sơ đấy. Cô có thể đọc nó. Anh ta đã không quá tán dương nó đâu.”

“George, chúng ta đã kiếm được bao nhiêu từ Thiên đường thế?” Emily hỏi.

George trông cực kỳ tự mãn. “Gần 4 triệu trong tháng vừa qua.”

“Vậy tại sao tôi lại phải làm việc cùng với gã thần đồng đến từ Coast và đọc lại những thứ phê bình rác rưởi trong tập hồ sơ về dự án của tôi? Champagne đâu?”

George lắc đầu. “Cô đã có thể bị thất bại.”

“Tôi chưa bao giờ thất bại cả.”

“Rồi, một ngày nào đó cô cũng sẽ thất bại,” George thản nhiên nói. “Và khi cô thất bại, cô tốt hơn là nên thất bại trong phạm vi cái ngân sách cho phép. Đó là chính xác là cái mà Richard Parker có mặt ở đây để đảm bảo điều đó. Cô sẽ gặp anh ta lúc 11h ở văn phòng của anh ta?”

“Văn phòng của anh ta?”

“Ngay tầng trên,” George nói với nụ cười nhẵn nhủ. “Cánh cửa thứ hai từ phòng giám đốc. Quang cảnh trong rất đẹp từ trên đó, tôi đã bảo rồi.”

“Tại sao không phải là văn phòng của tôi?”

“Emily, làm ơn đi.”

“Anh ta có phần trong dự án này không? Bởi vì nếu thế thì tôi sẽ rút.”

“Không, không.” George xua tay lia lịa với cô. “Chỉ là vấn đề tài chính. Và cô không phải là người duy nhất anh ta làm việc cùng. Anh ta là người lo mọi việc tính toán tài chính cho tất cả các dự án của chúng ta. Nó vẫn là đứa con tinh thần của cô, Emily. Anh ta chỉ quan sát để tính toán thôi.” Ông quan sát cô kỹ lưỡng. Cô khiến cho khuôn mặt mình trống rỗng, nhưng cô biết cơn giận dữ vẫn còn trong mắt cô. “Emily, làm ơn hãy hợp tác đi.”

“Văn phòng của anh ta lúc 11h,” cô nói, nén chặt cơn giận của mình xuống.

“Đúng rồi,” George nói một cách tin tưởng.

Emily đóng sầm cánh cửa văn phòng cô và nhanh chóng ghì mình vào chiếc ghế xoay ở bàn làm việc của cô. Jane, thư ký của cô, theo sau cô một cách khoan thai hơn và ngồi vào chiếc ghế đối diện với cô ngang qua mặt bàn. Cô đập nát một quả hạnh đông cứng. Quả hạnh tách làm đôi và cầm mảnh lớn hơn đưa cho sắp của mình.

“Mình giữ cái này trong tủ chứa cà phê cho những trường hợp khẩn cấp,” cô nói. “Và mình đã đưa cho cậu nửa lớn nhất. Tình yêu lớn hơn không bao gồm tình bạn.”

“Làm thế nào mà cậu giữ được nó khỏi bị mọi người lấy trộm thế?” Emily hỏi, lấy nó khỏi mảnh vỏ.

“Họ biết mình làm việc cho cậu,” Jane nói. “Họ biết mình có thể giao nó cho cậu sau lưng họ.”

“Không, thật đấy, làm thế nào mà cậu làm được điều đó thế?”

“Mình giữ nó trong tủ đựng đá và đánh dấu là ‘Măng tây’,” Jane nói, miệng mút thanh sô cô la.

“Và không ai hỏi cậu làm gì với đồng măng tây ở chỗ làm việc à?” Emily bóc một miếng sô cô la nhỏ và đặt nó lên lưỡi. Miết cái chất béo ngọt của nó trong miệng mình, và cô thở dài rồi ngồi lại vào chiếc ghế của mình.

“Họ rõ ràng là biết mình giữ nó cho cậu – cậu là kiểu người trông như thể là cậu chỉ tổng mỗi hoa quả và rau củ vào cơ thể mình vậy.” Jane nghiêng ngả cô. “Làm thế nào mà cậu chả bao giờ tăng cân được nhỉ? Chúng ta ăn uống như nhau, nhưng trong khi mình đang chiến đấu với 10 pounds thừa mứa (xấp xỉ 5 cân) thì cậu lại trông như thể là chẳng có tí tẹo nào. Và cậu chẳng cần làm gì để làm chúng biến đi cả.”

“Sự thất vọng,” Emily nói. “Giờ mình có một người kiểm soát ngân quỹ phải đối chất. Một bộ com lê nào đó mang cái tên Richard Parker.”

“Oooh,” Jane nói. “Mình từng gặp anh ta rồi. Những thứ đang được tìm kiếm.”

“Không phải một anh chàng com lê à?”

“Ồ, phải, nhưng là một bộ com lê đáng mơ. Thật tệ là mình lại đang hạnh phúc với hôn nhân.” Jane thở dài. “Cao lớn. Rắn chắc. Đẹp trai. Táo bạo. Đôi môi đẹp như tạc. Đôi mắt xanh khiến người khác phải trầm trồ. Không bao giờ mỉm cười. Mọi cô thư ký đều lên kế hoạch để lôi kéo ánh mắt anh ta và tất nhiên là những cô nàng ít tuổi, nhưng nó đã không xảy ra.”

“Không ư?” Emily bóc một miếng sô cô la khác.

“Anh ta đúng là một con người của công việc. Mọi thứ mà anh ta nghĩ đến là tiền. Karen nói là khi cô ta về thì anh ta vẫn cứ ngồi đây làm việc.”

“Karen?”

“Cô nàng tóc vàng nhỏ bé ở tầng 12. Giờ cô ta là thư ký của anh ấy.”

“Hãy kết mối thâm giao với Karen. Chúng ta cần một điệp viên trong trại của kẻ thù.”

“Không vấn đề gì,” Jane nói, liếm các ngón tay để lấy hết chỗ sô cô la cuối cùng. “Cô ta rất hào hứng khi nói về sếp của mình.”

“Tốt, tốt,” Emily nói. “Anh ta có thể là vấn đề thực sự của chúng ta đấy.”

“Thế nào?”

“Anh ta kiểm soát tiền.”

“Và chúng ta không ổn với tiền.” Jane gật đầu điên cuồng. “Cái Thiên đường tốt đẹp đã bị cuốn đi mất như nó đã bị. Thật vui khi được cùng cậu leo lên được đến đỉnh, nhưng mình đã không mong mà lại ngã đau cùng với nhau khi mà chúng ta đã cùng nhau đi quá cái ngân sách đó đâu.”

“Cậu sẽ không bị ngã đau,” Emily nói. “George không cảm đâu. Ông ta sẽ chộp lấy cậu làm thư ký riêng của ông ta.”

“Cả mình cũng đâu có cảm,” Jane nói. “Hai chúng ta sẽ ở lại cùng nhau. Mình biết ngay khi mình gặp cậu ở trường trung học là cậu sẽ tới nhiều nơi và sẽ mang mình đi cùng. Chủ tịch và thư ký của lớp chuyên. Chủ tịch và thư ký của hội sinh viên. Chủ tịch và thư ký của hội phụ nữ trong trường. Mình sẽ luôn sát vai cho đến khi cậu làm được chủ tịch của cái đồng rác này.” Cô ném cái vỏ đi và mỉm cười một cách xấu xa. “Mình thực sự đã làm được thư ký.”

“Cậu lúc nào cũng ngang bằng mình,” Emily nói. “Tại sao cậu không để mình đưa cậu đi tham dự một chương trình đào tạo chuyên tu nhỉ?”

“Bởi vì mình thông minh hơn cậu,” Jane nói. “Hiện giờ ở đây, Mình thực sự tạo được nhiều hiệu quả hơn, và mình không phải bợ đỡ sếp. Cậu sẽ ăn nốt phần còn lại của sô cô la chứ?”

“Ừ,” Emily nói.

“Vậy là mình cần tập trung xem cậu đã đóng sầm cánh cửa để tỏ lòng tôn kính đối với Richard Parker chứ?”

“Ừ.”

“Mình biết là cậu có thể tóm được Richard Parker mà.”

“Như thế nào?” Emily bóc một mẫu sô cô la khác. Cô không có hứng thú trong việc chộp được Richard Parker. Thực tế là cô muốn loại hẳn ra, nhưng cô lúc nào cũng thấy thú vị đối với Jane. Cô không khẳng định là công ty trả cho Jane một mức lương hào phóng chỉ bởi vì họ là bạn của nhau; cô khẳng định là Jane có rất nhiều ý tưởng và không có cái nào trong số chúng là ngớ ngẩn cả. Nếu Emily trở thành giám đốc được thì cả cô và Jane đều phải có những đặc quyền như nhau.

“Mình nghĩ là cậu nên lên kế hoạch đối với anh ta đi,” Jane nói.

Emily xem xét lại những suy nghĩ của cô về việc Jane không có những ý tưởng ngớ ngẩn. Điều này có vẻ là một đây.

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu cần phải ra ngoài nhiều hơn. Cậu sống trong văn phòng. Cậu chỉ về căn hộ của mình để tắm rửa và thay đồ. Cậu thậm chí còn chẳng có một con vật nuôi nào, để tạo ra cho căn hộ của cậu những tiếng đình tai nhức óc. Mình là người đồng nghiệp duy nhất của cậu.”

“Mình thích nó cứ diễn ra theo cách đó.”

“Ồ, nó không hề tự nhiên chút nào. Và nó nghe nghe thể Parker cũng ở trong tình trạng tương tự. Các người có thể tự cứu lấy nhau đấy. Anh ta sẽ rất biết ơn và sẽ phải lòng cậu, cậu sẽ kết hôn, và mình sẽ mua những món quà cho lũ trẻ, thay vì việc nhận chúng từ cậu. Cậu sẽ không ăn đám sô cô la đó phải không?”

“Phải,” Emily nói, bẻ một miếng khác. “Việc kết hôn với Richard Parker sẽ giúp mình thế nào?”

“Sex luôn là một liều thuốc hữu hiệu,” Jane nói. “Nó giống như sô cô la vậy.”

“Mình cần sự giúp đỡ ở văn phòng,” Emily nói. “Gã này lại sẽ bó buộc tay chân mình lại.”

“Lập dị.”

“Hãy dễ thương với Karen,” Emily nói. “Điều này có thể rất không đàng hoàng. Giờ hãy đi gọi cho Parker đi. Mình có một cuộc gặp với hắn lúc 11h, và mình muốn nghe giọng hắn trước tiên xem thế nào.”

“Một cuộc gặp, huh? Sao cậu không thay đổi vẻ ngoài của cậu nhỉ? Hãy thả mái tóc dài đó xuống. Cởi bớt chiếc áo khoác ra. Đặc biệt là tháo ngay cặp kính đó ra. Cậu trông giống hết một con bọ.”

“Mình muốn trông như một con bọ. Mình có một thời gian đủ kinh để chăm chút chỗ này trông như một con bọ. Nếu mình bắt đầu cởi quần áo của mình ra, sẽ không có ai trả tiền cho sự chăm chút đó đâu.”

“Muốn đánh cuộc không?” Jane nhìn sếp của mình. “Nếu mình có được thân hình như cậu, mình sẽ cởi quần áo của mình mọi lúc.”

“Cậu lúc nào chả cởi hết quần áo,” Emily nhấn mạnh. “Ben chưa bao giờ thấy cậu mặc quần áo à?”

“Chấn chấn rồi,” Jane nói. “Mình đã mặc quần áo vào lễ cưới của mình. Cậu cũng đã ở đó mà. Cậu đã quở trách người đàn ông tốt nhất ở bàn tiếp tân mà.”

“Cậu không bao giờ quên phải không?”

Jane đứng lên và hướng ra cửa. “Mình sẽ nổi máy với Parker. Đừng có đập anh ta. Mình sẽ kết giao với Karen, nhưng chúng ta sẽ tiến xa hơn nếu cậu lên kế hoạch với chính anh chàng đó.”

“Cứ tự do lấy cơ thể mình làm vật tế thần vì những tham vọng của cậu đi,” Emily nói khi Jane đi qua cánh cửa.

“Tham vọng của chúng ta,” Jane nói. “Và mình đã gặp anh ta rồi. Sẽ không có sự cụng té nào cả.”

“Ông Parker trên đường dây số hai,” Jane nói bằng giọng nói mang đậm chất thư ký của mình.

Emily nhắc điện thoại. “Ông Parker phải không?”

“Phải?”

“Tôi là Emily Tate. Tôi được thông báo là chúng ta có một cuộc gặp gỡ vào lúc 11h.”

“Đúng rồi, cô Tate.” Giọng anh nghe buồn tẻ nhưng nhấn nài. Cô đang mong chờ một giọng the thé đỉnh tai của một kẻ gia trưởng; giọng nói của anh sâu lắng với một chút ngữ điệu của người New York trong đó.

“Có bất cứ điều gì ông muốn tôi mang đến cuộc gặp không?”

“Không, cô Tate, tôi có mọi thứ tôi cần rồi. Còn vấn đề gì khác không?”

Xin lỗi, Emily nghĩ. Tôi đang lãng phí thời gian của anh ư? “Không, ông Parker, không còn gì nữa.”

“Vậy, 11h nhé,” anh nói, và gác máy.

Không tốt lắm, Emily nghĩ. Có khả năng và không bị ấn tượng với cô bởi bản báo cáo có vết kinh khủng của cô. Nó phải có ý nghĩa là anh ta vẫn cứ treo cái ngân sách thừa thãi đó.

Jane gõ vào đầu mình. “Okay, vậy anh ta không phải là một kẻ quyến rũ. Nhưng mình vẫn nói đi vì nó. Có lẽ anh ta sẽ lơ là trên giường.”

“Đừng có mơ.” Emily nhắc điện thoại lên. “Anh ta có lẽ không đi ngủ. Anh ta có lẽ ngủ đứng ở một góc nào đó trong văn phòng của anh ta.”

“Cậu có cần mình trong cuộc họp để ghi chép lại không?”

“Có.”

“Vậy đi thôi, em yêu, và chúng ta sẽ ăn trưa ở Celestial sau đó. Chúng ta có thể thảo luận về tình huống đó.”

“Ý hay.”

“Và, Jane, cố gắng ra vẻ cậu là một thư kí thực thụ ở đó đấy. Anh ta không cần biết cậu là bộ não trong việc kinh doanh của chúng ta đâu.”

“Mình sẽ cầm cái bút chì qua mái tóc của mình và mượn cặp kính của cậu,” Jane nói.

“Búi tóc nào?”

“Mình sẽ có nó vào lúc 11h.”

“Đây là cái mình muốn xem đấy.”

Khi Emily rời khỏi văn phòng lúc 11h kém 5, Jane đã thực sự cuộn tóc cô thành một búi nhỏ. Nó đúng là một cái búi tóc kinh hoàng, với những mớ tóc tuột ra và hai chiếc bút chì được cắm xuyên qua nó, nhưng nó là một búi tóc không thể phủ nhận.

“Cái đó đúng là kinh khủng thật,” Emily nói khi họ đứng đợi thang máy.

“Đợi đã.” Jane nhắc cặp mắt kính của Emily khỏi sống mũi cô và đeo nó lên. “Mình trông thế

nào?”

“Trông cậu giống như một con bọ với một kiểu tóc hết sức kinh khủng,” Emily nói. “Cậu trông giống như mẹ của Norman Bates, một bệnh nhân tâm thần trẻ tuổi. Cậu trông giống như -”

Cánh cửa thang máy mở ra, và họ đi vài với một số ủy viên ban quản trị khác. Emily nhìn sang bên cạnh chỗ Jane và cố không bật cười. Nếu mọi cái thực sự tồi tệ, cô chỉ cần nhìn Jane và sẽ cảm thấy khá hơn.

“Thật tốt khi chỉ có ba chúng ta tham gia cuộc họp,” Emily thì thầm. “Bất cứ ai khác sẽ phát hiện ra cậu định giở trò gì đó đấy.”

Jane đẩy cặp kính lên sống mũi, hít một hơi và nói to và bằng giọng mũi, “Tôi chỉ muốn cô biết, cô Tate, rằng thật vinh dự khi làm việc với cô, và tôi nói thật từ tận đáy lòng mình.”

“Cám ơn, bà Frobish,” Emily nói. “Lòng trung thành của bà thật là một sự an ủi.”

“Cậu có bỏ lại bất cứ mẫu sô cô la nào không đấy?”

“Không.”

Jane hít vào.

Phòng hội nghị hiện ra ngay tầm mắt nhìn từ thang máy. Trong lòng Emily, một lần nữa cô nhận ra là mình sẽ phạm phải một sai lầm. Không phải chỉ có ba người bọn họ. Có tận sáu người khác trong hội đồng quản trị ở đó, bốn trong số họ đều mang theo thư kí của mình.

“Chuyện này là sao?” Emily thì thầm với Jane, đang cau mày lại.

“Mình không biết,” Jane thì thầm. “Chống lưng cho mình nhé.”

Cánh cửa khác ở phía cuối phòng họp mở ra, và Richard Parker đi vào, cao lớn, răn rỏi và nghiêm trang. Và rõ ràng là người đàn ông bảnh bao nhất mà Emily từng nhìn thấy. *Xuất chúng. Trang phục đẹp đẽ. Uy quyền.* Và gọi tình, Emily nghĩ. Gọi tình một cách lồ lộ. Tất cả thành viên ban quản trị ở đó ngoại trừ Emily đều cứng người lại trong chiếc ghế của ông hay bà ta. Mọi người thư kí ở đó ngoại trừ Jane đều mỉm cười ấm áp. Đối với mỗi người ở đó, Richard Parker rõ ràng là đang tỏa ra sức mạnh và uy quyền. Đối với những người thư kí và những người điều hành nữ, anh đều toát lên lời mời gọi về tình dục. *Sức mạnh và uy quyền thật rõ ràng,* Emily quyết định; *sự mời gọi tình dục thì không.*

Anh thực sự trông cực kỳ bảnh bao, Emily nghĩ. Ngoại trừ chiều cao và cái cằm đó, anh gần như là hoàn hảo. Đôi mắt màu xanh như có lửa đỏ và hàng lông mi đen dài. Không giống như một nhà doanh nghiệp. Làm thế nào mà mình có thể làm việc chống lại anh ta nhỉ? Nếu anh ta là phụ nữ, đó sẽ là làm việc chống lại anh ta.

Mắt anh quét qua căn phòng và bắt được ánh mắt cô. Cô là người duy nhất nhìn anh mà không thấy sợ hãi hay ham muốn. Cô đón anh mắt anh một cách lạnh lùng và nhìn chằm chằm lại anh, tính toán. Anh ta là kẻ thù.

Anh nhướn mày với cô và chuyển ánh nhìn sang hướng khác. Jane viết một ghi chú. Emily nhìn vào tập giấy của cô nàng. “Anh ta không ngốc nghếch,” Jane đã viết, “nhưng cậu có thể tóm được anh ta.”

Emily lắc đầu. Cái lắc đầu yếu ớt của Jane đang đánh giá cao cô.

George nghiêng người về phía Emily. “Có chuyện gì với Jane vậy? Trông cô ta thật nực cười.”

“Hội chứng kinh nguyệt,” Emily thì thầm lại, và George gật đầu một cách nghiêm nghị.

Richard Parker nhìn và cau mày với họ.

George đỏ mặt.

Emily nhướn mày với Parker.

Anh có vẻ giật mình, và rồi môi anh giật mạnh.

*Gần như chúng ta mỉm cười với nhau, phải không, Emily nghĩ. Anh không hề cứng rắn đến vậy. Có lẽ tôi **có thể** tóm được anh.*

“Tôi đã yêu cầu các vị họp với tôi ngày hôm nay để bàn về việc điều tiết ngân sách cho chiến dịch marketing vừa qua của các vị,” Parker bắt đầu. “Nó thật không lường được.”

Một vài người trong ban quản trị cười khúc khích và rồi lại im lặng. Một số người đỏ mặt và ngó lơ đi. Emily ngáp dài và kiểm tra đồng hồ.

“Cô cảm thấy chán hả, cô Tate?” Parker hỏi.

“Không hẳn.” Emily lịch sự mỉm cười lại. “Tôi chắc là anh sẽ đưa ra ý kiến của anh ngay thôi.”

George nhắm mắt lại.

“Vấn đề là, cô Tate,” Parker nói mà không hề nâng giọng lên, “tất cả các người thường xuyên phung phí ngân sách của các người, cứ tiếp tục như vậy thì lợi nhuận của công ty này sẽ bị sụt giảm. Riêng mình cô đã vượt quá ngân sách của cô ở dự án Thiên đường gần 30%. Đó là một khoản tiền lớn, cô Tate. Có thể cô đã nghĩ là không có cái giá nào quá lớn để trả cho Thiên đường, nhưng tôi không đồng ý. Cô đã có thể đặt cả công ty này trước bờ vực đấy.”

Emily mỉm cười lại với anh ta.

“Tôi đã có thể, nhưng tôi đã không làm vậy, anh Parker,” Emily nói. “Tôi đã đem về 4 triệu \$ cho công ty này với việc mạo hiểm đầu tư thêm 30% ngân sách.”

“Đó không phải là mạo hiểm đầu tư, cô Tate. Đó chỉ là một việc thiếu kiểm soát. Đó là nguyên nhân mà tôi phải nhúng tay vào. Tôi là sự kiểm soát của cô.” Mắt Parker quét một lượt quanh căn phòng. “Từ bây giờ tất cả mọi khoản ngân sách của các vị đều phải thông qua tôi. Áp dụng với tất cả hóa đơn mua bán, mọi khoản thu chi. Tôi sẽ là người chi tiền. Tôi sẽ đảm bảo là các vị sẽ có đủ tiền mà các vị cần cho các dự án của mình. Và tôi sẽ đảm bảo là các vị sẽ không bị vượt quá ngân sách. Giờ, tôi chắc là các vị có vài câu hỏi về việc phương thức xử lý mới này sẽ được thực hiện thế nào, vậy thì bắt đầu đi.”

Anh ngồi xuống và dựa người vào chiếc ghế của mình trong lúc những người khác bắt đầu cái quy trình hăng giọng, ậm ừ và cam đoan với Parker rằng họ đánh giá cao sự giúp đỡ của anh và ao ước được làm việc với anh.

Jane viết lên quyển sổ ghi chép của cô, “Đừng chống lại anh ta.”

Emily nổi đóa lên, mặc dù cô giữ cho mặt mình bình thản. Không có cái giá nào quá lớn để trả cho Thiên đường. *Đừng mánh mung với tôi, anh bạn thân mến, cô nghĩ. Tôi đã không quanh quẩn ở nơi tôi đã ở cả ngày hôm nay để nhận được điều đó từ bất kì ai đâu.*

Và rồi cô nghĩ, *phải, mình đã làm rồi còn gì. Mình là kẻ nhún nhường nhất, hợp tác và lễ độ, và mình thường cúi đầu. Mình cúi đầu trước George, một kẻ ngốc ngếch, mọi lúc. Rồi Jane và mình lén lút sau lưng ông ta và làm mọi thứ kết thúc theo cách mà bọn mình muốn. Mình sẽ phải làm gì để chống lại được cái gã này đây?*

Cô quan sát anh lắng nghe Croswell ở bộ phận nghiên cứu và phát triển. Anh đang lắng nghe một cách lịch sự và gật gù, và cô muốn quăng một thứ gì đó.

Anh ta đỡ đầu mình, cô nghĩ. Anh ta cho là anh ta đúng, và anh ta không thèm lắng nghe, và anh ta bảo trợ mình. Anh ta nghĩ mình tầm thường.

Cậu bé, anh sẽ phải trả giá vì điều đó.

Tôi không quan tâm anh trông ngon lành đến thế nào.

Không nhận ra điều đó, cô để mắt mình nheo lại khi cô nhìn về phía anh, do đó khi anh lơ đãng nhìn xung quanh trong lúc lắng nghe những lời lẽ ngốc nghếch của Croswell, anh đã bắt gặp cái nhìn đối kháng của cô. Mắt anh chột lóe lên, và rồi anh mỉm cười với cô như thể anh mới nhìn thấy cô lần đầu tiên, một nụ cười thực sự chấp nhận sự thách thức của cô và chấp nhận cô như một kẻ ngang hàng, chia sẻ điều ngớ ngẩn đang xảy ra lúc này và của cái màn kịch về quyền lực đối với những con cừu non mới trong cũi của riêng anh.

Đó là một nụ cười chết người.

Mắt Emily nheo lại hẹp hơn. *Nó sẽ còn lấy đi nhiều hơn là một nụ cười đấy, cậu bé thân mến. Hãy ném vào tôi một dòng khác kiểu như “không có cái giá nào quá lớn cho Thiên đường” thử xem, và tôi sẽ xóa ngay cái nụ cười đó khỏi gương mặt anh nhanh đến mức anh sẽ không biết là cái gì vừa được ném vào anh đâu.*

Jane thúc cô một cái và cô nhìn xuống quyển sổ ghi chép. Nó viết, “Tại sao anh ta lại mỉm cười thế?”

Emily uể oải cầm quyển sổ lên và viết, “Bởi vì anh ta biết mình giận dữ, và anh ta nghĩ điều đó buồn cười.”

Jane vói lấy quyển sổ và viết, “Vậy thì anh ta không thông minh như mình nghĩ.”

Emily gật đầu và hướng sự chú ý của mình trở lại với nhóm người đang họp bàn.

“Còn ai có câu hỏi nào không?” Parker nhìn khắp bàn trước khi quay về hướng Emily. “Cô Tate, cô đã rất im lặng. Cô có câu hỏi nào không?”

“Không, tôi đã có được tất cả những cái mà tôi cần biết rồi,” cô điềm nhiên nói.

“Tốt. Cô có thời gian để họp với tôi ngay bây giờ chứ?”

“Bây giờ ư?” Emily nhướn mày. “Tôi có một cuộc hẹn ăn trưa. Tôi có thể gặp anh lúc 2 giờ.”

“Để tôi kiểm tra các cuộc hẹn của tôi đã,” anh nói. “Tôi sẽ bảo thư ký của tôi gọi cho thư ký của cô.” Anh ta nhìn Jane lần đầu tiên và dừng lại.

Cô nàng đang làm cái gì vậy? Emily nghĩ, không dám nhìn. Cô nàng có lẽ đã bôi đen hai cái răng cửa và giờ đang mỉm cười điên cuồng với anh ta.

“Ổn rồi.” Emily đứng lên nhằm ngăn Jane lại. “Còn gì nữa không?”

Anh ta vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, quan sát cô. “Không. Hết rồi.”

“Cám ơn,” Emily nói, và rời đi với Jane bùng tỉnh đi theo ngay sau.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng cả hai, Jane ngừng đi theo và lấy cặp kính ra. “Như diễn kịch câm,” cô nói thẳng toẹt. “Chúng ta chả làm được gì gọi là chống đối anh ta cả. Có chuyện gì với cậu vậy?”

“Anh ta thật cao ngạo,” Emily nói, đập vào chiếc nút thang máy.

“Ai trong căn phòng đó chả cao ngạo,” Jane nói. “Điều khác biệt duy nhất là anh ta có lí do để như vậy.”

“Cái gì? Cậu mê cái vẻ ‘Xin chào, tôi là Chúa trời đây’ mà anh ta vừa thể hiện ấy hả?”

“Anh ta có quyền mà,” Jane nói. “Chúng ta đã vượt quá ngân sách. Chúng ta đã có thể thực hiện chiến dịch với ít tốn kém hơn. Ở đây anh ta có thể giúp được cậu đấy.”

“Cậu đang đứng về phía ai vậy?”

“Phía chúng mình,” Jane nói. “Trước đây, sau này và luôn vậy. Mình chỉ là không chắc anh ta

cũng không đứng về phía chúng ta thôi.”

Họ rời khỏi thang máy, và Jane đưa cặp kính lại cho Emily. “Anh ta thích cậu đấy.”

“Làm ơn đi.”

“Anh ta thích cậu. Mình đã nhìn vào mắt anh ta. Nhân tiện, chúng thật đặc biệt. Anh ta thích quan sát cậu. Anh ta nghĩ cậu dễ thương.”

“Dễ thương!” Emily thốt lên. “Dễ thương ư!”

“Biến nó thành sự thật đi,” Jane nói.

“Còn lâu mình mới làm. Mình sẽ trao cho anh ta sự dễ thương.” Emily ào ra khỏi thang máy và đi xuống hành lang tới văn phòng của mình, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng mình. Một phút sau, Jame đi vào với chiếc áo khoác trên tay.

“Cuộc hẹn ăn trưa của cậu đây,” cô nói. “Cậu đã hứa với mình là Quán ăn Tàu.”

“Dù sao thì cậu cũng phải lên kế hoạch cho chiến lược mới ít tốn kém nhất,” Jane nói sau khi đã ăn no nê bánh bao và cháo nóng. “Loại hương liệu mới này không đắt như của Thiên Đường đâu. Giới hạn ngân sách của cậu sẽ thấp hơn.”

“Không cần thiết.” Emily đưa thìa cháo nóng một cách cẩn thận vào miệng. “Chúng ta sẽ hướng tới đối tượng người mua là phụ nữ trẻ, những người sử dụng nước hoa một cách thường xuyên. Chúng ta sẽ ổn. Nếu mình không bị ép buộc phải hạ thấp cái ngân quỹ xuống.”

“Cho anh ta một cơ hội đi,” Jane nói. “Chả có lợi lộc gì khi công khai chống đối đâu.”

“Không phải,” Emily nói. “Mình chỉ vừa làm rõ là mình sẽ lại nhảy vào lửa thôi!”

Jane dừng lại một lúc. “Gà xào tỏi chứ?”

“Không nếu mình phải họp với Quý ngài Bảo kê Ngân quỹ chiều nay. Karen đã gọi chưa?”

“Rồi. Hai giờ. Văn phòng anh ta.”

“Tất nhiên rồi.” Emily thở dài. “Mình thích những vị trí trung lập hơn. Từ bây giờ hãy biến nó thành căn phòng hội thảo. Trên sân của chúng ta, không phải của hắn.”

“Mình sẽ cố,” Jane nói. “Tôm không?”

“Có,” Emily nói. “Mình đang rất muốn nhai một bộ xương nhỏ cho bổ tức.”

“Sau đó chúng ta sẽ đi mua sắm,” Jane nói. “Mình đã tìm thấy chiếc áo ren màu hồng cực dễ thương này và bộ bikini - ” Cô ngừng lại và nhìn qua Emily.

“Các quý cô.”

Đó là Kẻ Phá Rối cùng với George theo sau. *Goerge cố ý mang anh ta tới đây*, Emily nghĩ. *Chỉ vẽ cho người chủ mới nơi ăn uống tốt nhất. Mình đánh cuộc là sau đó ông ta sẽ đề nghị mang cái đồng giết ủi khô ráo của hắn cho mà xem.* Cô nhìn lên và mím một nụ cười gượng. “Anh Parker. Rất vui được gặp anh.”

“Goerge đảm bảo với tôi đây là một nơi tuyệt vời cho những cuộc hẹn ăn trưa.” Anh nhìn về phía Jane.

“Đúng vậy.” Emily cúi xuống và tiếp tục cầm thìa múc cháo.

Jane mím cười với anh ta. “Thật vui khi gặp lại anh.”

“Oh, vâng. Cô là thư ký của cô Tate. Cô Frobish phải không? Lúc đầu tôi đã không nhận ra cô.”

“Ồ, đó là muôn vẻ của người thư ký,” Jane vui vẻ nói. “Không nhận biết, không quà cáp, không sao lãng....”

“Hầu như không thể sao lãng,” Parker nói. “Cô cũng biết lương của cô là một phần của ngân

sách mà. Nó được trả rất hậu hĩ.”

“Thực tế,” Emily nói, nhìn chằm chằm về phía trước, “cô ấy không hề bị sao nhãng. Và tôi sẽ tranh đấu đến cùng để ngăn bất cứ sự cố gắng nào hạ lương của cô ấy hoặc tước đi cái tương lai thăng tiến của cô ấy.” Cô ngược mắt nhìn Parker, và sự cương quyết trong giọng nói của cô hiện lên đôi mắt.

“Tôi không định sách nhiễu gì về lương lậu của cô Frobish cả,” Parker điềm nhiên nói. “Một thư ký tốt thì xứng đáng với sức nặng bằng vàng của cô ta.”

“Ý tưởng hay,” Jane nói. “Tôi sẽ lấy đó làm bệ phóng cho những yêu cầu kế tiếp của mình. Giờ hãy gọi thêm hai con tôm nữa đi để tôi có lí do cho việc tăng sức nặng của mình nào.” [1]

Emily nghĩ về việc xiên cho Parker một nhát bằng chiếc đĩa của mình nhưng quyết định việc đó quá sức là công khai. *Then chốt của vấn đề ở đây là chính là sự khéo léo*, cô nghĩ.

“Tôi sẽ gặp cô vào lúc 2h, cô Tate,” Parker nói, và đi về phía chiếc bàn mà người phục vụ đã giữ nó cho anh ta, Goerge lững thững đi theo sau.

“Mình đã nghĩ là cậu sẽ đâm anh ta bằng chiếc đĩa trên tay đấy,” Jane nói. “Tệ hơn, những đòi hỏi nghề nghiệp, mặc dù với tư cách là một người bạn, mình thực sự cảm động đấy.”

“Mình đã cố thử ngừng căm ghét anh ta,” Emily xiên mạnh vào miếng trứng cuộn. “Mình đã cố để làm việc với cái con quái vật tự cao, hống hách này.”

“Xem nào?” Jane nói. “Thực sự là cậu đang nói về anh ta với một sự ầm ập đấy.”

Chiếc áo con được làm bằng những dải ren màu hồng sậm với những hình thêu màu bạc, và Jane đã mua nó. Chiếc áo ngực chỉ là hai bông hoa hồng bằng ren màu hồng được cắt theo kiểu hình bán nguyệt, đính với nhau bằng những dải ruy băng nhỏ bằng lụa màu hồng, và bộ bikini là một dải những bông hồng và ruy băng tương tự thế. Trông thật ngu ngốc và xa xỉ, sexy và nực cười.

“Ben sẽ thích lắm đây,” Jane nói. “Sao cậu không chọn vài thứ và thử nó với Richard nhỉ?”

“Richard nào?”

“Parker,” Jane tỉnh bơ đáp.

“Hắn sẽ không bao giờ dao động đâu.” Emily liếc cái bảng giá. “Nó không rẻ lắm nhỉ. Có những vùng nông thôn nhỏ bé không dành quá nhiều tiền cho những phương tiện che chắn đâu.”

“Phương tiện che chắn không phải là cái mà mình đang đề cập tới.” Jane tự ngẩng mình trong gương. “Mình định nói là sự đầu hàng ngay tắp lự và bị trấn áp ngay sau đó cơ.”

Emily thở dài. “Nghe cũng có vẻ hay hay đấy.”

Jane chớp lấy ngay. “Cậu cũng sắm vài thứ đi.”

“Tại sao? Chẳng có gì thú vị trong việc trấn áp cả.”

“Sai rồi. Croswell đã rút ở R & D [2] vẫn nhắc tới cậu với đầy nỗi đam mê đấy.”

“Croswell là một sai lầm.” Emily cầm một chiếc áo con bằng ren màu hồng pha với màu bạc lên và nhìn nó một lúc lâu. “Nếu anh ta thử tấn công thì mình sẽ phòng thủ kĩ.”

“Sau đó quay về lại kế hoạch A. Richard.”

Emily nhìn chiếc áo ren hồng-bạc và nghĩ về Richard Parker. *Nếu anh chịu im hơi lặng tiếng, cô nghĩ, mình có thể chịu đựng được điều đó. Thực ra thì mình rất thích. Cái cơ thể đáng yêu cao lớn đó. Đôi mắt màu xanh đầy mê hoặc đó. Cái miệng mềm mướt với những đường nét cổ điển như được tạc đó.*

Cái miệng đó. Cái thứ lúc nào cũng hoạt động không ngừng và chấp nhận các cách bịt miệng đắt đỏ (and accepting expensively shod foot). “Không có cái giá nào là quá lớn đối với Thiên đường cả.” “Gần như là vô giá.”

“Không kể cả nếu anh ta không biết.” Emily đặt chiếc áo trở lại. “Đi nào. Mình còn có cuộc họp lúc 2 giờ.”

“Tôi vừa xem qua các ý tưởng chuẩn bị của cô,” Kẻ Phá Rối Richard nói. “Cô tính toán không kinh tế lắm.”

“Thật à?” Emily cố giữ không cho mình nổi đóa lên. “Tôi đã bắt đầu hết sức tiết kiệm rồi.”

“Hồng ngọc.” Anh ta quăng sấp hồ sơ ngang qua mặt bàn về phía cô.

“Xem nào, chúng tôi đã bán ở Thiên đường với những viên kim cương. Những viên đá cực kỳ lộng lẫy. Nhưng loại hương liệu mới này là dành cho một thị trường trẻ trung và nóng bỏng hơn. Do đó chúng sẽ là những viên hồng ngọc. Vẫn long lanh, nhưng nóng hơn.”

“Tốt thôi.” Anh ta nhún vai. “Hãy sử dụng thủy tinh.”

“Cái này là cho những bức ảnh.” Emily nắm hai tay lại một cách bình tĩnh và xiết chặt chúng lại cho đến khi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch. “Chúng tôi sẽ không rải chúng trong các lọ được.”

“Cô có thể thuê chúng không?”

“Những viên đá lẻ ư? Tôi không biết.” Emily cố cân nhắc đề xuất đó, nhưng cô lại phản bác lại. “Chúng ta có thể mua nó và rồi lại bán đi. Tôi không biết nhiều lắm về mảng đá quý.”

“Ồ, tôi có am hiểu một chút, và cô có ý tưởng nào về việc xiết hầu bao của mình lại chỉ còn 1/2 không.”

“Những viên ngọc là khoản đầu tư rất tốt.” Emily thận trọng thả lỏng tay ra. “Chúng ta sẽ không lỗ đâu.”

Anh lắc đầu. “Chúng ta không lấn sang việc đầu tư đá quý. Thuê chúng đi.”

Emily lắc đầu. “Chúng tôi cần có những viên đá giống nhau được xếp lại cho những bức tranh sau đó. Chúng tôi không thể chắc là sẽ kiếm được chúng. Thêm vào đó, chúng tôi thường sử dụng chúng để trưng bày một cách đặc biệt trong những ngày mở cửa và biểu diễn. Chúng tôi đã làm điều này với Thiên đường, và nó đã rất thành công.”

Anh ngả người ra sau và nhìn cô chăm chú.

“Cô thực sự nghiêm túc về việc này đúng không, hay đây chỉ là cái mà cô dùng để chống đối lại tôi?”

Anh ta có nghe mình nói không đấy? Emily nghĩ. *Trông mình có vẻ giống đùa cợt lắm à?* “Tôi hoàn toàn nghiêm túc. Và tôi không bao giờ đấu tranh chỉ vì mục đích gây chiến cả.”

“Bữa trưa hôm nay là một cuộc hẹn kinh doanh à?”

“Jane biết rõ về công ty này còn hơn cả tôi và anh đấy.” Emily lại xiết chặt tay lại. “Khi nào anh ở lại đây lâu hơn chút nữa anh sẽ biết điều đó thôi. Tôi vẫn thường xuyên hỏi ý kiến của cô ấy, và tôi đánh giá cô ấy rất cao. Và, đúng, đó thực sự là một bữa ăn giao dịch.”

“Đồ lót bằng ren màu hồng thì sao?” Anh mỉm cười khô khốc với cô.

Anh ta đã nghe lắm được lời thảo luận đó, cô nghĩ. Emily mỉm cười lại một cách ngọt ngào. “Tôi đã bảo cô ấy là anh sẽ không nghĩ điều đó là kinh tế đâu.”

“Tôi không phải nhìn tất cả mọi thứ với cái mác giá của nó, cô Tate.” Mắt anh gần như vô tình trượt xuống cái cổ áo đang mở trên chiếc áo blouse của cô.

Emily nhướn mày về phía anh, và anh đỏ mặt (NLB: :lmao: -> đã yếu còn ra gió). Mày có biết điều gì không, cô nghĩ. Anh ta cũng chỉ là con người thôi. Có lẽ còn có hy vọng (bắt đầu mạnh mẽ dung mỹ nhân kế, :naughty:). “Tôi chắc là anh không, anh Parker. Và tôi hy vọng là anh sẽ thấy điều đó trong trường hợp những viên hồng ngọc, kinh tế đơn giản là không áp dụng được trong trường này. Chúng ra nên dừng việc để cảm xúc cháy bùng bùng ở đây thôi, thứ này có vẻ đủ để tẩm cho món thịt nướng cháy lên rồi đấy.” Cô nghiêng người qua chiếc bàn làm việc về phía anh, đột nhiên tha thiết, cố thử quyến rũ anh. “Anh không thể nào cháy bùng lên với thủy tinh, Richard. Anh cần một thứ gì đó thực tế.”

Mắt anh mở lớn ra một chút với cái cách cô sử dụng tên anh.

“Được thôi.” Anh hắng giọng. “Tôi sẽ cân nhắc nó sau. Giờ, vấn đề tiếp theo....”

Emily làm việc với anh khoảng một giờ nữa, một cách nhã nhặn thừa nhận là có một số thứ cô đã không để ý đến, nhưng dù sao, việc bỏ những thứ khác lại khiến cuộc thảo luận đi xa hơn, cố gắng để thiết lập một sự dàn xếp ổn thỏa nhất khi cô quay lại vấn đề về số tiền thực tế, dành cho những viên hồng ngọc, và bất cứ thứ gì khác cô muốn, anh đã sử dụng triệt để khả năng thương thuyết với cô, không hoàn toàn bỏ qua cô. Theo cái nhìn trong mắt anh, anh có một ý tưởng khá tốt cho điều mà cô đang làm, nhưng anh nhần nại với cô. Cuối cùng, Emily nhận ra là kế hoạch của cô đã phá sản; các thỏa hiệp đều là từ cô, chứ không phải anh ta. Richard thích nói không hoặc có và bỏ qua.

Khi cô đứng dậy, Richard đẩy chiếc ghế ra sau và cũng đứng lên. “Chúng ta sẽ phải họp lại. Chúng ta chưa thống nhất được nhiều lắm.”

“Tôi không thấy vậy.” Emily cố gắng nở một nụ cười thật ấm áp nhưng đôi môi cô cứ mím chặt lại. “Tôi nghĩ là chúng ta vừa mới thiết lập được một mối quan hệ công việc hết sức đáng ca ngợi đấy.” Cô chìa bàn tay ra. “Vui lòng gọi cho Jane nếu anh cần bất cứ thông tin nào. Cô ấy nắm rõ mọi chuyện đang diễn ra.”

Anh nắm lấy bàn tay cô và giữ nó một lúc, và cô cố lờ đi sự ấm áp mà anh đang tạo ra ở đó. “Tôi thích nói chuyện với cô hơn. Tôi thích đi thẳng tới chỗ người phụ trách.”

“Vậy thì rõ ràng là anh phải nói chuyện với Jane rồi.” Emily rút tay ra. “Cô ấy đã làm việc cùng tôi kể từ khi chúng tôi còn học trung học.”

“Tôi nghĩ là tôi đã cảm nhận được nhiều thứ ở đó hơn chỉ là mối quan hệ giữa sếp và thư ký.” Anh đi vòng qua chiếc bàn và đi cùng cô ra cửa.

“Chúng tôi là cộng sự.”

“Tôi thấy ghen tị với cô đấy. Tôi lúc nào cũng làm việc một mình.” Anh dừng lại ở cửa. “Cô sẽ cân nhắc về việc ăn tối với tôi tối nay chứ? Lướt qua lại một số các điểm mấu chốt này? Có lẽ ở một....không gian ấm cúng hơn, chúng ta có thể giải quyết được một số bất đồng này.” (NLB: Cẩn câu rồi, :lol:)

Anh mỉm cười với cô, và Emily buông ngay hàng rào phòng ngự, đầu gối cô nhũn ra trong khi cô điên cuồng cố gắng nhặt nhanh lại các ý nghĩ bên dưới cái luồng điện đột nhiên xuất hiện ở cái nụ cười quyến rũ, háo hức như trẻ con, và ngọt ngào đó.

Anh ta là một kẻ phá rối, cô tự nhủ. Trừ khi mày muốn bị xâm lăng, còn không thì quay lại ngay.

“Xin lỗi,” cô rầu rĩ nói. “Tôi có hẹn ăn tối rồi.”

“Lại với Jane hả?”

“Oh, không. Jane về nhà với chồng cô ấy và đứa nhóc đáng yêu.”

“Còn cô?”

“Tôi về nhà để làm các bản báo cáo sử dụng tiền một cách kinh tế.” Emily mở cửa. “Tôi có một người cố vấn tài chính hết sức cứng rắn.”

Cô không nhìn lại khi cô bước xuống phía hành lang, nhưng cô có thể cảm nhận được anh đang nhìn cô suốt cả quãng đường tới thang máy.

“Thế nào rồi?” Jane hỏi, theo cô đi vào văn phòng.

“Không tốt lắm, nhưng cũng không tệ, cả hai.” Emily đá đôi giày ra. “Mình thực sự là ghét những chiếc tất dài bít bùng. Chúng thật ngứa ngáy.”

“Quay lại Richard đi,” Jane kiên quyết nói. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mình cố gắng thỏa hiệp. Anh ta đã nói mình phải làm cái gì. Anh ta thích nói mọi người phải làm cái gì. Anh ta đã nghe một ít thôi. Có một lúc, anh ta nhìn xuống chiếc áo của mình và đỏ mặt. Anh ta mời mình đi ăn tối.”

“Mặc thứ gì đó gọi cảm vào.”

“Mình sẽ không làm thế. Mình đã bảo anh ta là mình đã có hẹn trước. Anh ta nghĩ đó là cậu, nhưng mình đã bảo anh ta là cậu còn có một cuộc-hôn-nhân đầy hạnh phúc chờ ở nhà. Đó là tất cả.”

“Ra ngoài với anh ta đi.” Jane ngồi xuống và khoanh tay trên mặt bàn làm việc của Emily. “Ngủ với anh ta.” (:naughty:)

“Bán thân vì cái chiến dịch nước hoa à?” Emily lắc đầu. “Không đâu.”

“Không.” Jane nghiêng người, phần nộ với cô. “Quảng cái chiến lược đó vào xó đi. Chia sẻ cơ thể cậu cho một trải nghiệm tuyệt vời. Anh ta trông giống một trải nghiệm tuyệt vời đấy. Cậu đã nhìn bàn tay anh ta chưa?”

Emily cau mày. “Có, nhưng mình đã không chú ý lắm.”

“Anh ta có đôi tay rất to. Và anh ta thực sự là quyến rũ như quý ấy. Anh ta bị ám ảnh một chút về cách riêng của anh ta, nhưng anh ta không phải là một kẻ phá hoại đâu.”

“Không.”

“Nghe này Em.” Jane lại nghiêng người qua bàn và chộp lấy tay Emily. “Mình rất lo cho cậu. Cậu đã không hề có một mối quan hệ nghiêm túc nào kể từ khi cậu vỡ mộng với tên ngốc Croswell ở R&D. Mà điều đó đã cách đây 2 năm rồi. Cậu không còn trẻ nữa. Cậu bị ám ảnh về công việc của mình, và điều đó sẽ không thay đổi. Cậu vừa mới gặp một anh chàng tuyệt vời thực sự, người cũng bị ám ảnh về công việc của anh ta, nhưng là cũng là người đã hướng cặp mắt của anh ta về phía cậu đủ lâu để mời cậu đi ăn tối. Hai người có thể xây dựng một cuộc sống vì những điều bị ám ảnh cùng với nhau. Các người có thể có một sự ám ảnh rất lớn về tình dục cùng với nhau. Các người cũng có thể có những đứa trẻ cũng bị ám ảnh về sự chỉnh chu cùng với nhau. Đây chính là người đàn ông dành cho cậu. Đi mua ngay chiếc áo ngực ren màu hồng đó đi và quyến rũ anh chàng này trước khi cậu quá già để còn mặc được áo ren màu hồng.” (NLB: cô Jane này cute bạo, :D)

“Mình sẽ không bao giờ quá già để mặc áo lót ren màu hồng cả,” Emily nói.

“Giờ cậu có mặc cái gì không?”

“Ý cậu là gì?” (:lol:)

“Cậu có bất cứ cái gì gọi cảm hay vui vui trong cả tủ quần áo của cậu không?”

“Mình có vài cái áo ren màu trắng. Một phần thôi.”

“Có lẽ cậu thực sự quá già để mặc cái áo ren màu hồng rồi. Bên trong cậu thực sự toàn đồ

lót dài flannel màu xám của Johns.”

Emily thở dài và nghĩ về điều mà Jane vừa nói vì cô lúc nào cũng nghĩ về cái mà Jane đang nói. Rồi cô lắc đầu. “Mình không bao giờ có thể nghiêm túc về ai đó lúc nào cũng chỉ nói với mình phải làm cái gì. Nói với mọi người phải làm cái gì chính là lẽ sống của gã đàn ông này.”

“Vậy thì thay đổi anh ta đi” Jane lại nghiêng người lại. “Anh ta chỉ có một khiếm khuyết nho nhỏ thôi và phần còn lại thì hoàn hảo. Hãy dạy cho anh ta biết đừng có dắt mũi cậu chạy lung tung.”

“Có thể.” Emily nghĩ ngợi về điều đó.

“Đó là một sự khởi đầu.” Jane đứng dậy để đi ra. “Nghĩ thoáng ra một tí. Mình cuộc là anh ta có thể làm tình như điên.” (:lmao:)

Thay đổi anh ta, Emily nghĩ. Không, tốt hơn là thay đổi chính mình. Mình đang ở vị trí này vì mình nhún nhường, hợp tác và nhã nhặn. Và vì mình chịu nhún nhường, hợp tác và nhã nhặn nên mình đang phải làm việc cho một kẻ quấy rối bất lịch sự và rỗng tuếch như George. Và dường như George là không đủ, giờ mình còn có Richard Parker, Kẻ phá hoại Ngân quỹ.

Một kẻ phá rối, người có thể khiến cho đầu gối mình mềm oặt khi hắn ta mỉm cười, chết tiệt.

Ôi, không nghĩ nữa, cô tự nói với bản thân. Mình đã cố để nói về cái phải làm. Bắt đầu từ ngày mai, Richard Parker sẽ phải cư xử với mình như một cộng sự, không phải một kẻ phụ thuộc. Bắt đầu từ ngày mai, mình sẽ khiến gã đàn ông đó phải lắng nghe mình.

Và cũng bắt đầu từ ngày mai, đầu gối của mình sẽ phải cứng hơn nữa mới được. :lol:

Two

“Gã đó sẽ phải lắng nghe mình,” Emily nói với Jane vào sáng hôm sau. “Mình sẽ tỏ ra nhã nhặn và hợp tác, nhưng vẫn phải ép buộc và đòi hỏi.”

“Chuyện này sẽ rất thú vị đây.” Jane nhìn một cách ngờ vực.

“Mình sẽ làm anh ta choáng váng về khả năng của mình.” Emily nghênh cằm lên. “Mình sẽ cố nghĩ thoáng ra.”

Và trong suốt cả tuần sau đó, Emily làm việc hết công suất, nhưng cô đã bị kết tội. Richard đã yêu cầu cô gửi các báo cáo cho anh, yêu cầu cô gặp anh để họp và yêu cầu cô sắp xếp hội nghị cho đến khi cô thực sự ném được toàn bộ cái chiến lược đó vào mặt anh ta. Khi cô đi vào văn phòng vào sáng thứ 6 và Jane thông báo với cô là Richard muốn cô sắp xếp phòng họp, cô thở ra..

“Khỉ thật!” Cô đóng sầm chiếc cặp xuống mặt bàn. “Mình có nhiều việc phải làm.”

“Lịch sự và tỏ ra hợp tác.” Jane đặt tay lên tập hồ sơ. “Đây là cái giá cho dự thảo ngân sách của anh ta. Cậu sẽ không thích chúng. Mình nghĩ đó là một quãng thời gian thử thách đấy. Hãy tỏ ra dễ thương với anh ta, nhưng để anh ta biết là anh ta không thể ra lệnh cho cậu. Cậu biết đấy, ép buộc và đòi hỏi.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu kết hôn với anh ta và cùng bị ám ảnh?”

“Cả cậu và anh ta đều có thể làm. Mà này, mình cũng đã làm điều đó với Ben đấy. Mình đã rất dễ thương với anh ấy, nhưng mình để anh ấy biết là anh ấy không thể ra lệnh cho mình.”

“Ben không bao giờ ra lệnh cho cậu cả.”

“Xem nào?” Jane mỉm cười với cô. “Nó có tác dụng.”

Emily đang kiệt sức vì cái bản dự thảo ngân sách của anh khi Richard gặp cô ở phòng hội nghị.

“Đây.” Anh ném một cái chai nhỏ màu đen cho cô. “Dùng thử một ít đi.”

Cô bắt lấy nó và nhìn anh chăm chú.

“Nó là sản phẩm.” Anh thả vài tập hồ sơ lên bàn và ngồi xuống, mở nó ra. “Để xem xem mùi của nó ra sao.”

[i]Quý tha ma bắt anh đi,[/i] Emily nghĩ. Cô chìa nó ra cho anh. “Anh thử dùng đi. Chúng ta sẽ xem nó như thế nào trên người anh.”

“Tôi đã thử đêm qua.” Anh sắp xếp lại đồng hồ sơ mà không nhìn lên cô. “Tôi đã phải tắm đến lần thứ 2 để tổng khứ hết mùi của nó trước khi đi làm.”

“Vậy là anh đã biết nó có mùi thế nào.” Cô đặt cái chai lên bàn và hướng sự chú ý trở lại với cái bản dự thảo ngân sách.

“Dùng thử đi.” Anh kéo tập giấy ghi chú để ghi lại vài điều từ chiếc cặp của mình. “Xem cô nghĩ thế nào.” Anh liếc qua cô lần đầu tiên và chờ cô thực hiện.

Nhã nhận và hợp tác.

Emily thở dài và mở nắp cái lọ, đặt ngón tay lên cái nút và xúc nhẹ cái chai. Cô xúc một ít đằng sau tai và trên cổ tay, rồi đóng cái nắp chai lại. “Thật tuyệt.” Cô lại cầm bản dự thảo lên.

“Cái gì tuyệt?” anh hỏi.

“Tôi không dùng nước hoa nhiều lắm,” cô nói và anh bật cười.

“Cô có trách nhiệm phải bán được 4 triệu đô tiền từ nước hoa đấy. Tôi đã nghĩ là cô rất thích chúng.”

“Thôi nào.” Emily bực bội thả bản báo cáo xuống. “Nếu anh có một công việc là bán tóc giả vào ngày mai thì anh sẽ phải làm việc chăm chỉ để thành công đúng không? Kể cả khi bản thân anh không thích thú lắm với đồng tóc giả đó?”

Richard khựng lại bởi sự xúc động của cô. “Ồ, phải. Sao cô lại giận dữ vậy?”

“Bởi vì anh đang cư xử với tôi như thể tôi là một đứa trẻ rất nực cười.” Emily khoanh tay lại trước ngực, xiết chặt chúng lại để giữ bình tĩnh. “Một đứa trẻ lố bịch trong hình hài của một người đàn bà. Cái mà anh đã tạo ra ở cuộc họp, về cái phương châm ‘không có cái giá nào là quá lớn đối với Thiên đường’ là một sự sỉ nhục. Anh sẽ không bao giờ làm điều đó đối với một người đàn ông. Và giờ lại nói với tôi về việc sử dụng nước hoa. Anh có yêu cầu George sử dụng nó không?”

“Chuyện đó khác mà.”

“Không, không khác gì. Ông ta thậm chí còn chả bao giờ ngửi mùi của nó.”

Richard tỏ ra không thoải mái. “George không phải là người trong đội chúng ta.”

“Ném cái chai nước hoa cho ai đó và yêu cầu cô ta dùng nó không phải là làm việc nhóm!” Emily cau mày đáp. “Nó không phải là một đội. Đó là một ông chủ và một kẻ bợ đỡ, và tôi không là kẻ xu nịnh của bất kỳ ai cả. Tôi đã bảo anh, tôi không thích dùng nước hoa, và anh đơn giản là yêu cầu lại tôi phải dùng nó. Anh đưa cho tôi các mệnh lệnh, và anh không bao giờ lắng nghe tôi nói. Đây không phải là cách cộng sự cư xử với nhau. Đây không phải là làm việc nhóm. Tôi không cần điều này.” Cô đóng sầm tập hồ sơ lại và đứng lên.

“Cô nói đúng,” Richard nói.

Cô dừng lại và nhìn anh chăm chăm, anh đưa tay gỡ tóc và mỉm cười với cô một cách buồn bã. Lúc này, trông anh giống một cậu bé hơn là một người đàn ông, bối rối và hối lỗi. Nó quả là có tác dụng một cách ấn tượng.

“Đúng là tôi đã cư xử như ông chủ.” Đôi mắt anh tỏ vẻ biện hộ hướng về phía cô. “Tôi xin lỗi.”

Emily ngồi xuống trở lại. *Sẽ dễ dàng giữ lại cơn cuồng phong với anh hơn biết bao nếu anh không trông quyến rũ chết người đến vậy*, cô tự nhủ. Nụ cười đó đúng là thứ vũ khí lợi hại của anh. Cô mở tập tài liệu của mình ra. “Được rồi, vậy, *lắng nghe này*. Vấn đề chính của chúng ta đối với sản phẩm này là chúng ta phải làm nó khác hẳn so với Thiên đường. Và việc đó sẽ là phải làm nhiều thứ hơn là chỉ đặt một cái tên khác. Nhiều hơn là việc chỉ lựa chọn những viên hồng ngọc thay vì là kim cương. Và cái quan trọng nhất là bất cứ cái gì chúng ta có thể làm để tạo ra sự khác biệt đó để tới được người tiêu dùng sẽ tốn một khoản khá lớn trong suốt quá trình triển khai.”

Richard mở nắp chiếc bút của anh ra, chuẩn bị lắng nghe để có thể ghi lại được các điều cần chú ý. “Được rồi, nó khác biệt thế nào?”

“Nó rẻ hơn. Nhưng nó sẽ là hồi kết cho thị trường đó theo cách như vậy.”

“Cứ cho là vậy.” Anh vẫn cố tỏ ra hợp tác. “Mùi của nó khác so với Thiên đường đúng không?”

“Tất nhiên.” Cô mở nắp chiếc lọ ra. “Nó phải hào nhoáng hơn, sắc nét hơn. Thiên đường thì đậm mùi hơn và ngọt hơn. Chúng ta đã bán Thiên đường giống như một thứ nước hoa gọi cảm một cách rất từ từ, chậm rãi.” Emily vẩy chiếc nắp chai phía trước để cô có thể ngửi được mùi của nó trong không khí. “Chất liệu này có mùi còn hơn cả sắc nét. Chúng ta có thể thử theo một hướng thú vị hơn, tôi nghĩ thế.”

Cô quẹt chiếc nắp chai vào mu bàn tay và hít vào. “Nó rõ ràng là rất gắt.” Cô nhướn mày khi cô đóng cái nắp chai lại và dốc cái chai xuống để làm ấm nó. Rồi cô lại quẹt cái nắp chai vào chỗ hõm ở cổ cô. “Thực tế thì nó cũng gọi cảm như Thiên đường thôi. Chỉ là có một chút khác biệt.” Cô kéo cái nắp chai xuống cái chỗ hình chữ V trên áo, vuốt nó xuống giữa ngực.

Richard nhìn cô một cách đầy mê hoặc. (:lmao:)

“Chỉ mất một lúc trước khi mùi của nó phát tán ra,” cô nói với anh. “Nó cần được làm ấm lên bởi làn da tôi.”

“Oh.” Anh nuốt xuống. “Tốt.”

“Không quan trọng nếu anh không biết nhiều về nước hoa,” cô nói để cam đoan với anh. “Chúng ta chỉ bán mỡ rán thôi, không phải bán thịt nướng, nhớ chứ?”

“Đúng.” Richard cố lấy lại giọng. “Loại nước hoa này có chất gây cháy à?”

Emily cọ xát mảnh lụa của chiếc áo cô đang mặc vào da giữa ngực để giải phóng bớt mùi và nó xộc vào mũi cô khi cô nhắc nó lên. “Phải. Thực ra thì, đây là một loại chất liệu cực tốt.”

Anh lại cố hắng giọng lần nữa. “Vậy, uh, cô định đặt tên cho chiến dịch này như thế nào?”

“Ồ,” cô nói chậm rãi, “chúng tôi đã bán Thiên đường như một thứ - anh biết đấy, mùi đậm đặc sẽ lấp đầy cảm xúc mà anh có khi - ”

“Phải.” Anh gật đầu. “Tôi biết.”

“Chất liệu này giống như...chất kích thích. Anh biết đấy, thú vị và gắt.”

“Kích thích.”

“Tôi cứ băn khoăn mãi không biết là nó có tác dụng lâu hơn vốn có không. Chúng ta có thể điều chế nó tạo ra sự kích thích đầy mê hoặc. Rồi chúng ta có thể đưa trực tiếp nó cho một khác hàng trẻ hơn, khỏe hơn. Nếu Thiên Đường là dành cho kiểu tình dục truyền thống thì thứ chất liệu này có thể sẽ là dành cho kiểu tình dục lập dị.” Cô thấy lông mày anh nhướng lên. “Ờ, không phải là roi ra và dây xích, nhưng vẫn là...cháy bỏng. Tôi kh-”

Cô mở nắp cái lọ và lại trượt cái nắp pha lê màu đen vào chỗ hình chữ V trên cổ áo mình.

Anh quay đi. “Cô sẽ dừng việc đó chứ?”

“Xin lỗi. Tôi biết. Quá nhiều nước hoa có thể khiến anh buồn nôn. Tôi vừa có một ý tưởng...”

“Gì?”

Cô nghiêng người qua chiếc bàn về phía trước, và cô nhìn thấy mắt anh đang rơi xuống cái cổ hình chữ V trên áo cô. “Tôi rất tiếc về lọ nước hoa. Tôi sẽ gột sạch nó ngay, nhưng nghe này. Cứ cho là chúng ta đã để cái gì đó trong thứ chất liệu này để nó *thực sự* cháy xèo xèo được không?”

“Cháy xèo xèo ư?”

“Anh biết đấy.” Cô cau mày thất vọng. “Cảm giác rậm rịt. Chỉ là nóng lên thôi. Một người phụ nữ dùng nước hoa ở những chỗ ấm nhất của cơ thể cô ta – những điểm gây cảm giác. Cứ cho là khi cô ấy xúc nước hoa vào những chỗ đó cô ấy sẽ cảm thấy có chút náo nức và cảm giác râm ran. Nó sẽ khiến cảm giác của của ta rất thích thú. Hưng phấn. Nó sẽ cho cảm giác như là...”

“Sự môn trớn.” Richard mỉm cười, khiến hơi thở của Emily hụt mất trong một thoáng. “Ồ, anh đã nắm bắt được ý của tôi rồi đấy.” Cô mỉm cười lại, đưa ra luôn ý tưởng mới của cô. “Chúng ta có thể gọi nó là Tan chảy. Chúng ta sẽ dành cho nó một phút quảng cáo trong bộ phim thực sự nóng bỏng lần tới, cái gì đó với những màn âu yếm xẹt ra lửa ấy. Chúng ta có thể đóng gói các mẫu sản phẩm thử nghiệm với các sản phẩm gợi cảm khác cho các bà các cô...”

“Ví dụ?”

“Tất dài, các dây nịt bó sát ren...” Cô khựng lại khi cô nhìn thấy anh đang cười ha hả. Cô ngồi trở lại và nghiêng răng. “Anh không thích ý tưởng đó ư?”

“Không, không. Nó thật tuyệt. Chỉ là cô. Cô thật sôi nổi, khi nói về đồ lót ren.”

“Sự nhạy bén là cái mang lại thành công cho tôi,” Emily đều giọng nói. “*Anh* nên dùng loại nước hoa này, gọi nó là ‘Đêm trong phòng họp (Night in the Boardroom)’ và bán ba lọ.”

“Có lẽ,” Richard đồng ý.

“Vậy, không cần phải chiếu cố tới tôi.” Emily nhìn thẳng vào anh. “Tôi không xứng đáng với nó đâu.”

“Tôi xin lỗi lần nữa.” Anh nghiêng người về phía cô, xin lỗi một cách thành thật. “Tôi chân thành đấy. Nghe này, để tôi làm nó cho cô. Để tôi đưa cô đi ăn tối nay nhé.” Anh mỉm cười, và cô lại đánh mất hơi thở của mình lần nữa.

“Thôi nào, Emily.” Ánh mắt của Richard dụ dỗ cô. Anh có một đôi mắt thật ấn tượng. “Cô vừa dùng tất cả chỗ nước hoa đó trên – cô thực sự nên đi đến một chỗ nào đó với nó đi chứ.”

Anh ấy có một đôi mắt xanh như bầu trời, cô nghĩ. Mình thích cái cách anh ấy gọi tên mình. Và rồi cô lại nghĩ, không. Mình không cần điều này. Mình thậm chí còn không thích anh ta cơ mà.

“Làm ơn đi.” Anh mỉm một nụ cười quyến rũ đến nao lòng với cô.

Đừng có làm điều đó, cô nghĩ.

“Hoàn toàn chỉ là công việc. Chúng ta có thể nói về tài khoản. Khoảng 7h nhé?”

Mình thực sự không thích anh ta, dù có mỉm cười hay không, nhưng mình cuộc là anh ta có một cơ thể thật tuyệt vời bên dưới bộ vest đó. Chẳng quan trọng gì. “Được rồi.” Emily hít một hơi thở sâu. “Nếu chuyện đó ổn với anh thì tôi sẽ gửi một bản ghi chép cho phòng thử nghiệm và cho những người quảng cáo cho sản phẩm này.”

“Được rồi.” Richard ngả người ra sau và cầm tập ghi chép của mình lên, rõ ràng là hài lòng với sự chấp thuận của cô, người đàn ông bình thường trong anh nhanh chóng bị đẩy lui lại phía sau người đàn ông của công việc. “Mặc dù thế có lẽ chúng ta sẽ phải giảm bớt một số ý tưởng của cô xuống.”

“Những cái nào?” Emily lạnh lùng hỏi.

Anh quay trở lại với các báo cáo của mình và anh không nghe thấy sự lạnh lẽo đó. “Ồ, phần trưng bày sản phẩm sẽ là một khoản lớn đấy. Chúng ta sẽ cần nhiều người hơn với các bức ảnh in.”

“Nhưng không theo cùng một cách.” Emily nghiêng người về phía trước. “Trong phim, họ sẽ thấy một người đẹp nào đó tự vuốt ve mình với chai nước hoa, bôi thứ hương liệu này lên làn da cô ta, và tối đi ra ngoài và làm tình điên cuồng với một chàng trai hào hoa nào đó. Nếu chúng ta thực sự may mắn,” cô trầm ngâm thêm vào, “nó sẽ là một cảnh diễn rất đắt, và người xem sẽ có một cái nhìn khác về tất cả mọi nơi mà cô ấy đã xúc nước hoa.”

“Thế nếu đoạn phim hỏng thì sao?”

“Chiến dịch hỏng theo.” Cô nhún vai. “Cuộc sống luôn là một canh bạc mà.”

“Nhưng quỹ của công ty không phải là một quỹ bạc.” Richard lắc chiếc bút chì với cô. “Lần này cô nên chú ý tới ngân sách hơn.”

Cô lờ đi cây bút chì. “Nếu chúng ta quảng cáo hương liệu này trong một bộ phim thích hợp, nó có thể sẽ còn lời hơn cả Thiên đường.”

“Và nếu chúng ta đưa nó vào một bộ phim không thích hợp thì chúng ta sẽ cùng nhau lao xuống vực.” Anh quay lại với các giấy tờ của mình.

Cô hít một hơi thở sâu. *Bình tĩnh. Nhã nhận và hợp tác.* “Tôi vẫn sẽ đề xuất nó trong bản ghi chép.”

Anh không nhìn lên. “Cho đến khi nào cô nhận ra thì có lẽ tôi vẫn sẽ loại bỏ nó khỏi ngân sách.”

“Tốt thôi,” cô nói, và đóng mạnh tập hồ sơ lại.

“Tốt,” anh nói và nhìn lên, mỉm cười. “Gặp lại cô lúc 7h nhé.”

“Mình vừa nhận lời đi ăn tối với quý ngài Phá rối chấp pháp,” Emily nói với Jane khi cô đi qua bàn của cô nàng. Jane đứng lên và theo cô đi vào văn phòng.

“Kể với mình mọi thứ đi.”

“Một trò chơi sắp ngửa.” Emily ngồi sụp xuống chiếc ghế của cô. “Vẫn một suy nghĩ hẹp hòi, hơi keo kiệt ẩn sau một khuôn mặt đẹp.”

“Có nghĩa là anh ta vẫn không đồng tình với cậu.”

“Ôi, làm ơn.”

“Vậy, các cậu định đi đâu?”

“Mình không biết. Anh ta, dĩ nhiên, sẽ là người quyết định.” Emily cau mày. “Cậu muốn cược cái gì về cái anh ta đề nghị mình?”

“Sao cậu phải quan tâm thế? Cậu có thể ngồi và nhìn anh ta cả đêm mà.”

“Một khuôn mặt đẹp không phải là tất cả,” Emily nghiêm nghị nói.

“Quên gương mặt đi.” Jane lún sâu xuống chiếc ghế của cô. “Cơ thể mới đáng để hy sinh.”

“Cậu có thể nói thế hả? Gã đàn ông đó lúc nào cũng đóng bộ chửi chửi. Mình cuộc là lúc ngủ anh ta cũng đóng bộ như thế.”

“Karen đã tới để đưa cho anh ta vài thứ giấy tờ, và anh ta đã thay áo sơ mi rồi. Anh ta làm đồ cà phê ra nó và anh ta có một số đồ thay thế trong tình huống khẩn cấp.”

“Chắc chắn rồi.”

“Cô ấy nhìn thấy anh ta không mặc áo.”

“Và?”

“Cô ấy vẫn còn chưa hết sững sờ.”

“Mình nghi ngờ việc anh ta sẽ cởi áo trong bữa tối.”

“Không, nhưng nếu cậu đặt các lá bài của cậu một cách đúng đắn...”

“Cậu đã bao giờ nghĩ về cái gì đó ngoài sex chưa hả?”

“Thường xuyên. Những đối diện với sự thật đi, đây. Cậu sẽ không đi ăn tối để bàn công việc với thứ nước hoa X. Cậu đã quyến rũ anh ta.”

“Tan chảy.”

“Gì cơ?”

“Nước hoa X giờ là Tan chảy.”

“Và nó có tác dụng à?”

“Nó sẽ có tác dụng. Mình đang trên đường tới R and D.” (R&D: Phòng nghiên cứu và phát triển)

“Ồ, đây sẽ là một chiến dịch thú vị đây. Cậu sẽ mặc cái gì?”

“Để làm gì?”

“Bữa tối, đồ ngốc. Mình gợi ý cậu nên mặc cái gì đó gợi cảm vào. Khiến anh ta phát điên lên.”

“Cái duy nhất mình làm để khiến Richard Parker phát điên lên là kiếm được tiền cho công ty. Nhắc mới nhớ, cậu sẽ kiếm Laura cho mình ở Los Angeles chứ? Chúng ta cần có nơi trưng bày sản phẩm.”

“Ngoạn mục. Chúng ta đã buộc được Kẻ Phá Rối chi tiền rồi sao?”

“Không, chúng ta sẽ khiến anh ta phải ngạc nhiên.” Emily mỉm cười ác ý. “Gã đàn ông đó cần phải có thêm những điều bất ngờ trong cuộc đời anh ta.”

“Này, Em. Có gì mới không?” Laura nói khi Emily nổi máy được cô.

“Nước hoa. Một loại nước hoa mới nóng bỏng được gọi là Tan chảy. Chúng tôi cần một nơi trưng bày sản phẩm. Thứ gì đó cực kỳ gợi cảm.”

“Đây là cái tiếp sau Thiên đường hả?”

“Nếu tôi có bất cứ điều gì để nói về nó thì là Nó sẽ là như thế.”

“Vậy nó sẽ là vậy.” Laura cười lớn. “Cậu *luôn luôn* có cái gì đó để nói về nó. Tôi sẽ để mắt tới nó.”

“Cám ơn. Gary thế nào rồi?”

“Đi rồi,” Laura khấp khởi nói.

“Tốt. Mình chưa bao giờ thích anh ta cả.”

“Anh ta cũng chưa bao giờ thích cậu hết. Anh ta nghĩ cậu nghiêm chỉnh quá.”

“Anh ta đúng đấy. Cậu cũng có vẻ không quá đau khổ về điều đó nhỉ.”

“Ồ, anh ta lúc nào cũng như một kẻ nhồi đầy ấy. Chắc chỉ có một người đàn bà cực kỳ tuyệt vọng mới muốn cùng với Gary một cách nghiêm túc.”

“Chỉ có người phụ nữ vô phương cứu chữa mới lấy bất kỳ người đàn ông nào quá đạo mạo.”

“Và cậu là người phụ nữ quảng bá cho Tan chảy hả?”

“Mình nói ‘nghiêm túc’ đấy. Mình đã quyết định là cậu không cần phải lấy một người đàn ông đứng đắn chỉ để làm tình.” Emily hình dung Richard trong một cái xe rẻ tiền bèo nhèo như một cái găng tay cũ nát sau một khoảng thời gian vô nghĩa đắm mình trong hoan lạc.

Nó đúng là một hướng mới cho cô, nhưng cô thích cái ý tưởng đó.

“Các cảm nghĩ của mình chính xác là về Gary đấy,” Laura nói. “Mình sẽ quay lại với cậu ngay thôi.”

Sau khi gác máy, Emily nghĩ về Richard. Làm tình với Richard. Thật vô nghĩa khi nghĩ nó là có thể, nó có lẽ rất là tuyệt vời vì anh ta thật tuyệt vời. Và thông minh. Và anh ta có một cơ thể đáng đồng tiền bát gạo.

Và mình có hẹn ăn tối với anh ta tối nay.

Có lẽ Jane đúng, cô nghĩ.

Jane gọi cô. “Cậu đã nói mình nhắc cậu về R and D.”

“Mình đang đi đây.” Emily ngập ngừng. “Này, trong lúc mình đi, mình cần cậu làm một việc.”

“Bất cứ cái gì, thưa sếp.”

“Mình cần một số đồ lót bằng ren màu đen.”

“Giờ cậu mới nói. Mình sẽ không để cậu thất vọng đâu.”

Phòng nghiên cứu và phát triển luôn khiến Emily lo lắng. Ở đó dường như rất năng động và cũng rất nhiều người trong chiếc áo khoác trắng của phòng thí nghiệm, nhưng chẳng thấy người nào ra dáng là lãnh đạo cả. Sau lần hẹn hò với người đứng đầu phòng đó, Chris Crosswell, trong một thời gian, cô thậm chí còn lo lắng về điều đó hơn. Chris có sự chuyên tâm của một chiếc máy chiết xuất hoa quả và những phẩm chất của một con cáo. Nó có vẻ là một lí lịch cá nhân rất tệ đối với một trưởng phòng với quá nhiều cái thứ cốc sủi bong bong. Chả trách gì mà cái phòng này trông như là chả có ai lãnh đạo cả.

“Xin chào, người đẹp,” anh ta nói khi nhìn thấy cô. “Đi ăn tối nhé.”

“Xin lỗi, tôi bận mất rồi.” Cô mở cái chai ra. “Về loại nước hoa này - ”

“Bận à? Với ai thế?”

“Chả có ai trong phòng của anh đâu. Về loại nước hoa này - ”

“Anh chàng mới ở tầng 12. Anh nghĩ là hắc đã đánh dấu em rồi.”

“Chris, nước hoa cần phải có tác dụng.”

“Vậy về mối quan hệ của chúng ta.”

“Chúng ta không có mối quan hệ nào cả,” cô nói với anh ta. “Chúng ta đã không còn quan hệ gì hai năm rồi. Anh đã kết hôn và đã ly dị kể từ lúc đó. Giờ, về loại nước hoa - ”

“Nó chỉ chỉ ra rằng công việc cần đến mối quan hệ của chúng ta nhiều thế nào.”

Cô nắm lấy tay anh và đặt cái chai vào. “Chúng tôi muốn nó trở nên nóng bỏng.”

“Nóng bỏng ư?”

“Tạo một chút cảm giác râm ran trên da. Gây nóng một chút. Anh có thể làm được không?”

“Chắc chắn rồi.” Anh nhún vai. “Khi nào thì em cần.”

“Hôm qua.” Emily bắt đầu quay ra cửa. “Càng sớm càng tốt.”

“Em sẽ có nó. Giờ, về bữa tối...”

“Anh không thể lôi tôi đi ăn tối được đâu. Anh phải đưa một số chất dẫn vào trong cái chai đó.”

“Anh muốn tạo ra nó trên em hơn.”

“Cám ơn, Chris.” Emily bước ra ngoài cánh cửa. “Khi nào xong gọi cho tôi nhé.”

Điều duy nhất mà mày có thể nói về Richard, cô tự nói với bản thân khi cô bước ra ngoài. Anh ta sẽ không bao giờ là con lừa đó.

Cô thực ra là đã bắt đầu chờ cho tới bữa tối rồi.

Buổi tối khởi đầu thật tốt. Emily thả tóc xõa ngang vai và mặc bộ đồ lót mới bằng ren màu đen, một trong hai bộ mà Jane đã phóng tay mua bằng tiền của cô nàng.

“Luôn cần phải có một bộ phòng trừ,” Jane nói với cô. “Cậu không bao giờ biết được đâu, anh ta có thể xé toạc bộ này khỏi người cậu chỉ bằng hàm răng của anh ta trong cơn say tình đấy.”

Emily hình dung ra cảnh tượng đó. “Nghe có vẻ hay nhỉ.”

Cô khoác bên ngoài bộ đồ lót chiếc váy ngắn màu đen, xúc một ít thứ nước hoa Sizzle không gây nóng, và đang tự khen ngợi mình về việc đã giải biện minh và trông trưởng thành thế nào thì chuông cửa đã vang lên và cô lấy hết dũng khí để bước ra một cách lạnh nhạt.

Đây chỉ là bữa tối thôi, cô tự nói với bản thân. Anh ta là Kẻ Phá Rối. Mày không quan tâm. Chuyện này là vô nghĩa.

Không tác dụng gì.

Cũng nhiều như việc cô ghét phải thừa nhận nó, nhưng sự háo hức mà cô cảm thấy trước đó càng tăng thì cô càng nghĩ nhiều về Richard. Lần đầu tiên trong cả một thời gian dài, cô thực sự mong đợi một buổi tối với một người đàn ông. “Quá lâu cho một sự rũ bỏ vô nghĩa.” Cô tự nói với mình, và đè nén một nỗi sợ hãi nho nhỏ khác vừa lóe lên khi chuông cửa rung lên lần nữa.

Sự sợ hãi của cô tan đi khi cô trả lời tiếng chuông cửa và nhìn thấy anh ở đó, vững vàng và thân thiện. Anh vẫn đứng một lúc khi cô mở cửa, và rồi anh nuốt xuống và nói, “Cô trông rất đẹp.” Anh mang đến cho cô một bó hoa gardenias[3]. Anh dắt cô vào trong xe như thể cô được tạo bằng một thứ rất dễ vỡ.

Chuyện này thật tốt, cô nghĩ. Anh ta trông cứ như là chúa trời, và anh ta cư xử với mình như một con chiên. Cái này có thể có tác dụng đây.

Anh đưa cô tới Celestial để ăn tối.

“George nói đây là nhà hàng ưa thích của cô,” Richard nói với cô khi họ ngồi xuống.

Emily mím môi lại. *Anh có thể hỏi tôi về nơi tôi muốn ngồi mà, cô nghĩ, và rồi thở dài. Hãy tỏ ra dễ thương nào, Emily. Anh ta đang rất dễ chịu. Và mày cần anh ta ở bên cạnh mày. Và anh ta là người chi trả nên anh ta có quyền lựa chọn nhà hàng.*

Bên cạnh đó, đây là nhà hàng yêu thích của mày mà. Thêm nữa, anh ta rất lộng lẫy.

“Tôi đang chết đói đây.” Anh ra hiệu cho người bồi bàn. “Hãy bỏ qua đồ uống và đi thẳng vào bữa tối nhé.”

“Tôi không ngại một cốc rượu vang đâu,” Emily nói, nhưng Richard đã thực sự yêu cầu

món.

“Súp chua ngọt. Bò xào Mông cổ.”

“Tôi không quan tâm tới bò Mông cổ,” Emily nhã nhặn nói.

“Thịt heo xào nấm.”

“Tôi thích gà xào tỏi.”

“Sốt su-san.”

“Tôi thực sự là ghét sốt su-san.” [4]

“Tôm hoàng tử.” Anh nhìn về phía cô. “Nghe thế nào?”

“Gần đây anh có đi kiểm tra thánh giác không?”

Richard đã đưa quyển thực đơn cho người bồi bàn. “Cái đó sẽ ổn thôi.”

“Nước sốt mặn cho thịt xào nấm chứ?” người phục vụ hỏi.

“Không.” Richard nói.

“Tôi thích nước sốt mặn,” Emily nói, và người phục vụ mỉm cười với cô và gật đầu.

Tạ ơn Chúa, cô nghĩ. Tôi đang sợ là tôi đột nhiên bị mất tiếng đấy.

“Chúng ta cần phải tháo gỡ hết các công việc văn phòng thôi.” Richard mỉm cười với cô. “Có quá nhiều sự bực mình ở đó.”

Điều bực mình duy nhất ở đó là việc ra lệnh cho tôi đi ăn tối ở đây, Emily nghĩ.

“Tóc cô trông thật tuyệt.” Anh nhìn cô, mắt anh sáng lên, và rồi nở cái nụ cười trẻ trung gọi cảm luôn khiến cho nhịp thở của cô dừng lại bất cứ lúc nào. “Cô trông rất đáng yêu ở văn phòng, nhưng tối nay nhìn cô thật lộng lẫy.”

Anh ta không khó chịu về điều đó, Emily nghĩ, chợt nhớ ra để hít vào một hơi. Anh ta có tiềm năng. Tỏ ra dễ thương nào, Em. “Cái này thực sự dễ thương với anh.” Cô nghiêng người về phía trước. “Nó thực sự cho tôi thấy là anh muốn *mối quan hệ đồng sự* của chúng ta có tác dụng nhiều thế nào. Và tôi rất mừng là anh có quan tâm tới mối quan hệ công việc của chúng ta, vì tôi nghĩ là chúng ta có thể làm tốt hơn nhiều.”

“Chắc chắn rồi.” Richard nắm lấy tay cô. “Tôi tuyệt đối đồng ý với cô.”

Cái chạm của anh khiến cô giật mình. Anh có bàn tay thật đẹp. Đôi tay đẹp để ấm áp với những ngón tay thon dài. Cô để ý thấy móng tay của anh được cắt tỉa cẩn thận, cố gắng tập trung tới các chi tiết để cô có thể lờ đi sự ấm áp đang lan ra trong cô từ các ngón tay anh. Cô hít thở sâu hơn một chút và bắt gặp mắt anh. Anh đang nhìn cô với một sự say mê không che giấu. Anh thật là ngọt ngào.

Đừng có dễ dàng để bị gắn bó với Kẻ Phá Rối thế, cô tự nhủ. Đơn giản là hãy sử dụng cơ thể của anh ta một cách nhẫn tâm, và rồi gạt anh ta sang một bên.

“Hãy nói với tôi về cô đi.” Bàn tay anh xiết chặt lại trên tay cô. “Tôi muốn biết mọi thứ.”

Emily chớp mắt. “Tại sao?”

Anh dường như bị dội lại. “Cô không nghĩ điều đó là quan trọng đối với những người, ừ, làm việc cùng với nhau để hiểu nhau hơn à?”

“Tôi nghi ngờ đấy.” Emily nghĩ. Cô và Goerge đã làm việc cùng với nhau 8 năm rồi, và ông ta chưa bao giờ thậm chí hỏi cô xem cô sống ở đâu, giữ riêng việc biết về cô. Đây đúng là một mặt thú vị của Richard. “Được thôi.”

Cô trả lời các câu hỏi của anh trong suốt thời gian ăn món súp và thịt xào. Lúc cô ăn xong, cô đã biết tại sao Richard lại thành công đến vậy. Anh hỏi những câu hỏi đáng hỏi, và, lần này, lắng nghe để trả lời. Giữa chừng câu chuyện về cuộc đời mình, cô nhận ra anh đang ghép mọi

thứ về cô để vẽ nên con người của cô; anh đang làm một cuộc nghiên cứu tỉ mỉ cho dự án mới nhất của anh – cô. Nó đang có xu hướng nịnh nọt và không liên quan một chút nào.

Nhưng ít ra là anh đang lắng nghe.

Anh cũng quyến rũ, thông minh và lịch sự. Emily thư giãn và để bản thân vui vẻ với anh, và cô càng thư giãn thì anh càng cởi mở hơn, nên khi món thịt xào kết thúc thì cô đã nhìn thấy một chút vẻ dễ tổn thương ở anh mà cô đã không nhìn thấy trước đó. Nó thật có sức công phá. Emily thấy bản thân đang tự đấu tranh chống lại cảm giác liêu xiêu vì anh. Và thất bại.

Đừng như một con ngốc thế, cô nói, và rồi cô nhìn vào đôi mắt xanh kinh hồn của anh, đôi mắt chứa đầy nỗi đam mê với cô, và chứa đựng cái gì đó còn hơn thế.

“Bò xào Mông cổ, tôm hoàng tử, su-san shan,” người phục vụ nói, đặt những chiếc đĩa lên bàn.

“Tuyệt.” Richard múc thịt bò lên trên đĩa cơm của cô. Emily nhìn món ăn. Thường, cô không quan tâm tới thịt bò lắm, và cô ghét thịt bò xào với dầu. Các cử hành thì trông như những con sâu. Richard thêm vài thìa rau, cũng sòng sánh dầu ăn. Rồi anh phục vụ cô món tôm, và cô bắt đầu ăn, cẩn thận tránh thịt bò và rau ra.

“Cô không ăn thịt bò của mình.” Richard nhướn mày. “Có cái gì không vừa ý hả? Tôi trả lại họ nhé?”

“Tôi không thích thịt bò xào kiểu Mông cổ.”

“Sao cô không nói.”

“Tôi đã nói. Anh có thêm nghe đâu.”

Anh nhìn cái đĩa của cô. “Cả su-san shan nữa hả?”

“Phải. Người phục vụ còn nghe tôi nói. Đó là lí do tại sao tôi để nước sốt mặn lên trên món thịt lợn của tôi.”

“Cô thích nước sốt mặn hả?”

“Phải.” Emily thở dài, kiên nhẫn đến phút chót. “Tôi đã đề cập đến nó.”

“Tôi đã không nghe thấy.” Anh nhìn cô với ánh mắt biết lỗi chân thành.

“Không, anh đã không nghe.” Cô không thể chịu được khi nhìn anh không vui như thế nên cô mỉm cười với anh. “Hãy chú ý tới điều đó.”

“Tôi sẽ,” anh hứa.

“Tốt. Giờ đến lượt anh. Hãy nói cho tôi biết về anh đi.”

Anh ngập ngừng, nhưng cô cũng là một nhà nghiên cứu tốt, và lúc các món ăn đã được dọn hết, Emily biết mọi thứ về quá khứ của anh. Họ có rất nhiều điểm chung. Cả hai cùng đồng ý về điều đó, chẳng hạn, Walt Disney nên tạo ra một cái gì khác thay cho Old Yeller[5], bởi vì cả hai người đều thấy bị tổn thương bởi bộ phim đó. Họ đều là bí thư của năm cuối ở trường trung học. Cả hai đều đứng đầu lớp ở trường kinh doanh. Họ đều thực sự yêu thích công việc của mình. Cả hai đều có những mối quan hệ không tốt đẹp trong quá khứ. Họ đều xác định phải tìm một người tốt hơn, có lẽ là một nửa mãi mãi, trong tương lai.

Emily quên đi sự kiêu căng của anh và vui vẻ trở lại. Anh thật quá ngọt ngào, quá chói sáng, quá tốt, quá dễ tổn thương, quá bị cô thu hút một cách rõ ràng. *Quá gọi cảm*, cô nghĩ.

Thật xứng với mình.

Do đó, khi anh đưa cô về nhà, cô đã mời anh vào trong.

Cô đóng cánh cửa đằng sau họ và quay lại, và anh hôn cô. Anh di chuyển chậm chạp đủ để cho cô thời gian nói không nếu cô muốn, nhanh đủ để cho cô có cảm giác như lướt đi trên đôi

chân mình.

Thật là quãng thời gian tuyệt vời, cô nghĩ khi môi anh chạm vào môi cô. Rồi cô ngừng hết các suy nghĩ lại.

Anh không dành các buổi tối của mình chỉ để nghiên cứu trở thành Kẻ phá rối ngân sách. Môi anh đóng lại trên môi cô, di chuyển áp vào cô, và cảm thấy hơi ẩm mà anh luôn tạo ra lại bắt đầu lan tỏa. Cô hôn lại anh, trượt tay cô quanh cổ anh. Cô mở miệng và chạm vào anh với lưỡi của mình, và anh trượt lưỡi mình vào miệng cô, quện vào lưỡi cô, vuốt ve bên trong cô. Giờ hơi nóng lan khắp người cô, và cô bám chặt vào anh, nghiêng người tựa vào anh. Tay anh đặt lên đầu cô, các ngón tay lồng vào mái tóc dài, sẫm màu của cô để giữ cô gần hơn.

Khi tay anh di chuyển trở xuống, những sợi tóc rối bù của cô cuốn vào những chiếc khuy áo ở cổ tay anh.

Cô cảm thấy nó đang giật mạnh tóc mình và ngừng hôn

“Richard,” Emily nói, và anh khàn giọng trả lời, “Anh biết,” và lại tìm đến miệng cô. Anh di chuyển bàn tay xuống cơ thể cô, và cô lại cảm thấy mái tóc của mình bị giật mạnh. “Không, Richard! Đợi đã! Tóc em....” Cô ngửa đầu ra đằng sau để làm cho da đầu dễ chịu hơn.

Anh cúi xuống để hôn lên cái cổ đang hiện ra của cô, di chuyển những nụ hôn xuống khe ngực cô. Anh cũng di chuyển bàn tay xuống tới cuối lưng cô. “Ouch! Richard, dừng lại ngay.”

“Cái gì?” Anh khàn giọng hỏi, bàn tay anh di chuyển ngang qua hông cô.

Đầu cô xoay theo tay anh. Nó thực sự rất đau. “Tóc tôi.” Cô giữ nó lại, cố gắng để giải thoát da đầu cô khỏi cái sức kéo đó. “Anh - ”

“Em có mái tóc thật đẹp.” Anh nhắc tay lên để lồng những ngón tay qua mái tóc cô và cuộc co kéo dừng lại.

“Tạ ơn Chúa.” Cô để đầu nghiêng ra phía trước khi lực kéo được giải phóng, mắt vẫn đọng lại những giọt nước mắt vì đau.

“Em đang khóc ,” anh nhẹ nhàng nói, chạm vào đó.

“Tóc tôi bị vướng vào các khuy áo ở cổ tay anh.”

“Em thật là đẹp.” Anh lại cúi xuống để hôn cô. (:lmao:)

“Chết tiệt, Richard, tóc tôi đang bị vướng trong các khuy áo ở cổ tay anh!” Emily hét lên.

“Cái gì?”

Cô đẩy người khỏi anh, giữ cánh tay anh để chúng không bất chợt kéo mạnh tóc cô ra. Một búi tóc mắc xung quanh chiếc khuy áo của anh.

“Đừng di chuyển.” Mắt cô long lanh những giọt nước mắt đau đớn. “Nó thực sự đau lắm đấy.”

“Tại sao em không nói với anh?” Anh dịu dàng gỡ ra cho cô.

“Tôi đã nói rồi!”

Tâm trạng đó không phải là bị ngắt ngang mà nó đã tan biến hoàn toàn. Cô đang cố lấy lại từng mi li mét sự kiểm soát để không phải hạ sát anh ở ngay nơi mà anh đang đứng.

“Có lẽ tốt hơn nếu anh đi ngay bây giờ,” Emily nói , bước lùi lại đi khi Richard bước tới để giữ lấy cô. “Tôi còn có công việc phải làm vào ngày mai. Tôi có cuộc họp với phòng quảng cáo về việc thiết kế đóng gói và anh biết những anh chàng quảng cáo đó... Ai đó cần phải trông chừng họ từng phút một.” Cô di chuyển ra cửa trong lúc nói, và cô mở nó ra ngay. “Tôi phải ở một mình tối nay.”

“Đầu em thế nào rồi?” Richard trông chán nản, buồn bã và có một chút bực mình.

Cô vuốt đầu nơi mà cuộc giằng kéo đã gây ra một vết thương đau nhất. “Tôi sẽ uống một viên aspirin. Nó sẽ khá hơn.”

“Hãy thử lại nhé.” Anh mỉm cười với cô. “Hãy ra ngoài với anh nữa nhé.”

Emily nhắm mắt lại. “Sao chúng ta không nói về vấn đề này sau nhỉ?” Đầu cô thực sự rất đau. *Đi đi, cô nghĩ. Tôi đã nói với anh là tôi cần một viên aspirin rồi mà. Đi đi để tôi có thể đi lấy một viên cho mình.*

“Tối thứ 6 thì thế nào?”

“Richard. Anh không nghe gì cả. Tôi đã bảo anh đầu tôi đang đau. Tôi đã nói tôi cần một viên aspirin. Tôi đã bảo anh chúng ta sẽ nói về nó sau mà.”

“Thứ 7 thì thế nào?”

“Không bao giờ.” Giọng của cô vút lên thành một tiếng rít. “Không bao giờ lặp lại nữa. Không cho đến khi anh học cách lắng nghe. Lấy các khóa học đi. Học cách lắng nghe. Nhưng hãy biến ra khỏi cuộc đời tôi cho đến khi nào anh có thể nghe tôi khi tôi nói..”. Cô đẩy anh ra khỏi cửa và đóng sầm nó vào mặt anh.

Mình không tin được điều này, cô cáu kỉnh nói. Làm thế nào mà một người trông bảnh bao, gợi cảm, thông minh, quyến rũ ngọt ngào lại là một kẻ có vấn đề về thính giác chứ? Chúa ơi, đầu mình đau quá.

Mình sẽ không bao giờ lại gần anh ta nữa, cô nghĩ khi cô quay lại từ cánh cửa. Không kể cả khi ai đó trói anh ta lại và bắt anh ta lắng nghe mình. Không bao giờ nữa.

Three

Phản ứng của Jane đúng là thứ dễ đoán.

“Mình không thấy có cái gì đáng buồn cười về điều này cả.” Emily nhướn mày khi cô nhìn Jane cười nắc nẻ trong chiếc ghế phía trước cô.

“Hãy kể lại cho mình cái đoạn lúc mà anh ta sờ mó ở gần hông cậu đi, ” Jane thở hỗn hển. “Cái lúc mà đầu cậu cứ gật lên gật xuống theo tay của anh ta ấy.”

“Cậu thật là kinh tởm.” Emily ngồi xuống bàn mình và cố lờ cô nàng đi.

“Mình sẽ trả tiền để xem cảnh đó đấy.”

“Đau.”

“Khổ thân em bé. Vậy, khi nào thì cậu gặp lại anh ta?”

“Không bao giờ. Mình đã ném anh ta ra ngoài.”

Jane ngừng cười ngay. “Cậu có làm sao không? Đó là một tai nạn. Anh ta không cố tình làm vậy mà.”

“Anh ta *không thèm* nghe mình nói.” Răng của Emily nghiến lại khi cô nghĩ về anh.

“Nào, cậu không nghe mình nói, và mình đang dính vào với cậu,” Jane chỉ ra.

Emily nhìn lên đầy tổn thương. “Mình có lắng nghe cậu mà.”

“Tốt. Vậy lời khuyên của mình là, đi ra ngoài với anh ta lần nữa đi.”

“Không.”

“Xem nào, cậu không lắng nghe.”

“Jane...”

“Được rồi, được rồi.” Jane đứng lên đi ra. “Liệu chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào tới mỗi

quan hệ công việc của các cậu nhí?”

“Mỗi quan hệ công việc nào? Anh ta thậm chí cũng không thèm lắng nghe ở đó nữa.”

Jane lắc đầu. “Cậu đang phạm một sai lầm lớn đấy. Trừ điều đó ra thì cơn lốc nhỏ nhỏ này -”

“Cơn lốc nhỏ ư?”

“- anh chàng này là hoàn hảo dành cho cậu. Và cậu đang để anh ta vượt đi đấy.” Jane lại lắc đầu khi cô đi trở ra bàn làm việc của mình. “Sai lầm to lớn.”

“Tôi thực sự xin lỗi, Emily,” Richard nói khi cô đi vào văn phòng anh để kiểm tra một số mẫu giá.

“Richard, chuyện đó không quan trọng.” Emily ngồi và nghiên cứu đồng giấy tờ cô cần. “Nó có thể xảy ra với bất kì ai.”

“Bất kì ai khác sẽ đều lắng nghe.” Anh nhìn xuống cô, nỗi ân hận nhìn thấy được dấy lên trong mắt anh. Anh trông to lớn, vững chắc và đáng tin, cả gọi cảm nữa. Cũng điên lên vì phía cô, và bị tàn phá khi mà cô cảm thấy không hài lòng với anh.

Emily nhắm mắt. Cô có thể cảm thấy bản thân mình đang mềm lòng. *Không*, cô nghĩ, và mở mắt ra.

“Tôi không nghĩ là chúng ta nên tiếp tục hẹn hò, Richard. Tôi chỉ là không thoải mái về cái ý tưởng làm việc cùng nhau và hò hẹn.”

“Emily - ”

“Hãy nghe tôi nói,” cô nói, và anh đỏ mặt.

“Em nói đúng.” Anh ngồi xuống. “Về việc lắng nghe, không phải về hò hẹn. Nhưng nếu đó là cách em cảm nhận thì anh sẽ lắng nghe.”

“Cám ơn. Giờ về việc phân phối...” Cô tìm các con số mà cô cần và rồi rời đi trước khi anh có thể làm gì đó để phá vỡ sự phòng thủ của cô. Nó là một cuộc gọi bí mật.

Trong suốt tuần sau đó, Richard viện ra một vài lí do để triệu tập những cuộc họp riêng với cô, nhưng cô nếu không gửi cho anh các phần ghi chú thì lại mang Jane đi cùng, và nó làm cho Jane cảm thấy phần nộ kinh khủng. Cuối cùng thì anh gợi ý thẳng và trong ba tuần kế tiếp đó, cô không hề gặp anh một buổi nào. Cô nhớ sự ngọt ngào của anh, và sự nóng bức đến ngừng thở mà cô cảm thấy bất cứ khi nào anh ở gần, nhưng cô hoàn toàn không nhớ tới sự hách dịch của anh. Cô không có cơ hội để làm điều đó; anh tấn công cô tới tấp với các bản ghi chú cần có câu trả lời, các biểu mẫu cần phải điền vào và các báo cáo cần hoàn thành ngày hôm qua. *90% công việc, cô nghĩ, là không cần thiết.*

Emily mang bản báo cáo được yêu cầu cuối cùng của anh ra cho Jane.

“Chuyện này thật là nực cười. Anh ta có tất cả những bảng mẫu này rồi. Nếu anh ta còn gửi bất cứ thứ gì khác nữa, hãy gửi trả lại. Anh ta nghĩ anh ta là ai chứ?”

Jane cầm bản báo cáo. “Mình không muốn nói với cậu điều này đâu, nhưng anh ấy muốn cậu tới văn phòng của anh ấy.”

“Anh ta đã nói gì? ‘Tắm gội cho cô ta và mang tới căn lều của tôi’ à?”

“Karen vừa nói là anh ấy muốn cậu tới văn phòng của anh ấy NGAY LẬP TỨC.”

“Chuyện này phải dừng lại ngay bây giờ,” Emily cúi kính đáp và quay gót bước tới thang máy.

“Đừng bận tâm đến việc thông báo cho tôi,” cô nói với Karen, và mở cửa phòng Richard mà

không gõ cửa.

Anh đang ngồi ở bàn làm việc của mình, so sánh các con số từ hai chồng báo cáo được xếp gọn gàng. Bàn của anh rõ ràng là rất gọn gàng; một cái chai nhỏ, hai chồng giấy tờ, một cái bút, một bình nước và một cái cốc. Không còn gì khác. *Anh ta đúng là một người sao Hỏa*, Emily nghĩ. *Có ai lại làm việc một cách cực kì ngăn nắp đến ám ảnh như thế chứ? Anh ta thậm chí còn không cởi cả áo khoác ngoài ra nữa.*

Nhưng anh ta trông thật tuyệt vời.

“Tôi đánh cuộc là mẹ anh là một người rất nghiêm khắc đúng không?” Emily hỏi.

Richard nhìn lên từ bàn làm việc của anh, ngạc nhiên và hơi bức mình.

“Anh đã yêu cầu triệu tập rồi mà.” Emily đặt tay cô lên hông. “Tôi đã tới đây ngay khi tôi nghe được.”

“Công thức điều chế mới vừa được phòng thí nghiệm chuyển qua.” Anh chỉ tay về phía chiếc chai trên bàn. “Ý tưởng của em về, ờ, sự rậm rịt.”

“Sao nó lại tới chỗ anh?” Emily bức bối hỏi. “Anh có đưa ra tí ý kiến nào về sự rậm rịt đâu.”

“Tôi không biết.” Richard chuyển ánh mắt khỏi cô và quay lại với bản báo cáo của mình. “Cầm lấy nó đi.”

“Điều mà tôi thích nhất khi làm việc với anh là sự hấp dẫn của anh.” Emily cầm chiếc chai lên. “Thậm chí nếu anh không triệu tập tôi nữa. Anh muốn tôi, anh hãy bỏ thứ đó xuống để nhìn tôi đi.” Cô quay người bước đi.

“Emily, đợi đã.”

Cô hít một hơi dài và quay lại, lửa trong mắt cô.

Richard lừa tay qua mái tóc anh. “Tôi xin lỗi. Tôi đang làm một số thứ và quên mất cách hành xử của mình. Hãy thử lại nhé. Tôi đã không định ra lệnh cho em. Tôi chỉ muốn em biết là loại nước hoa đó đã ở đây. Nếu họ lại gửi nó đến đây, tôi sẽ bảo Karen chuyển nó cho em.”

“Cám ơn.” Emily hếch cằm lên. “Tôi sẽ rất cảm kích điều đó.”

Richard gật đầu, rồi nhìn thẳng vào cô, nhìn sâu vào mắt cô. Đôi mắt của anh dịu lại, và có một sự khẩn cầu thật khó cưỡng lại trong đó.

Emily nuốt xuống. “Tôi xin lỗi. Tôi chỉ là hơi nhạy cảm về việc...bị ra lệnh.”

“Tôi biết. Và tôi lại quên mất và cố tỏ ra hống hách với em. Và không lắng nghe.” Anh mỉm cười với cô, và cô tự động mỉm cười đáp trả. Kể cả nếu anh là một gã Quấy rối bị điếc, anh cũng có một nụ cười thật ngọt ngào.

Anh đặt bản báo cáo xuống. “Làm ơn thử lại nước hoa đó đi. Hãy xem nó có tác dụng không.”

“Nếu anh sẵn lòng thử,” cô nói, và anh lấy cái lọ từ tay cô và nhỏ hai giọt lên mu bàn tay.

Cô ngồi xuống ngang với anh. “Nó có lẽ không có tác dụng ở đó. Tôi nghĩ là R&D đã nói nó hơi nóng để xảy ra phản ứng hóa học.” Cô cầm cái chai lên và mở nắp ra, rồi quét nó vào khe ngực mình. Anh quan sát cô, một cách thoải mái, và rồi nói bằng một giọng là lạ, “Tôi ước gì em đừng làm điều đó.”

“Nó là chỗ ấm nhất mà tôi nghĩ ra,” (*cô nàng này ku te thế không biết, :lmao:*) cô nói, và khi anh nhướn mày lên, cô nói thêm, “dù gì cũng là để thử nước hoa mà,” và rồi đỏ mặt.

Anh quạt những ngón tay qua chỗ nước hoa trên mu bàn tay. “Có một chút cảm giác râm ran. Ấm một chút.”

Làn da giữ ngực cô bắt đầu ấm lên và tự nhiên khẽ nhói lên. Emily xoa ngón tay qua chỗ

râm ran đổ và rùng mình. Nó là một cái gì đó giữa sự nhột nhạt và nóng bức, và cô cảm thấy da mình phản ứng lại và căng ra. “Hãy làm một cái ghi chú là đừng bao giờ dùng nó ở bất kì chỗ nào quá nhạy cho việc kích thích dục tính. Cái này giống như là thuốc kích dục nữ con ruồi TBN[6] ấy.”

Anh nhìn chằm chằm vào chiếc áo blouse của cô, và cô nhìn xuống và thấy rằng các đỉnh đầu của mình đang dựng đứng lên, qua làn lụa mỏng. Cô đỏ mặt và khom vai xuống để chiếc áo của cô không bị kéo căng ra quá chặt, nhưng tất cả mọi cái cô làm là đẩy ngực cô sát lại với nhau, làm cái khe trở nên sâu hơn và sự bối rối của anh. (:lmao:)

Nó cũng tạo ra một luồng hơi nóng hơn nữa ở giữa ngực cô và thứ nước hoa đó bắt đầu nhói lên.

“Tay anh có cháy lên không?” cô hỏi anh, và anh dứt mắt mình khỏi chiếc áo của cô.

“Gì? Ừ, có, một chút.”

“Họ làm nó mạnh quá.” Emily hít một hơi. “Quá mạnh.” Cô ngồi vào chiếc ghế và lùa những đầu ngón tay vào áo trong lúc Richard nhìn hút vào đó.

“Em ổn chứ?”

Emily cắn môi. “Ồ, vâng, chắc chắn rồi.”

Loại hương liệu này giờ thực sự đang nóng rực lên. Cô di chuyển một cách không dễ dàng gì trong chiếc ghế của mình.

“Emily?”

Quá nhiều. Cô với tay để cởi bớt những chiếc khuy ở phía trên của chiếc áo ra và với qua bàn, rút chiếc khăn tay vuông khỏi túi chiếc áo khoác của anh, cho anh một cái nhìn lướt qua chiếc áo ren trắng đang căng ra xung quanh ngực cô trước khi cô nhúng chiếc khăn của anh vào bình nước và lau nó lên cái đốm lửa trên da mình.

Khi cái nóng đã được lau sạch, cô nói, “Cá nhân tôi sẽ xẻ thịt những kẻ ở R&D.”

“Em ổn chứ?”

Cô co người lại khi cô cố lau chỗ nước hoa với vạt áo đang chảy xuống. “Gần vậy. Tay anh thế nào rồi?”

“Không tệ.” Anh hơi nắm tay lại một chút. “Hầu như không đáng kể gì, thật đấy.”

“Rồi, nó hẳn phải nóng lắm.” Cô kéo áo ra và kiểm tra lại vết đỏ trên da mình. “Ồ, dù sao thì cũng không đáng sợ lắm.” Cô nhìn lên và thấy anh đang nhìn chằm chằm.

“Không, nó rất tuyệt,” anh nói.

Cô khép chiếc áo blouse của mình lại. “Xin lỗi về cái khăn tay của anh.”

Cuối cùng anh từ bỏ và bật cười. “Bất cứ lúc nào. Tôi gửi trả cái lọ nhé?”

“Không.” Cô cầm cái lọ lên. “Tôi sẽ nghiệm thu cái này với tư cách cá nhân.”

“Vậy có nghĩa là tôi đồng tình với R&D hả.”

Cô dừng lại, tò mò. “Sao cơ?”

Anh rầu rĩ mỉm cười với cô. “Với tất cả mọi người trong công ty này, em là người mà tôi ít muốn theo sau tôi nhất. Em không phải phục tùng một mệnh lệnh nào cả.”

“Tốt.” Cô mỉm cười lại với anh. “Hãy nhớ điều đó.”

“Đi ăn trưa nào,” Chris nói khi cô ào vào phòng thí nghiệm. “Chỗ của anh.”

“Crosswell, loại nước hoa này cứ như là muốn lột da ra vậy. Điều chế lại, hoặc công việc của anh sẽ dành cho người khác đấy.”

“Em nói gì, lột da á?”

“Nó thiêu đốt. Anh không kiểm thử loại hương liệu này à?”

“Có, tất nhiên là chúng tôi đã làm.” Chris cầm lại chiếc chai. “Trên cổ tay và sau tai. Không vấn đề gì mà.”

“Ồ, nó có vấn đề ở những chỗ khác đấy.”

“Chỗ nào khác?”

“Hãy điều chế lại đi,” Emily cau kỉnh đáp.

Anh ta lắc đầu. “Em cần thư giãn đi. Rời khỏi tầng 12 và ra ngoài ăn tối với anh nhé.” Anh ta liếc mắt đều cáng. “Em có thể chỉ cho anh những nơi khác đó.”

“Anh sẽ không ăn tối đâu, Crosswell. Anh sẽ điều chế lại thứ tan chảy trong chiếc chai đó.”

“Ôi, thôi nào, Emily,” anh ta nói, và rồi ngừng lại, gai người bởi cái nhìn trong mắt cô.

“Tôi không nói là không có tác dụng ở đây,” cô lạnh lùng nói. “Anh có tin là tôi có thể khiến anh bị sa thải không?”

Anh nghĩ ngợi về điều đó. “Có.”

“Anh có tin là tôi sẽ khiến anh bị đuổi việc nếu anh không điều chế lại loại nước hoa đó và nếu anh không ngừng quấy rối tôi không?”

Anh nhìn vào mắt cô. “Có.”

“Vậy, tôi đề nghị anh hãy quay lại với công việc đi,” cô nói, rồi bỏ đi; đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Jane theo cô đi vào văn phòng khi cô quay trở lại.

“Giờ anh ta lại làm gì vậy?”

“Mình có thể sa thải vài kẻ vì tội quấy rối không?”

“Richard à?” Jane sửng sốt.

“Không!” Emily nói một cách tổn thương. “Tất nhiên là không rồi! Đó là gã gốc Crosswell.”

“Vạn lần chúc mừng cậu.” Jane ngồi xuống.

“Mình có cái thứ quyền lực đó ở đây không?”

“Chắc chắn rồi. Đặc biệt là nếu Richard phát hiện ra.”

“Mình không muốn anh ấy giải quyết những vấn đề kinh tởm của mình.”

“Crosswell đã làm gì thế?”

“Không có gì là anh ta không làm để khơi lên cái quá khứ cách đây hai năm. Ngày hôm nay đã quá sức chịu đựng của mình rồi. Mình đã quá điên. Mình vẫn còn đang điên tiết đây.”

“Mình có thể thấy. Cậu có nghĩ hẳn ta sẽ dừng lại không?”

Emily nghĩ ngợi. “Có. Anh ta biết mình nghiêm túc, và anh ta tin mình sẽ đuổi việc anh ta.”

“Cậu có thể mà. Bất kể Goerge hăm dọa thế nào, công ty này không muốn mất cậu đâu.”

“Thật tuyệt khi biết là mình có giá đến vậy.”

“Cậu không như vậy.” Jane bắt chéo chân và trông rất tự tin. “Họ chỉ biết rằng nếu cậu đi, mình cũng đi, và rồi ai sẽ điều hành nơi này?”

“Đúng vậy.” Emily ngồi xuống. “Phòng quảng cáo đã gửi mẫu chai tới chưa?”

“Có lẽ vào ngày mai.” Điện thoại kêu và Jane bước tới nhắc máy.

Emily nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, và nghĩ về việc cô thấy tổn thương thế nào khi Jane cho rằng Richard đang quấy rối cô. Anh sẽ không bao giờ làm điều đó. Anh có thể không lắng nghe, nhưng anh sẽ không bao giờ vì mối quan hệ cá nhân mà chống lại cô ở văn phòng. Anh có

đạo đức. Anh có nhân cách. Anh có – (NLB: Yêu thế này rồi mà vẫn cứ mạnh miệng từ chối, :lmao:)

“Laura đang ở trên đường dây số một,” Jane nói, và Emily nhắc máy.

“Bạn có gì vậy?” cô hỏi.

“Hai khả năng. Một thứ chắc chắn– những ngôi sao lớn, quảng cáo lớn, mọi thứ. Một bộ phim hành động phù phiếm, nhiều nhãn hiệu được thiết kế, nhưng rất cổ điển.”

“Nghe như là chúng ta có thể chìm trong các nhãn hiệu ấy. Cái còn lại là gì thế?”

“Đây là một canh bạc thực sự.” Laura dừng lại. “Có một cậu nhóc ở UCLA, và đang công chiếu bộ phim đầu tiên của nó. Bộ phim nói về hai kiểu doanh nhân, những người trở nên gọi cảm một cách ám ảnh đối với người kia. Và có một màn diễn mà người phụ nữ cởi đồ, nó rất phù hợp với loại sản phẩm đó.”

“Không hợp đâu nếu như chưa ai từng xem bộ phim đó.” Emily xoay chiếc ghế và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. “Giá cả cho cái lớn thế nào?”

“Bạn sẽ không thích điều này đâu,” Laura nói, và nói lên con số.

“Toàn bộ cái bộ phim chết tiệt đó không thể nào có cái giá cao ngất ngưỡng thế được,” Emily phản đối.

“Quả thật là với những chàng trai này, nó là những cái chân gà đấy. Cậu có muốn mình đàm phán lại không?”

“Không,” Emily xoay ghế lại phía bàn làm việc. “Họ đã cắt cử một kẻ canh giữ mình ở đây. Mình sẽ không bao giờ được chi một khoản nhiều như vậy ở bất cứ đâu đâu. Hãy nói thêm về cậu nhóc kia đi.”

“Mình sẽ làm còn tốt hơn cái đó. Mình sẽ gửi cho cậu một số trường đoạn của bộ phim đó. Cậu ta thực sự rất cần tiền, nên nó sẽ hợp tác. Họ sẽ tung ra đoạn phim mà cô nàng cởi đồ vào tuần tới, do đó nếu cậu thích bộ phim này, hãy mang một chai sản phẩm mới đến đây ngay đi.”

“Giá của cậu ta là bao nhiêu?”

“Cậu ta không nói. Cậu ta tin mình sẽ đem lại cho cậu ta một thỏa thuận tốt đẹp.”

“Cậu sẽ chọn cái nào. Vậy cậu bé đó ra giá cho mình bao nhiêu?”

“Xem các đoạn phim đi đã.” Giọng của Laura kêu lên một cách thoải mái. “Rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Bộ phim đó có hay không?”

“Bộ phim đó rất hay.”

“Vậy thì gửi nó đến đây đi,” Emily nói. “Và mình sẽ xem nếu nó làm được bất cứ cái gì cho mình.”

Sau khi gác máy, Emily suy nghĩ về bộ phim. Một bộ phim theo hướng mới với một giám đốc mới nóng bỏng. Một bộ phim *Tình dục, nói dối và video* khác. Chúng sẽ được công chiếu miễn phí một cách có chủ đích để tìm ra một bộ phim hiệu quả mới nhất. Nếu nó nóng bỏng như Laura nói, và Laura không phạm sai lầm, cái này có thể là mọi thứ mà họ cần để đưa Tan chảy vào thị trường.

Bản ghi chú cuối cùng của Richard tuyệt đối bác bỏ bất kì khả năng nào về nơi trưng bày sản phẩm. Cô đã cố giải thích lại, nhưng anh không nghe. Mọi cô mím lại với suy nghĩ đó. Anh đã không thèm nghe.

Cô gọi cho Jane.

“Mình đang chờ cuộn băng video của Laura vào ngày mai. Bất kể cậu làm gì, hãy đảm bảo là

Richard không nhìn thấy nó.”

“Chà,” Jane nói. “Cái gì thế? Một bộ phim đen à?”

“Nếu chúng ta may mắn,” Emily nói.

Bộ phim tới vào ngày hôm sau, nhưng lại sau 5 giờ, trước khi Emily có cơ hội nhìn thấy nó. Richard cũng đã bác bỏ việc mua các viên hồng ngọc, do đó cô đang nghiên cứu để lựa chọn những viên đá để thuê, nó gần như là không thể. Vào lúc 5h30 cô từ bỏ và chạy ra thang máy. Khi cửa thang máy mở ra, Richard đã đứng ở một bên cửa.

“Em đã chọn được viên đá nào để thuê chưa?” Anh mỉm cười với cô, và cô lờ anh đi. *Tôi đã có một ngày gào thét để cố giải quyết cái vấn đề vô vọng mà anh đã tạo ra cho tôi đấy. Làm gì có đủ sự mê hoặc trong cái đồng đó,* cô nghĩ.

Sau vài giây, anh cố thử lại.

“Một bộ phim đen à?” Anh nghi ngờ nhìn cuộn băng đang lấp ló trong túi xách của cô.

“Tôi không biết.” Cô cố nhét nó vào trong túi xách. “Một người bạn cũ gửi nó cho tôi. Tôi sẽ thuê một cái đầu VCR và tìm hiểu xem.”

“Tôi có một cái đầu VCR đấy. Tới nhà tôi đi. Chúng ta sẽ gọi pizza và xem cuộn băng của cô.”

Emily lắc đầu. “Tôi thậm chí còn không biết nó chứa cái gì nữa.”

“Vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau tìm hiểu.” Richard nắm lấy tay cô và đi cùng cô xuống đường, giữ cánh cửa xe taxi và đẩy cô vào. Anh đưa cho người lái xe địa chỉ nhà anh và rồi trèo vào bên cạnh cô.

“Em muốn ăn pizza gì?” Richard hỏi.

“Tôi có được lựa chọn không?” Emily hỏi.

Căn hộ của Richard thật đáng ngạc nhiên. Nó ngăn nắp như cô mong đợi, nhưng thay vì là những đồ nội thất bằng kính và thép đóng khung mà cô hình dung ra, nó lại gồm nhiều đồ bằng da thuộc và đồng, giàu có và nam tính, nhưng vẫn ấm áp.

“Nơi này thật là tuyệt,” cô nói và anh mỉm cười với cô, đầy hài lòng.

“Tôi sẽ mở chai rượu vang.” Anh kéo cái chai từ cái tủ trữ rượu. “Rồi chúng ta có thể đặt bánh pizza.”

Emily bước tới để ngăn anh lại. “Thật ra, đừng tạo ra bất kì rắc rối nào. Tôi chỉ cần xem một chút cuộn băng thôi, và rồi tôi sẽ đi.”

Anh mở nắp cái chai và đổ rượu vang vào hai cái cốc thủy tinh mà anh lấy từ giá phía trên.

“Không rắc rối gì đâu.” Anh đưa cho cô một cốc và nhắc cái cốc của anh lên trong một cử chỉ chúc mừng. “Vì Tan chảy.”

Emily thở dài. “Vì Tan chảy,” cô lặp lại, và uống trong lúc bị quan sát xem cô có thích nó không. Rượu vang ngon và có vị chát, và cô lại uống tiếp. “Rượu này thật tuyệt,” cô nói và anh mỉm cười với cô, yên tâm và đổ thêm vào cốc của cô khi cô phản đối.

“Không, thật đấy. Tôi sẽ không thể xem cuộn băng mất. Đầu VRC của anh ở đâu?”

“Lối này.” Anh dẫn cô đi qua cánh cửa đôi ra khỏi phòng khách.

Cái đầu tiên cô nhìn thấy là cái giường bằng đồng to lớn của anh, một sự phá cách của hình vòng cung, xoắn vòng và inox. “Nó thật là đẹp,” cô nói, nhìn chăm chăm vào nó. Anh trèo lên nó một chiếc chăn bông dày màu trắng, và cô phóng tầm nhìn bao quát ngang qua nó trong khi...

“Nó là của bà tôi.” Mắt anh bắt gặp mắt cô và cô có một suy nghĩ thoáng qua là anh có thể đang nghĩ điều mà cô cũng đang nghĩ.

Ngừng mơ tưởng lại, cô tự nói với bản thân.

Richard đi tới một cái tủ cao trong góc phòng và mở cánh cửa để lộ ra một cái TV lớn và đầu VCR. Anh trượt cuộn băng vào đầu từ và bật TV.

“Em sẽ phải ngồi trên giường,” anh nói, quay lưng lại với cô. “Tôi chả có cái ghế nào ở đây cả. Trừ khi em thích một cái ghế ăn trong bếp?”

“Không, giường là tốt rồi.” Emily cứng nhắc ngồi xuống mép giường.

Richard ấn nút chạy, nhìn cô một cách không chắc chắn trong một lúc, rồi rời khỏi cô.

Một cái chuông xuất hiện trên màn hình với một cái phong nền, và rồi nó được kéo ra. Một người đàn ông và một người đàn bà đứng đối diện với nhau, tối và âm thanh yếu ớt, ăn mặc rất bảo thủ, nói chuyện về các giao dịch kinh doanh mà họ đang làm. Rồi người phụ nữ mỉm cười và nói, “Đây không phải cái mà chuyện này nói tới.” Cô ta hôn người đàn ông một cách chậm rãi, và cảnh diễn bùng ra với những màn gọi tình như họ cởi đồ cho nhau và làm tình. Emily quên là cô đang ngồi trong phòng ngủ của Richard và ngồi xem cuộn băng một cách đầy mê hoặc, uống một cách chậm rãi từ cốc rượu vang của mình và càng lúc càng lúc càng đỏ mặt khi cặp đôi trên màn hình mỗi lúc một đam mê hơn. Nó đúng là đoạn phim yêu đương gọi tình nhất mà cô từng xem.

Cảnh diễn tiếp theo, một cảnh diễn săn đuổi qua chỗ mà trông như là San Francisco, và Emily rời mắt khỏi màn hình. Richard đã quay lại và đang quan sát cô, và cô đột nhiên trở nên ý thức rằng cô đã đỏ mặt như thế nào và cô đã thở nhanh đến thế nào. Cô đặt cái cốc của cô xuống và đứng dậy khỏi giường.

“À,” cô nói, rồi dừng lại. Anh, cũng vậy, đặt chiếc cốc của mình xuống và đi về phía cô. “Ừ, Richard,” cô bắt đầu, và anh quàng tay mình xung quanh cô và kéo cô lại gần. “Tôi không nghĩ thế,” cô nói, và anh hôn cô, môi anh nhẹ nhàng nhưng kiên quyết trên môi cô, giữ cô sát vào anh trong lúc cô đắm mình trong nụ hôn của anh.

Khi cô hít lại được không khí, cô đã trở nên lảo đảo, không vững. “Đợi một phút,” cô thở hổn hển, và anh lại hôn cô, lùa tay anh ngang qua sau lưng cô, kéo cô áp mạnh vào anh. Cô cố đẩy anh ra.

“Anh không bao giờ lắng nghe hết,” cô nói.

Anh dừng lại và nói, “Anh xin lỗi,” và cô lấy lại nhịp thở của mình, nhìn xuống cô với một sự váng vất pha trộn đồng đều với sự thèm khát và đam mê. *Anh trông thật tuyệt khi anh đang choáng váng, cô nghĩ, mình cũng choáng. Mình đang làm cái gì thế này?*

Rồi anh chạm vào cô và lại nói “Anh xin lỗi”, và cô từ bỏ, rồi nói, “Chuyện đó không đủ tốt với em.” Cô di chuyển sát vào anh, di chuyển tay cô ngang qua ngực anh, rồi di chuyển lên vòng quanh cổ anh, kéo miệng anh xuống miệng cô, hôn anh thật mạnh, cắn môi anh. Anh hôn lại cô rồi kéo mặt khỏi cô và bế cô lên, thả cô vào giữa chiếc chăn lông trắng dày và cuộn nó sang bên cạnh cô. Anh hôn lên cổ cô, rồi đến chỗ trũng ở cổ cô, và đến cái nơi ấm áp giữa ngực cô, trong lúc cô nắm những đầu ngón tay vào lưng anh qua chiếc áo sơ mi. Môi anh rời khỏi lối mòn nóng hổi trên da cô.

“Cháy xèo xèo,” cô nói, và bật cười, rồi anh cũng vậy, và lại hôn cô.

Cô cảm thấy luồng hơi nóng lan sâu trong cô, cảm thấy tan chảy ở mọi nơi anh chạm vào cô, và cô lăn tròn lại gần anh như cô có thể để cảm nhận cơ thể cứng rắn của anh ở sát bên cơ

thể cô.

Anh cởi khuy áo của cô, hôn lên chóp ngực cô phía trên chiếc áo ngực bằng ren và làm cô rung mình trong lúc anh trượt tay mình bên dưới lưng cô để tìm móc của chiếc áo ngực.

“Nó ở đằng trước,” cô thì thầm, nhưng anh vẫn di chuyển các đầu ngón tay dọc theo lưng cô. “Richard, cái móc ở phía trước.” (:lmao:)

“Gì?” anh thì thầm bên tai cô, không nghe gì.

Cô nhắm mắt lại một cách điên tiết, nhưng rồi anh di chuyển lưỡi anh vào trong tai cô, và sự tan chảy chạy dọc sống lưng cô khiến cô quên mất sự cẩu kính của mình. Cô tự mình mở khóa chiếc áo con và rồi mở nút áo sơ mi của anh và lưỡi cô làm một đường ngang qua các cơ bắp của ngực anh, và khi anh cuối cùng cũng tháo được chiếc áo của cô ra, cô cuộn mình vào anh, thích thú với cái hơi nóng mà cơ thể họ đang tạo ra.

Anh đẩy cô ngã ra một cách nhẹ nhàng. “Anh đã đợi điều này lâu lắm rồi,” anh nói, và nghiêng người xuống cô, nhẹ nhàng chạm vào đỉnh ngực cô bằng lưỡi của anh, đầu tiên là ở một bên rồi tới bên kia, cuối cùng là để miệng mình chìm vào một bên ngực cô và mút cho đến khi cô thốn thức và vặn xoắn tay anh, hơi nóng và nhu cầu quá lớn, cô phải di chuyển áp vào anh, tựa mạnh vào môi và tay anh, vì anh cảm thấy tuyệt đến không thể tin được ở bất cứ nơi nào anh chạm vào cô.

Anh di chuyển miệng mình tới ngực bên kia của cô và dày vò cô cho đến khi cô gần như không nhận thức được với sự thèm khát đối với anh. Rồi anh trượt tay bên dưới váy của cô để vuốt ve làn da mềm mại giữa hai chân cô.

Bất cứ ý nghĩ nào Emily vẫn còn có thể nghĩ ra để nói KHÔNG đều biến mất hết. Cô quằn quại dưới tay anh và với lấy anh, vuốt xuống dưới bụng anh với tay cô cho đến khi cô cảm thấy anh đã trở nên cứng ngắc bên dưới lớp quần áo. Cô áp chặt vào anh, và anh rên lên rồi hôn cô, đẩy lưỡi anh vào miệng cô.

Khi anh di chuyển miệng anh xuống đến cổ cô, cô rên lên, “Richard, em - ”

“Không phải bây giờ,” anh nói và di chuyển bàn tay xuống dưới cơ thể cô.

Không phải bây giờ ư? Emily cảm thấy cơn giận bùng lên. Không phải bây giờ? Anh ta nghĩ mình là cái đồ quỷ sứ nào chứ?

Anh đẩy tay vào chiếc quần con của cô và trượt những ngón tay vào trong cô, và cô quên mất là cô đang quan tâm xem anh là ai và rên lên với cái bàn tay quỷ quái, mê muội của anh.

Chuông cửa nhà anh rung lên.

“Làm tình với em bây giờ đi,” cô nói với anh. Cô trườn lên anh, tự ghì mình xuống tay anh. “Em không thể tin là em muốn anh nhiều thế này.”

“Đợi đã.” Anh dịch bàn tay xa ra. “Anh sẽ thoát khỏi bất cứ ai. Anh sẽ quay lại.” (*Anh này tự nhiên thánh giác nhay bất tử, :lmao:*)

“Không,” cô nói, cố giữ anh lại, nhưng anh đã trượt ra từ bên dưới cô, hôn lên ngực cô khi anh đi và bỏ cô lại thở hổn hển trên giường. Vài phút sau, cô tự kéo mình dậy và nhìn bóng mình trong chiếc gương đặt ở phía cuối giường. Mái tóc xoắn kiểu Pháp của cô đã tuột ra, mắt cô vẫn khép hờ với sự thèm khát, và miệng cô mọng lên bởi miệng anh. Đồ của cô đã tuột đến hông, đổ ửng lên với sự cần kíp đối với anh.

Và anh đang ở trong phòng khách, nói chuyện với ai đó. (:lmao:)

“Mình không thể tin được điều này,” cô thì thầm. Cô tuột khỏi giường, kéo chiếc áo ngực lên và mặc lại áo blouse và vuốt lại tóc cho đúng nếp. Rồi cô tháo cuộn băng trong chiếc đầu VCR

ra và đi vào phòng khách.

Anh đang đứng ở cửa nói chuyện với George, người đang đứng với đôi mắt mở to khi ông nhìn thấy cô.

“Cám ơn vì đã cho tôi mượn đầu VCR,” cô nói, khoác áo vào. “Gặp lại hai người vào ngày mai.” Cô gật đầu với cả hai người và đi nhanh ra phía thang máy. Hai cánh cửa trượt mở cùng lúc và cô bước vào.

Mình không thể tin là mình đã làm điều đó, cô nghĩ. Mình không thể tin là mình đã gần như làm điều đó. Với Richard Parker. Một Người tuyệt vời, nhưng đúng là thứ lạnh lùng. Anh ta không chỉ lạnh lùng tối nay. Ôi, Chúa ơi, cô nghĩ. Mình thực sự muốn anh ta. Cô nghiêng người dựa vào vách thang máy và nghĩ về việc làm tình với anh sẽ tuyệt đến mức nào. Trừ việc anh phải ra trả lời cái chuông cửa chết tiệt. Cô đã nói không, đừng mở, nhưng anh biết rõ nhất. Anh không thèm lắng nghe. Quỷ tha ma bắt anh đi.

Cô bắt một chiếc taxi về nhà và rồi mơ về anh cả đêm, đang làm tình với cô thì tiếng chuông cửa vang lên. (:lmao:)

“Và chúng ta đã làm gì để ngày hôm qua trở nên đặc biệt vậy?” Jane tỉnh quái hỏi.

“Mình đã có một đêm tồi tệ,” Emily cau kính đáp. “Nói xem cậu định nói gì nào.”

“Ba tá hồng trong chiếc lọ thủy tinh trên bàn cậu. Đây là tấm thiệp. Nó đã bị niêm phong nên mình không thể đọc được. Cậu, tất nhiên, sẽ chỉ cho mình xem bởi vì sẽ thật độc ác nếu cậu không làm thế.”

Tấm thiệp viết, “Anh xin lỗi. Hãy để anh bù đắp cho em. Richard.”

“Dứt khoát là không.” Emily quăng tấm thiệp vào thùng rác. Cô đưa cho Jane cuộn băng video. “Tối nay hãy xem cái này và xem xem cậu nghĩ gì. Về nơi giới thiệu sản phẩm.”

Jane nhanh tay nhặt tấm thiệp ra khỏi thùng rác và theo cô đi vào văn phòng khi cô đọc nó.

“Richard, hả? Anh ấy đã làm gì thế?”

“Đó là cái mà anh ta đã không làm.” Những bông hồng thật đáng yêu. Cô cầm lấy chúng đưa cho Jane. “Gửi hết chỗ này lại cho anh ta đi.”

“Cậu chàng này, anh ta sẽ phải khổ rồi,” Jane nói, cầm lấy cái lọ hoa.

Jane gọi cô 20 phút sau đó. “Kẻ Phá Rối đang ở trên đường dây số 3. Hãy dịu dàng với anh ấy nhé.”

“Ha.” Emily bấm nút đường dây số 3. “Vâng?”

“Emily, anh xin lỗi về tối qua.”

“Anh nên thế.”

“Để anh đền bù lại đi.”

“Không, kể cả bằng những viên hồng ngọc. Bất cứ người đàn ông nào bỏ rơi tôi lại chỉ vì Goerge - ”

“Anh chỉ muốn thoát khỏi ông ta để chúng ta không bị làm phiền thôi.”

“Và khi những cô nàng hướng đạo sinh tới bán bánh quy, anh cũng sẽ nói chuyện với họ hả. Và còn người đưa thư của Jehovah’s [7] nữa, rồi còn những người bán sách tự do thông qua trường trung học nữa.”

Cô nghe văng vẳng thấy một tiếng gọi thông báo, và anh lăm lăm rửa. “Chờ anh một giây,” anh nói. “Anh vừa có một cuộc gọi.” Và đường dây tắt ngấm.

Emily siết chặt ống nghe và rồi cẩn thận đặt nó lại giá đỡ.

Jane mở cửa. “Mình đã nhìn thấy ánh sáng tắt rồi. Có chuyện gì thế?”

“Anh ta bảo mình giữ máy.”

Jane nuốt xuống. “Ôi, chàng trai.”

“Đồ con hoang đó bảo mình đợi máy.”

Jane đi ra, đóng cánh cửa lại sau lưng.

Emily nhìn chằm chằm về phía trước, cứng lại với cơn giận dữ.

Jane lại gọi cô lần nữa. “Richard trên đường dây số hai.”

Emily nhấc máy.

“Emily, anh...”

“*Đừng bao giờ* bảo tôi đợi máy nữa đấy.”

“Jane đã nói đó là một sai sót,” anh buồn bã nói. “Hãy để anh tạ lỗi đi.”

“Anh không thể làm gì cho tôi đâu. Không với các bữa tối, không với hoa hồng, không với những viên hồng ngọc. Anh là một kẻ kiểm soát, kinh tế, điên cuồng với ra lệnh, ôm chặt móng, đồ con hoang bị điếc!” Cô kết thúc với cái mà với một người phụ nữ nhỏ bé nó là một tiếng rít và đập mạnh điện thoại xuống. Rồi cô gọi Jane.

“Mình không nhận bất cứ cuộc gọi nào từ Richard Parker bất kể là anh ta nói gì. Nếu anh ta muốn gặp mình, hãy bảo anh ta gửi lời nhắn.”

“Rồi,” Jane nói.

“Họp ở phòng họp lớn lúc 5h,” Jane nói khi Emily sẵn sàng rời đi đêm đó.

“Gì?”

“Lời nhắn vừa tới từ văn phòng Goerge.” Jane cầm nó đưa cho cô.

Emily rên lên và vò nát tờ giấy nhắn. “Mình đang mệt. Mình muốn về nhà.”

“Ồ, cậu có thể ngay khi cậu làm xong với ngài điều hành.”

“Ước gì mình là một thư kí.”

“Không, cậu không phải.” Jane mặc áo khoác của cô vào. “Cậu là một kẻ đánh máy tồi. Cậu sẽ chết đói. Gặp cậu vào ngày mai.”

Emily đá giày ra và ngồi lại trong cái ánh sáng mờ mờ của văn phòng cô. *Mệt quá*, cô nghĩ. *Và chiếc bút tất dài khiến mình phát điên. Mình ghét tất dài. Chúng là một phát minh điên rồ. Mình sẽ không bao giờ mặc lại chúng nữa.* Cô cời chúng ra với một cử chỉ dứt khoát và ném chúng đi. Dù gì thì cũng chỉ phải đi một quãng ngắn nữa thôi mà.

Ngay lập tức cô thấy thoải mái hơn, mát mẻ hơn. Cô nghiêng người trong chiếc ghế và duỗi chân ra cho thoáng hơn, thích thú với việc thoát khỏi hơi nóng bí bách của đôi tất dài. Nó gọi cho cô về những cách để cảm thấy tốt đẹp khác. Nó nhắc cô rằng cô thật thất bại ở đêm hôm trước, cô muốn giết người.

Nó nhắc cô rằng cô vẫn còn muốn Richard.

Không, cô không muốn. Cô sẽ quên anh ta và về nhà.

Cô nhìn chiếc đồng hồ. 5 giờ 15. Chết tiệt.

Cô trượt bàn chân trần xuống đất và đi xuống hành lang dẫn vào phòng họp.

“George?” Căn phòng tối đen, và khi cánh cửa đóng lại đằng sau cô, cô va vào anh ta, cao lớn, nặng nề và đầy cơ bắp.

Không phải George.

Richard.

Four

“Ôi, không.” Emily quay người bỏ đi, nhưng vòng tay anh đã quấn lấy cô từ phía sau, dịu dàng kéo cô tựa sát vào anh khi anh vùi những nụ hôn vào bên cổ cô.

“Lần này sẽ không có chuông cửa,” anh thì thầm. “Anh thề đấy.”

Cô cảm thấy văng vất với hơi nóng bất ngờ mà anh khuấy lên trong cô.

Không, cô nghĩ, cố lên nào. Không đời nào.

Cô đá ra đằng sau bằng gót chân, và anh kêu lên, “Ouch!” nhưng vẫn không để cô đi.

Emily định nói không. Cô biết cô có thể thoát ra một cách dễ dàng, rằng anh sẽ không ngăn cô lại. Nhưng miệng anh đang trêu chọc quá dịu dàng trên làn da cô, và anh đang áp vào cô một cách cứng nhắc, và cuối cùng thì cô cũng muốn anh nhiều lắm mà. Cô từ bỏ và quay lại và thấy miệng anh trong bóng tối và liếm môi anh, đẩy lưỡi cô vào miệng anh khi cô đẩy hông cô vào gần anh hơn. Cô nghe thấy anh thở hổn hển và cảm thấy cơ thể anh rung mình với cuộc tấn công của cô, và rồi anh bế cô lên và đặt cô trên cạnh của chiếc bàn họp, di chuyển cơ thể anh vào giữa hai chân cô. Cô quấn chân quanh anh và kéo anh tựa sát vào cơ thể cô khi những ngón tay anh dò dẫm những chiếc khuy trên chiếc áo của cô. Cô cố hành động tương tự với chiếc áo của anh, nhưng anh nghiêng người xuống ngực cô, di chuyển lưỡi anh ngang qua đó.

Rồi cô nghe thấy những tiếng động trong hành lang. Những người dọn vệ sinh. (:lmao:)

“Không lặp lại chứ,” cô nói, và Richard trả lời, “Không. Lần này sẽ không có cái gì ngăn cản chúng ta cả.” Anh kéo người khỏi cô và trượt tay anh bên dưới chiếc váy của cô để kéo chiếc quần lót hai mảnh của cô ra.

“Anh mà bắt em chờ đợi nữa, thì nó sẽ là lần cuối cùng anh chạm vào em đấy,” Emily nói bằng một giọng chết chóc.

“Nếu phải làm, anh sẽ làm tình với em trong lúc những người dọn vệ sinh đó đứng nhìn,” Richard nói, và cô dịch hông để giúp anh tuột chiếc quần con ra.

“Anh ước gì có thể nhìn thấy em,” anh nói. “Em thật đẹp, nhưng ở đây trời tối quá.” Tay anh trượt vào giữa hai chân cô, và anh vuốt ve cô ở đó, dày vò cô, hôn lên vai và cổ cô, cho đến khi cô lùa những ngón tay vào tóc anh và kéo miệng anh tới miệng cô.

Khi anh dừng lại, cô nói, “Không, đừng dừng lại,” và cô kéo anh lại với cô, nhưng anh hôn cô và kéo cô ra mép chiếc bàn. Cô nhận ra anh đang dò dẫm với chiếc bao cao su và cô bật cười cho đến khi anh trượt mạnh vào trong cô một cách bất ngờ khiến cô thét lên. Tay anh, kẹp quanh hông cô, kéo cô vào anh liên tục, và lần nào cũng cúi sát vào cô, để vào được sâu nhất mà anh có thể, tạo ra hơi nóng và ép vào cô cho đến khi cô thút thít và xoắn lấy cánh tay anh, và anh càng đẩy vào mạnh hơn và nhanh hơn để thúc cô liên tục nổ búng ra cho đến khi cô đổ sập vào vòng tay anh và rung mình nằm yên ở đó, hai chân vẫn quấn quanh hông anh.

Ai đó gõ lên cánh cửa. “Có ai trong đó không?”

“Anh hứa,” anh thì thầm với cô, và vòng tay nhắc cô khỏi cái bàn. Anh lùi lại cho đến khi anh cảm nhận được cánh cửa sau lưng mình. Cô tự mình tuột khỏi anh để đứng bên cạnh anh, và anh mở cánh cửa ra và kéo cô vào bên trong, đóng cánh cửa lại sau họ. Anh nghe thấy tiếng mở khóa khi người dọn vệ sinh bật đèn phòng họp lên.

“Chúng ta đang ở đâu thế?” cô sững sốt thì thầm bên vai anh. Một chút ánh sáng chiếu qua khe cửa.

“Chúng ta đang ở trong một cái phòng kho,” anh thì thầm. “Anh hy vọng là nó không phải một căn phòng để chối.”

“Họ không dùng chối đâu,” cô nói, và một cái máy quét điện bắt đầu rên rỉ bên ngoài cánh cửa.

Không có chỗ nào trong căn phòng có thể ngồi được nên anh giữ cô tựa vào anh và cô di chuyển để ngực cô áp vào ngực anh. “Anh vẫn chưa kết thúc, em biết đấy,” anh thì thầm bên tai cô, và nhắc cô lên, để bản thân dễ dàng trở vào trong cô, ghim cô vào bức tường của phòng kho với cơ thể anh. Cô lại quấn chân quanh anh, và anh đẩy sát vào cô. Anh làm nhẹ nhàng và chậm rãi, và cô cắn vào vai anh. “Mạnh hơn,” cô nói, và anh đóng sầm vào cô, rung chuyển trong cô cho đến khi cô khẽ thét lên. Anh hòa những tiếng thút thít của cô với của chính anh, đẩy lưỡi anh vào trong miệng cô trong cùng một giai điệu mà hông anh đang tấn công cô. Emily lại tới như cô chưa bao giờ có trước đây, những cơ bắp bên trong cô xiết lại và mở ra liên tục trong khi lưỡi anh ve vuốt miệng cô. Rồi cô nghe thấy anh rên rỉ và cảm thấy anh đang đổ sập xuống cô, giữ cô dựa vào bức tường trong lúc anh rùng mình.

“Richard,” cô nói, và anh hôn cô.

“Chúng ta sẽ làm điều này ở trên giường,” anh thì thầm, chạm vào tóc cô. “Nó dễ hơn rất nhiều.”

Họ đang ôm nhau, lặng lẽ hôn hít và động chạm, cho đến khi những người dọn vệ sinh rời đi.

“Về nhà với anh đi,” anh nói.

“Em không thể.” Emily áp đầu cô vào ngực anh. “Em không có bất cứ cái gì để mặc vào ngày mai.”

Và em phải uống mừng vì điều này, cô tự nói với mình. Bởi vì nó vượt xa khỏi sự mong đợi của em. Chuyện này còn hơn là em đã từng mơ tới.

Nhưng khi họ xuống tới đường và anh gọi một chiếc taxi, anh ngồi vào bên cạnh cô và đưa cho người lái xe địa chỉ nhà anh.

Ở băng ghế sau của chiếc xe, anh dường như không thể ngừng chạm vào cô, không khuấy động cô nhưng như thể là anh phải chứng minh là cô đang ở đó, bên cạnh anh. Anh nhìn cô như thể cô là một điều kì diệu, chạm vào má cô, tóc cô, giữ cô trong tay. Nụ cười trong mắt anh thậm chí còn nhiều sức nóng và sự thèm khát hơn. Cô cảm thấy được yêu và được say mê và bị đòi hỏi.

Cái phần bị đòi hỏi làm cô lo lắng.

“Richard...” cô bắt đầu.

“Anh muốn làm tình với em cả đêm.” Anh hôn cô một cách say đắm. Lần nào Cô cũng thấy váng vất mỗi khi miệng anh chạm vào cô.

“Không, nghe này,” cô nói, và anh cười rồi lại hôn cô.

Anh là một người hôn thật tuyệt.

Anh là một thính giả cực tồi.

Khi Richard ra khỏi xe ở trước căn hộ của anh, anh quay lại để giúp cô ra, nhưng Emily đã kéo cánh cửa đóng lại trước mặt anh và bảo người tài xế chạy đi. *Mình lại muốn anh ấy, cô nghĩ, nhưng lần này sẽ theo các điều kiện của mình. Bởi nếu mình không thiết lập một số sự bình đẳng*

trong mỗi quan hệ tuyệt vời này ngay, mình sẽ dành cả phần đời còn lại trong cảnh bị lừa đi, bị lừa phỉnh, bị ra lệnh và phải chờ đợi mất.

Thậm chí kể cả với Richard, đó cũng là một sự hy sinh quá lớn.

Richard.

Ôi, Chúa ơi, Richard.

Cô nghiêng người trong xe và lại nghĩ về anh và cái cách mà anh di chuyển áp sát vào cô, vào trong cô. Cô nhắm mắt lại và hồi tưởng lại cái kí ức đó. Nó sẽ có tác dụng rất lớn trong việc buộc anh phải chú ý đến cô một cách nghiêm túc, nhưng anh đáng giá hơn điều đó. Anh là tất cả những gì đáng giá nhất.

“Sáng nay trông cậu tươi tỉnh nhỉ,” Jane nói.

“Cám ơn cậu.” Emily mỉm cười đom đóm.

“Quần lót của cậu đang ở trên bàn cậu đấy.” (:lmao:)

“Gì?”

“Những người dọn vệ sinh đã thấy nó ở trong phòng hội nghị và treo nó lên bảng thông báo mất đồ. Những tên hề thật sự, những người quét dọn ấy.”

“Có bất cứ ai biết không?”

“Tuyệt đối không. Mình đã là người đầu tiên ở đây. Và mình chỉ biết nó là của cậu thôi vì mình là người đã mua nó cho cậu.”

“Cậu thật đáng khen.”

“Cám ơn. Mình xứng đáng với điều đó. Vậy, gã đàn ông may mắn đó là ai thế?” (:naughty:)

“Gã đàn ông nào cơ?” Emily hỏi nhỏ, và đi vào văn phòng mình.

Và một giờ sau, Jane gọi cô trên điện thoại nội bộ. “Kẻ Phá Rối muốn gặp cậu ở văn phòng anh ta. NGAY LẬP TỨC.”

Mình cuộc là anh ấy sẽ làm vậy, Emily nghĩ. Anh ấy bẻ ngón tay, và mình sẽ nhảy lên cầu thang, và rồi anh ấy sẽ làm tình với mình trên bàn làm việc của anh ấy cho đến khi mình không suy nghĩ gì được nữa. Ồ, thực ra là, phần cuối đó nghe tuyệt đấy, nhưng mình sẽ không tới văn phòng của anh ấy đâu. Đã đến lúc phải bắt Richard lắng nghe mình nói một cách đúng đắn ngay bây giờ, bởi chờ đến lúc kết hôn thì quá muộn rồi.

Kết hôn ư? Emily nuốt xuống, chặn ngay suy nghĩ của mình lại. Ồ, phải. Kết hôn. Nhưng theo các điều kiện của mình, không phải của anh ấy.

“Nói với anh ta là mình bận,” cô nói.

“Okay,” Jane nói.

Emily trải những bức ảnh về đá quý mà bên phòng quảng cáo vừa gửi sang ngang mặt bàn. *Thực sự là không lựa chọn được bất cứ cái nào,* cô nghĩ, khi cô so sánh kim cương giả bằng thủy tinh với những viên đá quý. Những viên đá giả trông nhợt nhạt và đục xỉn, không bắt sáng, trong khi những viên hồng ngọc lại long lanh từ bên trong và lung linh với màu sắc. Cô viết nguệch ngoạc ghi lại các chú ý cho Richard. *Kể cả anh có nhìn ra sự khác biệt ở đây, cô nghĩ. Kể cả anh có thể nhận ra sự tan chảy của những cái thực tế đó.*

Cánh cửa mở ra, và không nhìn lên, cô nói, “Jane, mình có một vài điều cho Kẻ Phá Rối Richard ở đây.”

“Tốt,” Richard nói. “Anh sẽ mang nó đi.”

Cô nhìn anh qua vành ly của cô. “Anh không nghĩ ra việc bảo thư kí của em thông báo cho

em về anh sao?"

Anh đóng cánh cửa lại sau lưng và đi tới bàn làm việc. "Thư kí của em đi đâu đó rồi. Và anh cần bản ghi chép của em về những viên đá ngay. Anh có một bản báo cáo phải làm, em biết đấy." Anh mỉm cười với cô. "Các báo cáo của anh đến đúng lúc quá."

Anh đúng là đồ con hoang cao ngạo, cô nghĩ.

Như thể anh đọc được suy nghĩ của cô, nụ cười của anh rộng hơn, và tim cô nhảy vọt lên đến cổ. Anh nghiêng người và đặt tay anh lên bàn, và cô nhớ lại lần cuối cùng anh nghiêng người trên cô, nhớ cái nơi mà tay và môi anh đi qua. Tim cô đập nhanh hơn, và hơi thở của cô gấp gáp hơn một chút.

Ôi, không, mày không được thế, cô tự nói với bản thân.

Cô buộc mình ngả người ra chiếc ghế và điềm nhiên nhìn anh. "Em sẽ bảo Jane gửi bản ghi chép cho anh ngay," cô nói, cố giữ cho giọng mình không khản đặc. "Nó có các ghi chú và đánh giá của em."

"Anh phải làm gì để lấy được nó ngay bây giờ?" anh nhẹ nhàng hỏi.

Mình không phải trò đùa của anh ta, cô nghĩ. Chết tiệt anh ta. Mình phải giành lấy sự kiểm soát.

Giọng của Jane vang lên trong điện thoại nội bộ. "George ở đường dây số hai."

"Em phải nghe điện." Emily nhẹ nhàng đẩy chiếc ghế trở lại để nhắc máy.

"Emily," Richard nói, cố tỏ ra nghiêm trang. "Bản ghi chép."

Kẻ Phá Rối Richard bắt đầu lộ diện rồi.

Emily đột nhiên thấy mình thích thú với tình huống này. Cô che ống nói với bàn tay và mỉm cười với anh. "Em bận. Hãy quỳ gối và khom lưng đi." Rồi cô quay lại với chiếc điện thoại. "George! Thật tuyệt khi được nói chuyện với ông. Ông biết đấy, tôi vừa mới nói với Jane, George và tôi chưa nói chuyện đủ với nhau."

"Emily?" George nói.

"Tôi đây," Emily nói, liếc mắt sang Richard. "Có chuyện gì vậy?"

"Ờ..." George nghe có vẻ bối rối. "Tôi vừa mới tự hỏi là làm cùng với Richard thì thế nào? Mọi thứ ổn chứ?"

"Tuyệt, George." Cô le lưỡi với Richard. "Không thể đòi hỏi một anh chàng dễ thương hơn để làm việc cùng. Luôn đề nghị, không bao giờ ra lệnh. Một thánh giả tuyệt vời. Chu đáo, không khắt khe, một người ở dạng phóng khoáng thật sự đấy."

Richard nhướn mày nhìn cô. "Em muốn chơi các trò chơi không?" anh hỏi. Rồi anh đi vòng qua cạnh bàn cô và quỳ xuống. (*Đúng theo yêu cầu của cô Emily :lmao:*)

"Anh đang làm gì thế?" Emily nói.

"Lướt qua con số tổng quát cuối cùng của dự án," George nói.

"Hợp tác," Richard nói. Hai tay anh lướt qua đầu gối cô và đi lên phía hông, kéo theo váy của cô. Emily cố khép đầu gối lại, nhưng anh đẩy cả cơ thể anh vào giữa chúng, kéo chân cô gang ra xa hơn, và kéo hông cô về phía anh.

"Dừng lại." Emily cố đẩy anh ra với bàn tay còn lại.

"Bây giờ, Emily," George nói. "Thư giãn đi. Tôi không định gây trở ngại cho dự án của cô đâu."

"Thư giãn đi." Richard áp miệng anh vào phần mềm mại ở đùi trong của cô.

Emily di chuyển tay cô tới đầu anh và cố đẩy anh ra. *Đúng là một ngày tuyệt vời, mình đã*

quyết định là không đi tất dài và bắt đầu dùng những đôi tất ngắn, cô điên cuồng nghĩ. Ôi, Chúa ơi, anh ấy đang làm cái gì thế? Chúng ta đang ở **công ty** đấy, vì Chúa.

“Emily,” George nói. “Emily, đừng làm chuyện này khó khăn hơn.”

Cô lồng những ngón tay vào tóc của Richard và giật mạnh đầu anh lên. Anh co người lại và kéo tay cô ra. “Nịt bít tất đúng là một ý tưởng hay,” anh nói. “Đừng bao giờ mặc nó lại nhé.” Và rồi anh lại cúi đầu xuống, giữ tay cô ở một bên.

“Emily, cô sẽ sẵn lòng lắng nghe tôi về chuyện này chứ?” George nói.

“Tôi vẫn đang nghe đây George.” Cô cố cuộn người trong chiếc ghế để tránh khỏi Richard, nhưng anh kéo cô lại gần hơn. Môi anh đang cù vào bên trong đùi cô, lưỡi anh chêu chọc chúng không ngừng. Những cái chạm của môi anh làm cô cười rúc rích mà tệ hơn là nó vọng cả vào điện thoại của cô, cô biết. Tất nhiên, nếu George có thể nhìn thấy cô lúc này thì những tiếng vọng đó cũng sẽ là vấn đề nhỏ nhất trong tất cả đống rắc rối mà cô sẽ hứng lấy. Cô cố hết sức để tập trung vào cuộc điện đàm của George, nhưng Richard thì thú vị hơn rất nhiều.

“Richard có thể giúp được nhiều cho cô đấy, Emily,” George vẫn nói.

“Không đùa đâu,” Emily nói, cố gắng để quyết định xem là cô sẽ làm cho vùng ảnh hưởng của mình trong dự án này có giá trị nhiều hơn hay là yêu điên cuồng ngay giữa buổi sáng thế này.

Không mất nhiều thời gian lắm để quyết định.

Richard gạt tay cô ra và vói vào bên dưới váy của cô, kéo sang một bên.

“Emily?” George nói khi Richard trượt vào bên trong cô.

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé!” cô thốt lên, và đập điện thoại xuống. Lưỡi của anh hoạt động liên tục, và Emily ngả người ra trong chiếc ghế của cô, lùa những ngón tay vào tóc anh và kéo anh lại gần hơn, đắm mình trong những đợt sóng nóng bỏng mà anh đang gọi lên trong cô.

Jane gõ cửa phòng (:lol:), và trước khi Emily có thể ngăn cô lại, cô đã đi vào bên trong, cau có với một số giấy tờ trên tay. Richard ngả ra bên dưới bàn cô, kéo Emily trong chiếc ghế làm việc của cô theo với anh, và Emily kinh ngạc nhìn xuống, và rồi bật cười lớn. Anh chàng Richard Parker to lớn đó, đang trốn bên dưới chiếc bàn. Giữa hai chân cô. Với một chiếc bao cao su trong tay.

“Có chuyện gì mà vui thế?” Jane hỏi.

“Ờ, một sự sụp đổ huy hoàng,” Emily nói, và Richard trượt tay anh vào giữa hai đùi cô và bấm cô một cái.

“Và có chuyện gì với cậu thế? Trông cậu đỏ bừng bừng kìa.”

“Mình nghĩ là mình hơi sốt.” Emily nuốt xuống. “Có lẽ mình sẽ nằm một lúc.” Cô cảm thấy đầu Richard lại ở giữa hai chân cô, mái tóc mềm mại của anh đang ở trên đùi cô, và rồi cô cảm thấy lưỡi anh trên da cô, lại di chuyển dần lên.

“Mình thật sự cần phải nằm đây,” cô nói với Jane. “Giữ các cuộc gọi của mình trong một giờ nhé.”

“Để mình lấy cho cậu một viên aspirin nhé,” Jane nói.

“Không, mình có mọi thứ mình cần ở đây rồi. Chỉ cần lù ra thôi.” Những ngón tay của anh lại kéo mảnh lụa.

“Emily!” Jane trông hết sức lo lắng. “Cậu ốm thật rồi.”

Anh lại trượt mình vào bên trong cô.

“Không.” Emily thở hổn hển bên cạnh bàn mình. “Đi ra đi và để mình lại một mình.” Lưỡi

anh càng lúc càng đáo đẽ, quấy phá, và cô có thể cảm nhận được các đợt nóng bức xuyên qua cô. Nếu Jane không ra khỏi văn phòng cô ngay, cô sẽ thét lên và ngã khỏi ghế ngay trước mặt cô ấy mất.

Jane trông tổn thương. “Được rồi. Gọi mình nếu cậu cần mình nhé.”

Emily nói không nên lời. Cô nhắm mắt lại và chỉ nghĩ duy nhất đến sức nóng đó và Richard ở giữa hai chân cô. Cô lơ mơ nghe thấy cánh cửa đóng lại sau lưng Jane, và rồi Richard đang đẩy chiếc ghế trở ra sau, kéo cô xuống sàn, miệng anh áp mạnh lên môi cô, những ngón tay anh kéo chiếc quần của cô ra, và rồi đột nhiên anh cứng lại bên trong cô, và cô rên lên và cắn vai anh qua cả chiếc áo khoác ngoài. Anh đẩy càng lúc càng mạnh hơn, và cô nổ búng bên dưới anh, thốn thức gọi tên anh, cong người lại gần anh hơn khi cô lên tới đỉnh. Khi cô ngừng thở hổn hển trong sự thỏa mãn, anh vẫn ở đó, mơn trớn bên trong cô, và cô mở mắt nhìn anh.

Anh không phải là gã Richard mà cô biết một chút nào; sự kiểm soát đã mất và anh đang phát cuồng bởi tình yêu dành cho cô khi cô là dành cho cô.

Anh ấy là của mình, cô nghĩ, và cả cơ thể cô rung lên với anh. Cô nắm đầu ngón tay xuống lưng anh, và cảm thấy anh rùng mình bên dưới bộ comle dày của anh. Cô cong người và xiết lại bên dưới anh, và anh hưởng ứng lại mọi cử động của cô, và cô bật cười với sự vui sướng nguyên sơ khi biết cô có thể khiến anh rùng mình vì nhu cầu. Anh cảm giác quá tuyệt bên trong cô. Cô kéo mặt anh xuống với cô và cắn môi anh, và anh rên lên và cơn giải thoát đến một cách đột ngột đến choáng váng.

Anh đổ sập xuống cô, mặt anh vùi vào cổ cô, cơ thể anh nặng nề trên cơ thể cô. Cô vuốt nhẹ những ngón tay qua cổ anh và di chuyển qua mái tóc anh, và anh ngoảnh đầu áp vào tay cô.

“Em yêu anh, Richard,” cô nói, và dừng lại, thảng thốt với sự ngu ngốc của mình. *Giờ anh ấy sẽ lập kỉ lục về tốc độ để rời khỏi văn phòng*, cô nghĩ.

Anh nhắc mình khỏi cô, đóng khung phía trên cô trên hai tay và nhìn xuống cô, mắt anh vẫn còn đờ đẫn, miệng anh mọng lên từ cuộc làm tình với cô.

“Anh cũng yêu em,” anh nói. Và rồi anh cười rung cả người.

“Anh không thể tin được là anh đang nói điều này. Anh yêu em, Emily.” Anh hôn lên thái dương cô. “Anh yêu em.” Môi anh nhẹ nhàng trên môi cô.

“Anh yêu em.” Cô cảm thấy miệng anh di chuyển xuống áp vào xương quai xanh của cô. “Anh yêu em.”

Anh lại hôn cô, và cô hưởng ứng lại với tất cả cảm xúc mà cô đang muốn chối bỏ. Anh nghiêng người sang một bên và kéo cô lên phía trên anh, trượt tay xuống lưng chiếc áo lụa của cô và lướt qua cái đồng hồ đeo tay của chiếc váy đã bị kéo lên của cô. Tay anh khum lấy cô kéo vào anh, và anh lại hôn cô không ngừng cho đến khi cô thở hổn hển để lấy không khí. Rồi anh lại nhẹ nhàng đẩy cô xuống sàn và thở dài.

“Anh phải ra khỏi đây thôi,” cuối cùng anh nói. “Nếu không, cả hai chúng ta sẽ lại lăn tròn không một mảnh vải trên người khi Jane bước vào để kiểm tra em mất.” Anh hôn cô lần nữa, và rồi ngồi lên, chỉnh lại quần áo khi anh đứng lên.

Anh nhìn xuống cô, rồi bù trên sàn, và mỉm cười. “Đây là cách anh muốn nhớ tới em,” anh nói, và cúi xuống để giúp cô đứng lên. Khi cô đã đứng bên cạnh anh, anh kéo cô lại gần anh và hôn cô, kéo chiếc váy của cô xuống qua hông cô.

Khi anh dừng lại, Emily thở dài, và bước lùi lại, nhét lại chiếc áo blouse của mình. “Em trông ổn không?” cô hỏi, và anh mỉm cười và lại với tới cô.

Jane gõ cửa và bước vào. “Anh Parker!”

“Anh ấy đang định rời đi.” Emily vỗ nhẹ lên cánh tay Richard. “Anh ấy tới vì cái bản ghi chú của anh ấy, nên chúng ta sẽ phải làm xong nó ngay. Lấy bản ghi tốc kí của cậu đi.”

Jane ngập ngừng và rồi quay trở về bàn cô.

Richard lại kéo Emily lại gần. “Ăn tối nhé?”

Emily ngả vào anh. “Em muốn nhiều hơn là chỉ ăn tối.”

“Em có thể có bất cứ cái gì em muốn.” Anh lại hôn cô và vỗ nhẹ lên mông cô, rồi đi ra cửa.

“Gặp lại cô nhé, Jane,” anh nói khi đi ngang qua cô, và rồi anh đi xuống hành lang, miệng huýt sáo.

Jane đóng cánh cửa lại. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Cậu là ai vậy, mẹ mình hả?”

“Gã đó đã vỗ lên mông cậu.”

Emily ngồi xuống. “Bọn mình đang...rất thân thiết.”

“Đến mức nào? Và làm thế nào anh ta vào được trong này thế?”

“Cậu đã không có ở bàn. Lấy một bản ghi chú đi.”

“Mình rời khỏi bàn cách đây nửa giờ. Anh ấy đã ở trong này suốt cả khoảng thời gian đó ư? Anh ta không thể nào. Không có ai ở đây với cậu khi mình vào.” Jane ngồi xuống. “Chuyện này thực sự thú vị đây.”

“Mình biết lẽ ra không bao giờ nên thuê cậu làm thư kí cho mình mà.” Emily cố gắng trông lạnh lùng và phê phán nhưng cô cảm thấy tốt một cách chết tiệt. “Một người thư kí thực thụ nên có nhiều sự tôn trọng hơn.” Cô đuổi người và ngáp, cố để tỏ ra không lo lắng dưới đôi mắt đang nheo lại của Jane. “Lấy bản ghi chú đi.”

Mắt Jane nheo lại. “Anh ta đã ở đâu khi mình vào đây thế?” cô nghiêm giọng hỏi.

Emily thở dài. “Dưới gầm bàn.”

Miệng Jane há hốc ra. “Lạy Chúa tôi.”

“Nếu cậu nói với bất cứ ai...” Emily bắt đầu, nhưng Jane đã xua tay.

“Ai mà tin mình chứ? Anh ta phải cực kì phi thường trên giường đấy.”

“Đúng đấy,” Emily chậm rãi nói, và thở dài.

“Thế, vấn đề là gì nào?”

“Mình muốn một đồng sự.” Đột nhiên Emily thấy buồn. “Mình muốn một thỏa thuận 50-50.”

“Không phải là kiểu của Kẻ Phá Rối rồi,” Jane đồng tình.

“Đúng vậy. Richard lúc nào cũng là người luôn kiểm soát. Nếu mình đưa ra một quyết định, anh ấy sẽ chấp nhận nó hoặc là nói không. Nếu anh ấy đưa ra một quyết định, anh ấy sẽ chỉ thông báo cho mình về nó thôi. Nếu mình nói gì đó mà anh ấy không đồng ý hoặc cảm thấy không quan trọng, anh ấy sẽ lờ mình đi. Hôm nay là một ví dụ hoàn hảo đấy. Mình đang nghe điện, và anh ấy chỉ đi vòng qua chiếc bàn và đặt tay lên váy mình.” Cô nhắm mắt lại một lúc với cái kí ức đó.

“Và cậu thích nó.”

“Đó không phải điểm cốt lõi. Cái chính là anh ấy luôn luôn quyết định mọi thứ, và anh ấy không bao giờ lắng nghe mình nói cả. Mình cũng muốn có một chút tiếng nói ở đây.”

“Có lẽ cậu nên bò, trườn dưới gầm bàn của anh ta.” (:lol:)

“Không.” Emily lắc đầu. “Không phải kiểu của mình. Mình không biết là mình đang làm gì

nữa. Mình thực sự yêu anh ấy.”

“Wow. Chuyện này nghiêm trọng rồi.”

“Rất nghiêm trọng. Nhưng anh ấy cứ đẩy mình đi vòng quanh quá nhiều. Mình không thể sống với một người đàn ông cứ lờ những điều mình nói đi nếu anh ta không đồng ý với nó. Kể cả anh ta có khiến cho đầu gối mình nhũn ra bất kể lúc nào mình nhìn thấy.”

“Có lẽ tốt hơn là mình nên đi ăn trưa với Ben.” Jane dịch người trong chiếc ghế của mình. “Richard đã làm cái gì dưới cái bàn vậy?”

“Chính là cái mà cậu nghĩ anh ấy đã làm.” Emily thở dài với cái kí ức đó. “Và anh ấy rất giỏi đấy.”

“Dứt khoát là mình sẽ đi ăn trưa với Ben. Mình sẽ về muộn đấy.”

“Cẩn anh ấy một cái trên môi mình nhé.”

“Mình sẽ làm điều đó.” Jane lại cầm bảng ghi của mình lên. “Tiện thể, có thực sự có một bản ghi chú không?”

“Ồ, có chứ.” Emily kéo những tờ giấy về phía cô và đọc cho Jane từ bản phác thảo của cô. “Ghi chép cho Richard Parker...”

Jane gửi bản ghi chép cho Richard với các kết quả có thể đoán trước được.

“Kẻ Phá Rối trên đường dây số hai,” Jane nói một giờ sau đó, và Emily đang choáng người một chút với suy nghĩ về anh.

Kéo bản thân lại với nhau nào, nàng ơi, cô tự nói với mình, và nhắc điện thoại lên.

“Emily Tate,” cô nói.

“Chào, Emily Tate,” anh nhẹ nhàng nói.

“Đừng làm điều đó. Nói chuyện bằng cái giọng của Kẻ Phá Rối như bình thường của anh đi, không là em không thể nghĩ ngợi được gì cả.”

“Đi ăn tối với anh tối nay nhé.”

“Giá như nó ở chỗ của anh, và chúng ta có thể ăn trên giường.”

“Hãy bắt đầu với bữa trưa nhé. Giường của anh là một chỗ đủ lớn để ăn trưa đấy. Anh sẽ gặp em ở hành lang trong 10 phút nữa nhé.”

“Không,” Emily nói với nhiều sự tin tưởng hơn là cô cảm thấy. “Chúng ta sẽ giải quyết một số công việc trước tiên đã. Giờ thì hãy chú ý. Anh đã có thời gian đọc bản ghi chú về đã hồng ngọc chưa?”

“Rồi.”

“Và?”

Anh thở dài. “Chúng ta không có đủ khả năng cho những viên hồng ngọc thực sự.”

“Chúng ta không thể *không* tốn cho những viên hồng ngọc thực sự.” Emily cố giữ giọng bình tĩnh. “Xê dịch một số tiền xung quanh cái ngân sách đó thôi, nhưng em cần hai cái, chỗ gạch chân ấy. Những viên hồng ngọc và một nơi trưng bày sản phẩm.”

“Không,” anh nói.

“Thử đi,” cô nói. “Thử cắt một vài chỗ khác xem. Em cần hai thứ này. Em sẽ không yêu cầu bất cứ cái gì khác nữa.”

“Emily - ”

“Hãy thử đi. Anh vẫn chưa thử mà.”

Một khoảng im lặng kéo dài. “Nếu anh không thể, chuyện gì sẽ xảy ra với anh và em?”

Emily nghe thấy sự căng thẳng trong giọng nói của anh. “Chúng ta vẫn sẽ ăn tối trên

giường. Em không sử dụng tối hậu thư về tình dục đâu. Và bên cạnh đó, em muốn anh quá nhiều để nói không.”

Anh tạo ra một âm thanh không thể xác định được. “Richard”

“Chỉ là cố gắng để hít thở thôi. Em đúng ảnh hưởng tới anh mạnh thật.”

“Ồ, em thì dứt khoát là muốn anh đang thở rồi. Một cách nặng nề nhất có thể. Nhưng em cũng muốn những viên hồng ngọc và giới thiệu sản phẩm nữa. Anh có thể làm điều đó mà Richard. Chuyện này rất quan trọng.”

“Không tác dụng gì đâu, Emily.”

“Anh không nghe em nói.” Cô buồn bã dừng việc cố thuyết phục lần nữa. “Nó quan trọng. Tiền nằm ở đó. Nghiên cứu đi. Chúng ta là cộng sự, nhớ không? Đừng nói không với em. Tìm cách để khiến nó được đi.”

“Nói không với em thì không thể. Anh có thể đưa em về nhà với anh sau giờ làm chứ?”

“Cho em thời gian tắm rửa và thay đồ đã,” Emily nói. “Rồi em sẽ tới chỗ anh. Nhưng không có những chiếc bàn, phòng kho, bàn làm việc hay sàn nhà nữa đâu đấy nhé.”

“Đúng là một cô gái cổ lỗ,” Richard nói. “Anh sẽ quay về với chiếc giường.”

“Em yêu anh.”

“Nói lại đi.”

“Em yêu anh. Anh là một Kẻ Phá Rối, nhưng em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em. Hãy tắm rửa nhanh lên đây.”

Đêm đó, họ làm tình một cách chậm rãi trên chiếc giường rộng lớn của Richard, khám phá nhau, tự khám phá lẫn nhau trong từng cử chỉ hành động mà không cần phải nói thành lời, cho dù họ cũng có làm điều đó vì cả hai đều yêu thích giọng nói của người kia.

Bất cứ sự nghi ngờ nào của Emily cũng đều biến sạch mất. Cô đã luôn cười nhạo cái ý tưởng về việc sẽ biết mà không nghi ngờ gì khi người tình hoàn hảo xuất hiện, người cộng sự hoàn hảo cho cuộc đời. Jane đã nói với cô, cô ấy biết ngay trong tuần đầu tiên gặp gỡ Ben rằng anh ấy là tất cả những điều cô ấy cần có.

Và giờ thì *chính cô* đã biết.

Emily không chắc chắn về cảm giác của Richard đối với cô. Cô biết là anh say mê cô – cô không phải kẻ ngu ngơ. Nhưng đôi khi với đàn ông, sự say mê không đi liền với sự ràng buộc. Có lẽ anh không hề nghĩ đến chuyện kết hôn.

“Chúng ta sẽ sống ở đây khi chúng ta kết hôn nhé,” Richard nói, ôm và hôn lên tóc cô. “Nó gần với chỗ làm hơn, và nó cũng rộng hơn chỗ của em.”

Bởi cô cũng định đề cập đến những vấn đề tương tự, nên Emily thực sự không có lí do gì để thấy phiền về chuyện này cả. Nhưng cô lại thấy rầu rĩ.

“Em đã bỏ lỡ mất lời cầu hôn sao?” cô lạnh lùng hỏi, đẩy người khỏi anh.

Anh đỏ mặt. “Anh phải làm nó lại hả? Em muốn anh quỳ gối không?”

Cô dịu lại. “Được rồi, lần cuối cùng anh đã làm thật tuyệt vời, nhưng em nghĩ là em có thể có được nó từ nơi anh chứ.”

Anh kéo cô lại gần và hôn cô, và cô cảm thấy sức mạnh của phần cơ thể trần trụi cứng rắn của anh đang áp vào cô.

“Em sẽ kết hôn với anh chứ, Emily Tate, để chúng ta có thể dành cả phần đời còn lại sống cùng với nhau như thế này?”

“Vâng.” Cô lướt tay xuống bên hông anh, cảm nhận được đường nét cứng rắn của những cơ bắp. “Chắc chắn rồi.”

Anh rung mình và lăn lên phía trên cô, hôn cô nóng bỏng đến mức cô mê muội đi. Anh trượt những ngón tay vào trong cô và rên lên khe khẽ với cái hơi ấm và sự ẩm ướt ở đó. Rồi anh di chuyển áp vào cô, và cô nhận ra là anh đã sẵn sàng, và cô cố gắng điên cuồng đẩy anh ra.

“Richard, đợi đã, không,” cô nói, nhưng anh đã ở bên trong cô, và anh điều chỉnh khớp hoàn toàn với cô để cô cuối cùng lại rơi vào vòng tay anh, quay trở lại với những cái đẩy đầy đam mê của anh vào cô.

Sau đó, khi họ đang cố gắng lấy lại nhịp thở, vẫn còn khóa lấy nhau, Emily tựa đầu cô lên ngực anh và bắt đầu khóc.

“Gì thế?” Anh hỏi, giọng anh vỡ ra hoảng hốt.

“Anh không chịu nghe gì cả,” Emily lặng lẽ nói. “Em đang cố để nói chuyện với anh, nhưng anh không thèm nghe.”

“Cái gì?” anh hỏi lại, ôm lấy cô. “Anh yêu em.”

“Tốt hơn là anh nên thế.” Cô nuốt xuống một cách khó khăn. “Em đang dùng một cái màng ngăn để ngừa thai.”

“Anh biết.” Anh ôm cô, lúng túng. “Anh đã hỏi em là em có muốn anh dùng một cái bao cao su không và em đã bảo....”

“Anh phải sử dụng bọt diệt khuẩn với cái màng ngăn. Thay bọt mới, mỗilầnmột.”

“Ờ.” Anh ôm cô chặt hơn.

“Em đã bảo anh dừng lại,” Emily nói.

“Anh đã không nghe thấy em nói,” Richard nói.

“Em biết,” Emily nói, nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Em biết.”

Sau đó trong đêm, khi anh đã ngủ, sau khi anh thề thốt với cô là anh thích một đứa con, rằng cô sẽ không phải nghỉ việc, rằng mọi thứ sẽ ổn, rằng anh sẽ chăm sóc cô mãi mãi, sau khi anh kiệt sức chìm vào giấc ngủ, Emily vẫn còn nhìn chăm chú lên trần nhà trong bóng tối và nghĩ ngợi.

Chuyện này còn tệ hơn là mình đã lo sợ. Tệ hơn rất nhiều. Anh ấy sẽ phải thay đổi. Mình phải làm cái gì đó.

Nhưng cô không thể nghĩ ngợi được bất cứ điều gì, và cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ, kết quả tất yếu từ việc yêu, lo lắng và đam mê.

Bình minh, họ lại làm tình một lần nữa, và Richard vẫn còn đắn đo về việc không lao vào cô. Anh cũng dịu dàng hơn, dẻo dai và nồng nàn và cô tới chỗ làm với một nỗi lo lắng không ngừng trong lòng.

“Cậu đã đếm ngày chưa?” Jane hỏi khi Emily nói với cô về những chuyện đã xảy ra.

“Nếu việc đếm ngày có tác dụng, mình rõ ràng là an toàn.” Emily lại nhìn xuống tờ lịch của cô. “Nhưng cậu không bao giờ biết chắc được. Đây có thể là tháng mà trứng rụng muộn hơn hay cái gì đó.”

“Cậu lo lắng à?”

“Về một đứa trẻ à, chưa đâu. Về Richard, rất nhiều. Khi anh ấy gần như kéo giạt mái tóc mình ra bởi anh ấy đã không lắng nghe, chuyện đó gần như là nực cười. Bắt đầu một đứa trẻ bởi vì anh ấy đã không lắng nghe cũng không phải. Cái gì sẽ xảy ra vào lần sau? Kéo mình ra

phía đằng trước một chiếc xe buýt đang chạy à?” Cô lắc đầu. “Và anh ấy thực sự yêu mình. Mình không tin nổi.”

“Cả mình cũng không.” Jane cau mày. “Nhưng cậu đã nói đúng. Chuyện này không phải một sai lầm nhỏ đâu.”

Emily khở sở lắc đầu.

“Ôi, ở đây phải có cái gì đó có thể giúp mình gạt bỏ các suy nghĩ về Richard chứ.” Jane đưa cho cô một cái tin nhắn. “Laura đã gọi trước khi cậu tới. Cô ấy cần có một chai Tan chảy vào ngày kia nếu cậu muốn nó nằm trong loạt phim quảng cáo *Điều mà tôi nói với cô ấy ư?*”

Emily nghĩ ngợi về điều đó. Richard đã nói không, nhưng chuyện này rất quan trọng. Cô biết điều đó rõ như việc cô biết là anh yêu cô, từ tận xương tủy. Bản năng của Emily thúc đẩy cô đi xa hơn, và ngay lúc này cô không định bắt đầu lờ tịt nó đi.

Richard đã nói không.

Có lẽ cô chỉ không nghe thấy anh nói.

“Chúng ta đã lấy lấy một lọ mẫu từ phòng quảng cáo chưa?”

“Hai lọ.”

“Đổ đầy Tan chảy vào một lọ đi và đưa nó cho cô ấy.”

“Chúng ta có cần sự đồng ý của Richard không?”

“Anh ấy nói anh ấy sẽ cố thu xếp vài khoản tiền.” Anh đã nói thế, ở một khía cạnh nào đó.

Jane thử lần nữa. “Nhưng chúng ta có cần hỏi Richard không?”

Emily nhìn cô. “Mình không nghe thấy anh ấy nói không.”

“Ờ.” Jane cân nhắc về điều đó. “Được rồi. Đó là một hướng mà mình không nghĩ tới. Mình sẽ đưa thứ hương liệu này tới chỗ Laura ngay.”

“Và gọi cho phòng quảng cáo và xem xem họ mượn những viên hồng ngọc ở chỗ nào để chụp những bức ảnh quảng cáo. Chúng ta sẽ mua chúng.”

“Mình hy vọng là anh ấy cực kì yêu cậu,” Jane nói trên đường đi ra. “Mình có một khoản thế chấp đấy.”

Richard đang đi gặp mặt ăn trưa nên Emily đưa Jane tới Celestial.

“Cậu biết đấy, có lẽ cậu đang đi sai hướng trong chuyện này,” Jane nói với cô ngang qua món gà xào tỏi.

Emily nghĩ ngợi về điều đó. “Mình đang kiên nhẫn.”

“Đó là vấn đề của cậu.” Jane chìa chiếc đĩa về phía cô. “Cậu sẽ phải đánh cho anh ta thức tỉnh để anh ta có thể thấy cái mà anh ta đang làm.”

“Anh ấy đang cố gắng,” Emily bắt đầu, nhưng Jane lắc đầu.

“Cậu phải chỉ cho anh ấy thấy nó thất bại thế nào với việc không có sự kiểm soát, với việc lờ đi các yêu cầu của anh ấy.”

“Ồ, mình sẽ làm điều đó với những viên hồng ngọc và bộ phim.”

“Không phải là về việc kinh doanh.” Jane lắc đầu. “Mà là Anh ấy sẽ cho rằng cậu đang qua mặt anh ấy.”

“Về mặt nào?”

“VẬY anh ấy cư xử với cậu một cách bình đẳng ở mặt nào?”

“Không có chỗ nào cả.”

“Cái giường.”

Emily suy nghĩ về điều đó. Jane, như thường lệ, lại đúng. Không quan trọng là Richard chuyên quyền với cô như thế nào trong các khía cạnh khác nhưng anh cư xử với cô như một nữ chúa trong cuộc sống riêng tư của họ. Những lần mà anh không lắng nghe là những lúc anh đang chìm đắm trong nỗi đam mê, chứ không phải là lúc anh trung hòa với cảm xúc của cô.

“Cậu nói đúng,” cô thừa nhận. “Vậy thì thế nào đây?”

“Vậy thì đó là chỗ cậu tạo ra được quyền lực của mình.”

“Không.” Emily nhìn Jane, hốt hoảng. “Mình sẽ không dùng sex để buộc anh ấy đồng ý với mình. Nó thật rẻ tiền.”

“Cậu không lắng nghe rồi.” Jane mỉm cười với cô. “Cậu dành quá nhiều thời gian ở bên Richard. Nó là cơ hội.”

“Được rồi.” Emily đặt chiếc đĩa xuống và lắng nghe. “Giải thích đi.”

“Ồ, Ben và mình có một đêm đã thử nghiệm - ”

“Ồi, Chúa ơi, Jane.” Emily cầm lại chiếc đĩa của cô lên. “Sex lập dị không thay đổi được suy nghĩ của anh ấy đâu.”

“Cái này không phải lập dị.” Jane nhớ lại. “Ồ, không hẳn. Và nó đã thay đổi suy nghĩ của anh ấy. Ăn món salad của cậu đi. Chúng ta có vài thứ phải mua đấy.”

“Mua cái gì?”

“Dâu tây. Nến. Và cậu sẽ mua thêm vài loại ren màu hồng mỏng mình đã mua ấy.”

“Mình có một linh cảm không lành về chuyện này,” Emily nói.

“Tin mình đi,” Jane nói. “Cái này sẽ có tác dụng. Mình đảm bảo với cậu, lần này, anh ấy sẽ lắng nghe.”

Five

5h, Emily ngồi trong văn phòng cô, nhìn chăm chăm vào đồng hồ mua sắm trên sàn bên cạnh cô. Nó là những thứ cơ bản trong trò chơi mà Jane đã vạch ra.

*[i]Mình không thể làm điều này, [/i] cô nghĩ. *[i]Mình sẽ cảm thấy như một con ngốc, và Richard sẽ cười vào mặt mình. Tất nhiên là sẽ bằng một cách dễ thương nhất có thể. Với một thỏa thuận lớn về tình cảm. Và rồi anh ấy sẽ không bao giờ cần lại mình một cách nghiêm túc nữa. [/i]**

Có tiếng Jane gõ cửa. “Mình chuẩn bị về đây.”

“Cám ơn cậu vì mọi thứ,” Emily nói, “nhưng - ”

“Nhưng cậu sẽ không làm,” Jane kết thúc hộ cô.

“Nó đi quá xa đối với mình.”

“Cái này là kinh nghiệm của một người phụ nữ đã nói chuyện với sếp của cô ta trên điện thoại trong lúc người tình của nàng đang ở dưới gầm bàn đấy ư?”

“Đó không phải là ý tưởng của mình mà.”

“Phải rồi. Nhưng chuyện này sẽ là thế.” Emily lại lắc đầu và Jane thở dài rồi nhún vai.

“Dù gì cũng cứ giữ lại tất cả đồng hồ đó đi. Ăn dâu tây, nhưng cất những thứ còn lại đi. Một ngày nào đó cậu sẽ thay đổi suy nghĩ của mình.”

“Mình nghi ngờ điều đó.” Mắt Emily mở lớn khi cô nhìn qua Jane. “Im nào. Anh ấy tới rồi kìa.”

Richard dừng lại ở ngoài cửa.

“Chào, Jane.” Anh nghiêng người qua cô và nói với Emily. “Có vài chuyện xảy ra. Anh có thể tới đón em muộn không, xem nào, 8h nhé?”

“Có chuyện gì thế?”

“Họp với George và Henry. Lại về chuyện tiền nong. Anh đã bảo họ là em sẽ không có hứng thú. Em có thể thư giãn, và rồi chúng ta sẽ có một bữa tối muộn sau cuộc họp.”

“Anh có phiền không,” Emily cẩn thận hỏi, “nếu em muốn tới cuộc họp này?”

“Không.” Richard cau mày với cô. “Sao em lại muốn tới cuộc họp bàn về tài chính thế?”

Emily xiết chặt tay phía trước cô. “Nó là dự án của em mà.”

“Anh sẽ nói lại với em sau. Sao em lại phải lãng phí thời gian thế?”

“Nếu anh hỏi em đầu tiên, có lẽ em sẽ đồng ý với anh.” Emily hít một hơi thở sâu. “Nhưng anh đã không hỏi.”

“Anh xin lỗi,” Richard sốt ruột nói, “nhưng vì dù sao em cũng sẽ không đi nên anh không hiểu là tại sao chúng ta phải đôi co như thế này.” Anh nhìn xuống Jane. “Cô không còn việc gì để làm sao?” anh hỏi thẳng toẹt.

“Có chứ.” Cô vói ngang qua bàn, cầm cái túi đồ mới mua lên và đặt nó trước mặt Emily. “Đừng quên cái này đây.”

Emily nhìn lên cô và gật đầu. “Cậu nói đúng. Mình sẽ không quên đâu.”

“Có cái gì trong túi thế?” Richard hỏi.

“Những điều ngạc nhiên.” Emily mỉm cười gượng gạo với anh. “Không phải đón em đâu. Em sẽ tới chỗ anh. Một ít sâm panh lạnh nhé.”

Richard mỉm cười với Jane, người đang từ tốn mỉm cười lại với anh.

“Được rồi. 8h nhé.” Anh nhìn một cách không chắc chắn từ Jane tới Emily, lắc đầu và bỏ đi.

“Mình có thể làm chuyện này,” Emily nói.

“Chắc chắn rồi,” Jane nói.

Cô gục đầu xuống bàn và rên rỉ, và Jane vỗ nhẹ lên lưng cô.

8h, Emily rung chuông căn hộ của Richard, cố gắng để giữ cái túi đồ và một cái bát bạc chứa dâu tây mà không làm rơi cái túi xách. Richard mở cửa, mặc một cái áo choàng dài bằng len, mỉm cười và rõ ràng là chẳng còn gì khác. Nụ cười của anh héo đi với cái thở dài của cô. Cô vẫn còn mặc bộ đồ công sở, tóc cô cuộn lên và cặp kính vẫn ngự trên mặt.

“Dâu tây không?” cô nói.

“Cám ơn.” Anh đỡ lấy chúng và bước lùi lại để cô vào trong. Có một chai sâm panh trong một cái xô và hai cái ly thủy tinh viền bạc, rượu ướp lạnh và đang đợi.

Emily hít một hơi thở sâu. “Sao chúng ta không mang cái này vào phòng ngủ nhỉ?”

“Được rồi,” Richard nói, hơi bối rối bởi sự căng thẳng của cô.

Anh theo cô vào phòng ngủ của anh và nhìn cô đặt chai sâm panh và những cái ly lên cái bàn bên cạnh.

“Anh có ăn dâu tây không?” cô hỏi, và cầm lấy cái bát từ anh, đặt nó lên bàn cùng với chai rượu. “Có diêm không?” cô hỏi, và bắt đầu lôi cái túi nệm trắng to từ trong cái túi đồ mua ra.

“Có.” Richard nắm lấy khuỷu tay cô. “Em đang làm gì thế?”

“Em nghĩ là chúng ta thử làm một cái gì đó khác đi một chút tối nay. Diêm đầu?”

Anh nhìn trong lúc cô đặt những cây nến xung quanh phòng. Hàng tá nến.

“Thật may là anh đã đóng bảo hiểm hỏa hoạn,” anh nói khi Emily đốt chúng lên, và rồi tắt hết đèn đi.

Cầm phòng sáng rực trong ánh nến, gần như là sáng như ban ngày nhưng lung linh hơn. Anh đi chuyển về phía cô.

“Chúng ta phải nói chuyện,” Emily nói.

“Để sau đi.” Richard vội lấy cô.

“Không.” Emily rút tay ra và khoanh trước ngực. “Bây giờ.”

Anh nhìn gương mặt nghiêm nghị, ương bướng của cô và thở dài. “Được rồi.” Anh ngồi xuống cạnh giường. “Cái gì nào?”

Cô liếm môi. “Em yêu anh, và em sẽ định kết hôn với anh, nhưng không cho tới khi nào anh nhận ra rằng anh muốn em như một cộng sự.”

Anh trông có vẻ choáng váng. “Anh đang làm thế mà.”

“Không. Anh quyết định cái gì là quan trọng và cái gì không. Anh không thèm nghe.” Anh bắt đầu phản kháng và cô giơ tay lên. “Anh đã xem ngân quỹ và cố tìm được các khoản tiền cho những viên hồng ngọc và nơi trưng bày sản phẩm chưa?”

“Emily, nó không nằm trong đó.”

“Anh đã *thử* chưa?”

Biểu hiện trên mặt anh cho cô biết là anh chưa hề làm.

“Anh đã không cố gắng bởi vì anh đã quyết định từ trước đó rằng đó là điều không thể kể cả em có nói với anh đi nữa.” Emily ngáp ngừng và rồi nói tiếp một cách kiên quyết. “Anh không thèm nghe em nói. Và em yêu anh rất nhiều, nhưng em không thể sống với một người đàn ông mà không cư xử với em một cách đàng hoàng.”

“Anh đối với em rất nghiêm túc,” Richard nói một cách không vui. “Em là người quan trọng nhất đối với anh.”

Cô biết điều đó là sự thật. Cô cũng lại biết là anh không phải không thèm nghe cô nói.

Cô cố thử lần nữa. “Em không nghĩ là anh nhận ra anh áp dụng cái quyền đưa ra những quyết định cho em nhiều như thế nào. Em không thể để anh làm điều đó. Nhưng nếu em phải đối đầu với anh về chuyện này, tất cả những thứ mà chúng ta sẽ làm là lãng phí thời gian và tiền bạc của công ty thôi.”

“Emily, chúng ta đã nói về điều này trước đây rồi.”

“Nó không chỉ là công ty.” Cô hít một hơi dài. “Em muốn có nhiều sự kiểm soát ở đây hơn, với anh cũng thế.”

“Em có thể mà.” Anh đưa tay ra. “Nào, tới đây.”

“Nó chính xác là cái mà em định nói.” Cô bước lui ra sau một bước. “Anh nói, ‘Đến đây,’ và em mặc nhiên bị coi là phải nhảy tới ngay.”

“Được rồi.” Anh đứng dậy. “Anh sẽ tới đó.”

“Không, đó không phải cái mà em muốn.”

“Ồ, vậy em muốn gì?” Anh bắt đầu thấy bức mình.

Emily nuốt xuống. “Em muốn một đêm mà anh buộc phải hứa là sẽ làm bất cứ thứ gì em bảo anh.”

Richard trông không thoải mái. “Định nghĩa cái ‘bất cứ thứ gì’ xem nào.”

“Không.” Emily nhìn anh. “Nếu anh muốn em tối nay, anh sẽ phải tin tưởng em. Và hứa với em là anh sẽ làm chính xác những gì em nói.”

“Được rồi,” cuối cùng anh nói.

“Hứa đi.”

“Anh hứa.”

“Hứa danh dự.”

“Em định làm cái quỷ gì thế?”

“Hứa danh dự đi.”

“Hứa danh dự.” Anh lắc đầu. “Anh không thích chuyện này.”

“Đó là điểm chính yếu,” Emily nói. “Cả em cũng không thích nó, nhưng anh cư xử với em theo cách này hàng ngày.”

“Vậy chuyện này là để dạy anh một bài học ư?”

“Không. Nó là để chứng minh cho quan điểm của em. Vì anh sẽ không chịu nghe nên thay vì thế có lẽ anh sẽ nhìn.”

“Được rồi.” Anh trông không vui vẻ tí nào nhưng cũng gật đầu. “Em muốn anh làm gì?”

Cô hít một hơi dài. “Cởi áo choàng của anh ra và nằm lên giường.”

Anh cởi chiếc áo choàng ra và khóa thân nằm xuống chiếc giường, nhìn cô một cách đề phòng. Anh trông trơ trụi đến thảm thiết. *[i]Mình quá xấu hổ để làm điều này, cô nghĩ. Tại sao nó lại không bao giờ là những thứ kì quái đó chứ? Phải là tất cả những căn phòng có khóa đó chứ. [/i]*

“Được rồi. Quy tắc đầu tiên là anh không thể chạm vào em cho đến khi em bảo anh.”

“Gì?” Anh ngồi dậy.

“Anh đã thề, lời nói danh dự,” cô nhắc anh.

“Anh thực sự không thích chuyện này,” anh nói nhưng nằm lại giường và rút cho mình một ly sâm panh.

Emily quay lại và đứng ở chân giường với lưng cô quay về phía anh, tự nhìn mình trong chiếc gương lớn phía trên hộc tủ.

Cô trông không gọi cảm, một con robot mắt lồi ra trong một bộ đồ công sở màu tím than xấu xí. *[i]Có một cơ thể tuyệt vời bên dưới bộ đồ này, cô nghĩ, và Richard yêu nó. [/i]*Cô tháo cặp kính ra và đặt chúng lên đầu tủ.

Cô quay lại và gặp mắt Richard. Anh trông chán nản và hơi lạnh lùng, nhưng anh đang uống sâm panh. Cô chậm rãi cởi chiếc áo khoác ra và thả nó phía trên hộc tủ.

“Cởi tất cả ra đi,” anh gợi ý, mỉm cười với cô và nâng chiếc cốc về phía cô.

Cô đi sang bên cạnh giường và nhắc chân lên cạnh giường. Cô đi một đôi guốc đen hở mũi.

“Giày mới à?” anh hỏi, cố không bật cười. *[i]Rất vui, [/i]*cô nghĩ. *[i]Cười về chuyện này. [/i]*Cô di chuyển chân ngang qua cạnh giường chỗ anh để chân cô cong lại vắt ngang qua bụng anh và vùi cái guốc vào tấm chăn chỗ hông anh.

Anh rụt người lại. “Nhìn chiếc guốc kia.”

Cô cảm thấy mình ngốc nghếch, giờ quá muộn rồi. Cô vuốt những đầu ngón tay lên chân mình, kéo chiếc váy lên qua đùi để lộ ra chiếc nịt bít tất của cô, không hề rời mắt khỏi Richard. Chiếc nịt bít tất màu hồng.

Richard bắt đầu trông thích thú hơn.

*[i]Okay, [/i>*cô nghĩ. *[i]Mình có thể làm được điều này. [/i]*

Cô với vào trong túi chiếc váy và lôi ra một lọ Tan chảy. Crosswell đã sửa lại công thức điều chế, và giờ cô sẽ là người đưa nó đi kiểm thử đầu tiên. Hoặc trong trường hợp này, kiểm tra cái giường. Cô mở nắp chiếc lọ ra và kéo nó dọc đùi trong, rùng mình một chút vì cảm giác buồn buồn. Cả cơ thể cô xít lại, và cô rùng mình vì ngạc nhiên. Cô nhìn xuống Richard, và anh bắt gặp mắt cô. Cô liếm môi trên, phản ứng lại với cơn rùng mình hơn là để quyến rũ anh, nhưng anh đặt chiếc ly của mình xuống và với lấy cô.

“Không,” cô nói, và hai cánh tay anh rơi xuống.

Cô vuốt ve phần bên trong đùi mình với các đầu ngón tay, cảm thấy chúng lướt qua phần mềm mại của vải nylon, nhắm mắt lại, cố tập trung vào cảm xúc, bản khoăn không biết những điều này có gọi cho Richard một tí sự thích thú mong manh nào không. Ngạc nhiên là, nó đang bắt đầu khiến cô thấy thích thú. Loại nước hoa Tan chảy này tạo ra một sự râm ran nhẹ nhàng, một hơi nóng nhè nhẹ. Cô thở sâu một chút.

Khi cô mở mắt ra, Richard vẫn còn đang nhìn cô.

Cô cởi nịt bít tất bằng một tay.

Richard rõ ràng trông rất thích thú. Cô lại làm ẩm chiếc nắp với nước hoa, rồi nghiêng người về phía trước để kéo cái lọ nước hoa dọc theo cổ họng anh, biết là anh sẽ lướt rất chậm từ cái cổ áo đang mở của cô, và sẽ nhìn thấy cái áo ren màu hồng vắt ngang qua ngực cô và cảm thấy sự ấm áp bởi nước hoa của cô.

Anh với lên, và cô lùi lại.

“Không,” Cô nói. Anh ngập ngừng, rồi đặt tay sau đầu.

Cô đặt chai nước hoa lên bàn và trượt những ngón tay vào bên dưới chiếc tất nylon, từ từ kéo nó xuống đùi và qua bắp chân, cố tập trung vào cái cảm giác mà chất vải nylon đang lướt qua làn da và với cái cảm giác của riêng cô. Cô đá đôi giày ra và kéo chiếc tất ra khỏi chân và rồi kéo cái dải nylon mong manh đó qua ngực anh. Anh nắm chặt tay lại bên dưới đầu nhưng không di chuyển.

Cô ngồi lên và đứng bên cạnh anh, đá chiếc giày còn lại ra, và rồi cô quay lưng lại và xoay người một lần nữa khi cô tháo chiếc khóa kéo của chiếc váy xuống. Khi nó trượt qua hông, cô nghiêng người để tóm lấy nó, biết rằng cái váy lót màu đen bé tẹo cô đang mặc sẽ co lên đến lưng, biết rằng anh sẽ chỉ có những cái nhìn thoáng qua, trên người đối với những phụ kiện bằng ren màu hồng.

Chiếc váy của cô rơi xuống sàn nhà.

“Chuyện này thật tuyệt vời,” Richard nói và với tới cô. “Tới đây.”

“Anh đã hứa rồi đấy,” cô nói, quay lưng lại với anh. Anh lại đặt tay sau đầu và mỉm cười với cô.

Cô di chuyển tới giường và giạng chân qua người anh mà không hề chạm vào anh, giờ chỉ mặc mỗi chiếc áo và chiếc váy lót ngắn màu đen. Anh nhìn cô khi cô chậm rãi di chuyển ngang qua anh, sức nặng của cô đè một bên hông, và tháo chiếc nịt bít tất còn lại. Cô với ra sau và bên dưới chiếc váy lót và tháo móc cái dây đai của chiếc nịt, quăng nó lên sàn.

Cô cầm chai nước hoa lên và quẹt chiếc nắp của nó ngang qua đùi trong của cô, lại cảm thấy hơi nóng và sự râm ran – tan chảy. Rồi cô ném cái chai lên giường và vuốt ve làn da mềm mại ở đùi cô qua chiếc tất, thở sâu hơn khi cô vuốt ve, bởi cảm giác của nó thật ngoài sức tưởng tượng.

Khi Emily nhìn lên, Richard đang nhìn cô, khuấy động và bị mê hoặc. *[i] Mình có thể khiến*

anh ấy cảm thấy thích điều đó mà không cần chạm vào anh ấy, [/i]cô nghĩ. Cô cảm thấy quyền lực và thích thú. Cô lại vuốt ve và chính xác là quên mất cái mà cô định làm, tập trung vào cái hơi nóng đã bắt đầu dấy lên trong cô và sự mê muội trên gương mặt của Richard, di chuyển tay cô lên cao hơn, cho đến khi cô tự mơn trớn chính mình qua lớp ren màu hồng. Cô nhắm mắt lại một lúc và tận hưởng sự động chạm của chính mình, giữ lưỡi ở giữa hai môi, và khi cô mở mắt ra, Richard đang nghiêng người về phía cô.

“Em thật tuyệt vời.” Anh bắt đầu lấy tay từ phía sau đầu, và cô dừng lại ngay.

“Được rồi,” anh nói, lại thư giãn trở lại, “nhưng nhanh lên.”

Cô tuột nốt chiếc tất dài xuống chân, hạ thấp chân ngang qua anh khi cô kéo chiếc tất ra. Anh di chuyển áp vào cô và cô cảm thấy anh cứng đờ áp vào đùi cô.

“Ôi, Chúa ơi, Emily,” anh nói, và lại một lần nữa bắt đầu đưa tay từ sau đầu ra. [/i>Nó đây rồi, [/i]cô nghĩ. [/i]Jane đã làm nó; vậy mình cũng có thể. [/i]

Vẫn còn cầm chiếc tất, cô nhanh chóng nghiêng người về phía anh đến nỗi mặt anh bị che phía bên trong chiếc áo của cô, và trong lúc miệng anh tìm kiếm ngực cô thì cô quăn chiếc tất quanh cổ tay anh và buộc chúng lại.

“Em đang làm gì thế?” Anh cố giằng tay ra, nhưng cô đã thực sự buộc phần đuôi của chiếc tất vào khung giường bằng đồng.

“Em đang giúp anh giữ lời đây,” cô thì thầm, và lại giạng chân, chống tay ngang qua người anh đến nỗi cơ thể cô gần như không chạm vào anh.

“Chuyện này thật buồn cười, Emily.” Anh giật cái dây trói. “Hãy thả anh ra.”

“Cái gì?” Emily hỏi, mỉm cười dịu dàng với anh. “Em không nghe thấy gì cả.” Cô chậm rãi cởi khuy áo, trong lúc mắt anh vẫn dõi theo từng cử động một. Cô cảm thấy dải lụa mở ra để lộ ra cái áo ren màu hồng và bạc đang khum lấy ngực cô. Khi cô hất vai để chiếc áo rơi xuống, anh đột nhiên thở một cách nặng nhọc, khẽ rên lên khi mảnh lụa đổ xuống phía sau cô, trên chân anh.

Cô với lên và kéo cái cặp tóc trên mái tóc, và nó tuột ra đổ xuống vai cô. Cô nghiêng người và kéo lê nó ngang qua bụng anh, lùa những ngón tay qua những lọn tóc quăn, và rồi cô cong người để cô có thể cảm nhận được mái tóc cô đổ ra phía sau lưng, lắc đầu với một sự thích thú bởi sự va chạm của những lọn tóc quăn đó trên da cô.

“Emily, làm ơn đi,” Richard nói.

Cô nhìn anh đang quan sát cô khi cô lướt những ngón tay ngang qua chiếc váy lót lụa màu đen đang ôm lấy cơ thể cô, trượt chiếc váy ôm sát vào người, và rồi từ từ kéo nó lên để anh có thể nhìn thấy cái mảnh vải ren màu hồng vắt ngang qua hông cô trước tiên, rồi qua cái lỗ rốn nhỏ trên bụng cô và kết thúc ở bộ ngực đầy đặn của cô, đang căng ra áp vào những bông hồng bằng ren màu hồng.

Khi cô ném chiếc váy xuống sàn, anh nhắm mắt lại.

“Cởi trói cho anh đi,” anh nói.

“Gì cơ?” Emily nhẹ nhàng hỏi. “Em đã không nghe thấy anh nói.”

Cô nghiêng người qua anh và lấy một quả dâu tây trên chiếc đĩa. “Đây là những quả dâu tây ngon nhất mà em có thể tìm được,” cô nói và cúi sát vào anh hơn, ngực cô gần như làm chiếc áo ren bung ra. Cô dừng lại một lúc, tận hưởng cái cảm giác về cái áp lực mà chúng đang tạo ra trên chiếc áo ngực. Rồi cô giữ quả dâu tây phía trước anh và di chuyển lưỡi của cô ngang qua nó, liếm từng chút một từ miệng anh, cắn vào phần mát lạnh, ngọt ngào của nó, nhỏ giọt nước

quả dứa lên ngực anh trước khi mút lấy nó.

“Xin lỗi,” cô nói, và nghiêng xuống liếm nốt giọt nước trên ngực anh. Miệng cô mát lạnh áp vào bộ ngực đang nóng rực của anh, và anh oằn người dưới cái chạm của cô.

“Cởi trói cho anh đi,” anh nói.

Cô lờ anh đi.

“Em đang làm cái gì thế?” anh nói.

“Bất cứ cái gì em muốn.” Cô hôn anh, lùa lưỡi cô vào miệng anh. Nụ hôn của anh cứng rắn và nhúc nhối, nóng bỏng vì thất vọng và sự cần thiết. Cô giật lại và nhìn anh chăm chăm, mắt cô hơi khép, đánh nhẹ lưỡi qua đôi môi căng mọng của mình.

“Em sẽ để anh làm tình với em đêm nay chứ?” anh thì thầm một cách dữ dội.

“Vâng,” Emily nói. “Cả đêm. Tất cả của em. Bất cứ cái gì anh muốn. Khi nào em sẵn sàng.”

“Giờ em đang sẵn sàng còn gì.” Richard ấn mình vào cô. “Anh có thể cảm nhận được em nóng đến mức nào.”

“Em quyết định khi nào em sẵn sàng,” Emily nói, và giật người lại, lấy thêm một quả dứa nữa từ cái bát khi cô lại đặt mình một cách nhẹ nhàng qua hông anh, mảnh vải ren hầu vừa chạm tới cái phần cứng ngắc của anh ở đó. Anh đẩy hông lên bên dưới cô, và cô nhắc người lên, cong đùi lại để cô vừa đủ ngoài tầm với. Khi anh đã thoải mái trở lại, cô lại ở phía trên anh, quan sát, vẫn chỉ chạm vừa tới với anh.

Với mắt anh trên môi mình, cô cắn một miếng ở phần cuối quả dứa và rồi kéo cái miếng dứa bị cắt đó ngang qua cổ họng rồi lướt qua bộ ngực căng tròn, để lại một vệt nước quả loang loáng có vẻ đang chảy trên da cô. Cô bắt đầu vâng vấp với cảm xúc, nhắm mắt lại và ép quả dứa vào giữa ngực mình.

“Em nóng quá,” cô nói.

“Anh biết,” và cô mở mắt ra và nhìn thấy anh đang nhìn mình, đã bình tĩnh hơn. “Tiếp đi,” anh nói. “Anh muốn xem.”

Cô mở lòng bàn tay và nhìn quả dứa đã bị nẫu và rồi đẩy nó vào miệng. Vài giọt nước từ quả dứa chảy ra khóe miệng cô, và cô dùng lưỡi liếm để nó không rơi xuống. Richard nhìn cô và thở một hơi sâu.

Cơ thể cô rợn lên. Cô vuốt tay lên hai bên hông và lướt qua ngực, thích thú với sự đầy đặn của nó. Ngực cô bắt đầu cứng lại, căng ra trong mảnh vải ren, và cô đưa tay ra phía sau và tháo chiếc áo ngực ra, cong người để giải phóng chiếc áo ngực, quan sát Richard nhìn cô, và tự hào với sự say mê của anh đối với cô.

“Em thật quá đẹp,” anh nói, giọng anh khản đặc vì thèm muốn.

Cô khẽ đu đưa phía trên anh, vẫn chỉ chạm vào anh vừa đủ, và cả hai cùng rên lên với sự động chạm đó. “Xem nào,” cô nói, và di chuyển bàn tay một cách chậm rãi ngang qua cái bụng thon thả của mình vào cái mảnh ren giữa hai chân cô, rên lên với sự động chạm của chính mình khi cô tự mình chậm rãi vuốt ve mình. Khi cô mở mắt ra, anh mỉm cười với cô, nhưng mắt anh nhắm lại vì sự cần kíp.

“Chạm vào anh đi,” anh nói, và cô nghiêng người về phía trước, lấy một quả dứa khác từ cái bát và lại cắn một miếng và lại để những giọt nước đổ xuống người anh, mút lấy nó từ cơ thể đầy cơ bắp của anh, di chuyển lưỡi cô ngang qua những cái núm vú cho đến khi anh rùng mình. Và rồi cô lại cong lưng lại, vạch một đường nước quả ngang qua bụng và đùi cô cho đến khi cô bóng mượt và sáng lên với thứ nước quả đó. Cô giữ quả dứa bị ép lên miệng và mút lấy nó, rồi

lại di chuyển về phía trước và hôn anh, đẩy lưỡi cô vào miệng anh và lấp đầy anh với hương vị của những trái dâu tây.

“Bây giờ,” anh nói.

Cô mỉm cười. Rồi cô ngồi lên, di chuyển cơ thể mình một cách nhẹ nhàng qua hông anh. Cô trượt khỏi giường để đứng sang bên cạnh anh. Cô dùng một ngón tay đẩy mảnh vải ren màu hồng xuống hông, để nó rơi xuống sàn. Rồi cô lại ngồi ngang qua anh, trần trụi và nhóp nhép với nước hoa quả, mái tóc dài của cô quét ngang qua ngực anh, cô tự mình thoải mái lướt xuống anh cho đến khi anh gần như ở bên trong cô, gần như chạm vào cô. Cô muốn anh nhiều đến nỗi cô gần như không thể thở.

Cô nhìn vào mắt anh và thấy sự đam mê và tình yêu trong đó, và cô nói, “Bây giờ,” và với lên để kéo phần đuôi của chiếc nút buộc và giải phóng tay anh cùng lúc cô đẩy hông mình vào anh.

Anh thét lên khi cô bao bọc anh, và anh lăn cô lại, di chuyển bàn tay ngang qua cánh tay cô, ngực cô, dừng lại ở mặt cô khi anh hôn cô một cách cuồng dại, tất cả trong khi thúc vào cô như thể anh không thể dừng lại, không bao giờ dừng lại. Cô bám vào anh, thở hổn hển bởi anh cảm thấy quá tuyệt bên trong cô. Nhận ra cơ thể anh nóng hổi, mạnh mẽ và rắn chắc áp vào cơ thể cô, bên trong cô, đẩy cô ra khỏi vùng tăm tối của sự thèm khát mà cô đang chìm vào và đưa cô lên đến đỉnh khoái cảm, và cô kẹp chặt lấy anh và thút thít khi nó tới, cảm thấy anh rung mình với đỉnh điểm của chính mình.

Anh ôm chặt lấy cô sát vào anh, điều hòa lại nhịp thở trong những nhịp thở gấp gáp rung mình.

“Đừng bao giờ lặp lại điều đó nữa,” cuối cùng anh thở ra. “Em gần như là giết chết anh đấy.”

“Em nghĩ là anh đã thích nó,” cô thì thầm.

“Đúng thế. Nhưng đừng bao giờ lặp lại nữa. Thế là quá đủ rồi.” Anh hôn cô, môi anh mềm mại trên môi cô, và rồi bắt đầu khám phá cơ thể cô với lưỡi anh, liếm những vệt nước dính dính trên người cô, hôn cô không ngừng, mệt lử từ cuộc làm tình những lần cần cô.

“Em thích nó,” Emily nói một cách ngái ngủ.

“Anh thấy rồi.” Richard kéo tấm chăn ngang qua họ và tay anh chậm rãi vuốt dọc lưng cô cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ, nhưng anh không thể, và khi anh thức dậy nửa giờ sau đó, vẫn phát điên lên về nhu cầu, họ lại làm tình với nhiều cảm xúc hơn cả trước đó.

Khi anh thức dậy vào sáng hôm sau, anh chỉ còn có một mình. Trong một thoáng, anh nghĩ là Emily đã đi rồi, nhưng rồi anh nghe thấy tiếng cô trong nhà bếp.

Cô khoác chiếc áo choàng của anh, đang làm món bánh mỳ nướng kiểu Pháp từ một ổ bánh mỳ Pháp và những lát trứng màu vàng và kem. Mùi vị của nó thật tuyệt.

Anh tới đằng sau cô và hôn lên gáy cô, và cô ngả ra sau, dựa vào anh.

“Em không bao giờ nghĩ là sẽ hỏi anh về đêm qua,” cô nói. “Anh thích những quả dâu tây không?”

“Có.” Anh ôm cô sát vào anh. “Anh đặc biệt thích cách em đối xử với chúng. Chúng ta có thể làm lại điều đó mà không có cái phần anh bị trói không?”

“Dâu tây hay xi rô cho bánh mỳ của anh?” Emily hỏi.

“Dâu tây.”

Cô rưới si rô lên miếng bánh mỳ dày và đưa cái đĩa cho anh.

“Emily?”

“Ăn đi,” cô nói một cách vui vẻ. “Nó sẽ nguội mất.”

Richard ngồi xuống bàn, trần trụi và bối rối. (:lmao: -> sự trả thù ngọt ngào.)

Cô mang chiếc đĩa của mình và ngồi ngang với anh, cũng rưới si rô lên chiếc bánh của mình.

“Hôm nay có một cuộc họp lớn đấy,” cô nói.

Anh nhìn xuống si rô trên đĩa của mình và thở dài, và rồi bắt đầu ăn. “Cứ đi làm muộn đi.

Cuộc họp đó đến 11h mới bắt đầu cơ.”

Cô nhai chiếc bánh của mình. “Trước đây em không bao giờ làm được cái này với kem. Nó thực sự dày quá.”

“Nó thật tuyệt,” Richard nói và thử lại. “Cứ đến cuộc họp muộn cũng được.”

Emily đưa cho anh cốc cà phê của cô.

“Hâm nóng cái này cho em được không?” cô mỉm cười hỏi.

“Được chứ.” Anh đứng lên, đổ thêm cà phê và cầm chiếc cốc của cô lên. “Hãy đến cuộc họp muộn nhé.” Được xướng lên lần thứ ba, nhưng cô bỏ ngoài tai như thể anh không nói gì.

“Cám ơn anh vì cà phê, anh yêu. Em phải kiểm tra qua vài thứ với Jane, nên em sẽ đi sớm đấy.”

“Nhưng Emily,” Richard bắt đầu, vẫn còn bối rối. (:lol:)

Cô cầm chiếc cốc của mình lên và mang nó vào bếp.

“Emily!” Richard thốt lên một cách đầy tổn thương.

Cô ngoái lại ở bậc cửa để anh có thể nhìn thấy cô. “Anh vừa nói gì vậy? Em không nghe thấy.” Rồi cô trao cho anh một nụ cười rạng rỡ và đi vào phòng ngủ.

Anh quắc mắt với miếng bánh mỳ của mình trong một lúc, rồi đứng lên và đi theo cô vào phòng ngủ. Cô không có ở đó, nhưng anh có thể nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm.

“Được rồi, Emily,” anh nói với cái cửa phòng tắm. “Em cứ làm những việc của em đi. Thật bực mình khi cứ bị lờ đi, và thật thất vọng khi mình bất lực với nó. Giờ thì ra ngoài này đi.” Anh vặn nắm cửa, nhưng nó đã bị khóa.

“Emily!”

“Em không nghe thấy anh nói đâu, Richard,” cô gọi với ra. “Nước đang chảy.”

Tiếng nước tiếp tục chảy không hề suy suyển gì. Khi cô tắt nó đi, Richard thử với cánh cửa lần nữa. “Emily, ra ngoài này đi! Anh muốn nói chuyện với em.”

Cánh cửa mở ra và Emily bước ra ngoài, đã đóng bộ chỉnh tề để đi làm. Cô hôn lên má anh.

“Gặp anh ở chỗ làm nhé, anh yêu,” cô nói, và buông anh ra. Anh theo cô ra đến cửa, nhưng bước lùi lại khi cô mở nó ra.

“Mẹ kiếp, Emily.”

Cô vẫy tay với anh và rời đi, đóng cánh cửa lại đằng sau.

“Cực kỳ buồn cười.” Anh hùng hổ quay lại phòng ngủ để mặc đồ.

Rihcard cố gọi cho cô khi anh tới chỗ làm, nhưng Jane nói cô không có ở đó. Anh lao rầm rầm xuống tầng và chạy qua bàn Jane, nhưng văn phòng của cô quả thực là rỗng không.

“Cô ấy đâu rồi?” anh gầm lên với Jane.

“Anh nghĩ anh là thứ đồ quỷ quái nào thế?” Jane bình tĩnh hỏi.

Anh dừng lại, kinh ngạc.

“Cô ấy là cộng sự của anh, không phải đồ sở hữu của anh. Cô ấy không có nghĩa vụ phải ở đây trong trường hợp anh muốn cô ấy,” Jane nói, khoanh tay lại và nhìn anh trừng trừng. “Và nếu anh có bất kì tí ti thông minh nào thì anh nên bắt đầu lắng nghe cô ấy, bởi cô ấy rất giỏi trong mọi việc cô ấy làm. Cô ấy đã tạo ra được 4 triệu đô cho công ty này trong sáu tháng vừa qua. Hơn nữa anh còn chưa mang về được một đồng nào.”

Richard nhìn cô đầy giận dữ, đôi mắt xanh của anh đánh lại với cơn giận.

Jane trừng mắt nhìn lại anh, không khoan nhượng. “Nếu anh còn không thèm nghe cô ấy bởi cô ấy không xứng với điều đó thì có lẽ anh sẽ nghe cô ấy để cứu lấy công việc của mình. Bởi vì nếu Tan chảy mà hỏng vì anh không chi tiền cho cô ấy để làm việc thì không chỉ là cô ấy phải đối mặt với nguy cơ mất việc thôi đâu.”

“Cô ấy vung tiền ra như nước ấy,” Richard nói, cơn giận của anh dịu đi. “Cô ấy cần tôi.”

“Chắc chắn rồi.” Jane mỉm cười. “Cô ấy là một kẻ thất bại hoàn toàn với dự thảo ngân sách. Nhưng anh là một kẻ thất bại hoàn toàn với việc quảng bá và bán sản phẩm. Và với bản dự thảo ngân sách đó thì sẽ không bao giờ bán được nước hoa cả. Emily có thể bán được nước hoa, nhưng giá như anh lắng nghe cô ấy. Thay vì lờ cô ấy đi, hãy lắng nghe cô ấy và tìm cho cô ấy số tiền mà cô ấy cần. Cô ấy đã trao đi nhiều thứ mà cô ấy muốn cho chiến lược này vì anh, và chuyện đó thật tốt. Cô ấy đã học được rất nhiều từ anh. Cô ấy đã cẩn thận và tập trung vào hai thứ quan trọng nhất, cái mà cô ấy nghĩ là sự sống còn để bán được Tan chảy – những viên hồng ngọc và nơi trưng bày sản phẩm. Và anh thậm chí còn không thèm thử giúp cô ấy. Anh chỉ nói không. Anh thậm chí còn không thèm cố gắng.”

Cơn giận của Richard xẹp hẳn. “Ý cô là Tôi đã không thèm quan tâm.”

“Cô ấy sẽ gặp anh ở cuộc họp trong 1 giờ nữa,” Jane nói.

Anh định nói cái gì đó, rồi quay người và bước vào thang máy. Khi anh đi rồi, Jane đi tới phòng nghỉ dành cho các quý bà.

Emily đang ngồi ở bàn trang điểm chờ cô.

“Anh ấy đi rồi,” Jane nói.

“Và?”

“Mình không biết.” Jane nghiêng người dựa vào tường. “Mình đã nói với anh ấy tất cả mọi cái mà chúng ta đã bàn với nhau. Anh ấy trông như thể là chưa từng bị bắt cứ một thư kí nào nói chuyện theo kiểu đó cả.”

“Nếu anh ấy vẫn nghĩ về cậu như một thư kí thì anh ấy sẽ không thèm chú ý đâu.”

“Ồ, đó *chính là* vấn đề của anh ta đấy.”

“Thế giờ là cái gì?”

“Cậu sẽ thả quả bom của cậu ở cuộc họp chứ?”

“Ừ.” Emily né tránh cái nhìn đầy tin tưởng đó. “Cả hai bọn họ. Cậu tới chứ?”

“Chắc chắn rồi,” Jane nói. “Mình sẽ chạy cái đầu VCR mà.”

Emily rạng rỡ trong cuộc họp. Cô giới thiệu về loại nước hoa mới, mà những người điều hành đang thử dùng nó để họ có thể cảm nhận được sự râm ran, và rồi bắt đầu nói về mục đích tiêu thụ và chiến lược marketing. Cô có thể cảm thấy Richard nhìn cô, nhưng khi cô nhìn lên thì cô không thấy được sự giận dữ mà cô mong đợi.

Cô nhìn thấy sự tự hào. Anh nghĩ cô thật tuyệt. *Và anh nên thế, cô nghĩ. Em đúng là tuyệt*

mà.

“Chúng tôi sử dụng một chiến lược gần giống với Thiên đường, nhưng hơi khác,” cô tiếp tục, đặt mô hình quảng cái đã làm xong lên giá đỡ. “Các vị sẽ thấy rằng kiểu dáng cũng giống như Thiên đường, nhưng nó màu đen, thay vì là màu trắng, với nắp bằng thủy tinh đỏ, thay vì là nắp bằng thủy tinh giả kim cương.”

Họ gật gù.

“Chúng tôi đảm bảo rằng người tiêu dùng sẽ không chỉ có sự kết nối với Thiên đường, mà từ trong tiềm thức mình họ sẽ lựa chọn nó theo thuyết nhị nguyên[8]. Cô ấy sẽ sử dụng Thiên đường khi cô ấy muốn cảm nhận sự gợi cảm, nhưng tinh tế và trong vòng kiểm soát, còn Tan chảy sẽ là lựa chọn khi cô ấy muốn cảm thấy gợi cảm và phóng đảng. Chẳng hạn, cô ấy sẽ dùng Tan chảy ở những nơi mà cô ấy không muốn dùng Thiên đường.” Hai trong số những thành viên nam của ban điều hành nam trông có vẻ tự lự và tỏ ra thích thú để che giấu những suy nghĩ gợi tình đang nhảy cóc trong đầu mình. Một trong những người điều hành nữ cầm chai sản phẩm mẫu lên.

“Và vì mỗi phụ nữ đều có một ít những thứ của cả thiên thần lẫn ác quỷ trong người nên họ sẽ cần cả hai loại nước hoa này,” Emily nói, và người phụ nữ trong ban điều hành mỉm cười với cô. *Thắng rồi, Emily nghĩ. Một chú ý cho việc quảng cáo.*

“Chúng ta sẽ sử dụng những viên hồng ngọc cho lần này và triển lãm như chúng ta đã làm với Thiên đường chứ?” Henry Evadne, chủ tịch hội đồng quản trị, hỏi.

“Phải.” Emily nhìn thẳng vào Richard. “Chúng tôi đã mua những viên hồng ngọc. Chiều nay Tôi sẽ gửi hóa đơn thanh toán tới chỗ anh Parker.”

Richard nhướn mày.

“Anh đã nói gì đó đúng không, anh Parker?” Emily hỏi. “Tôi e là tôi đã không nghe thấy.”

Để phụ họa thêm, Henry nói, “Ý tưởng hay. Trước đây, những viên kim cương là một chiến lược lớn. Đã giúp tạo thêm sức bật cho sản phẩm. Ý tưởng rất hay đấy, Emily.”

“Cám ơn ông, Henry.” Emily dừng lại. “Nhưng tôi còn chưa nói tới phần hay nhất.”

Richard thở dài. *Anh ấy biết điều gì sắp xảy ra, Emily nghĩ.*

“Tan chảy dĩ nhiên là cần một nơi giới thiệu sản phẩm,” cô bắt đầu. “Tôi đã liên hệ với L. A để tìm một bộ phim ăn khách, xa xỉ và gợi cảm, và tôi đã tìm được một bộ phim, nhưng anh Parker cảm thấy chi phí mà chúng đòi hỏi thì quá lớn - ” cô ngập ngừng khi Richard cau mày, có lẽ đang cố nhớ xem là họ đã từng nói về bất cứ bộ phim nào hay chưa “- và tất nhiên là anh ấy đã đúng.”

Anh lại nhướn mày với cô.

“Do đó tôi đã xem xét lại, và cám ơn anh Parker về lời khuyên, tôi đã tìm được một cách hoàn hảo.”

Cô hít một hơi sâu. *Đây là lúc đánh bạc đây.*

“Nó là một bộ phim với chi phí thấp do một anh chàng ở UCLA làm. Nhưng anh ta là một thiên tài. Bộ phim này có thể sẽ là bộ phim tiếp theo của *Tình dục, nói dối và video* đấy. Nó có thể cán quét ở giải Cannes đấy. Và sản phẩm của chúng ta sẽ có vài phút trong bộ phim đó. Khi báo chí bắt đầu để ý tới từng chi tiết của bộ phim thì Tan chảy sẽ có mặt trong mọi tạp chí của thành phố - miễn phí.”

Henry lắc đầu. “Một bộ phim nghệ thuật. Nó không thể làm gì đâu.”

“Đúng là nó không làm được gì.” Emily mỉm cười tự tin. “Cuộc sống là một canh bạc mà.”

Chúng ta đã đặt cược vào Thiên đường. Và ông *biết* cái này sẽ có tác dụng mà.”

Henry cau mày. “Tôi không thích các trò may rủi. Tiền lấy từ đâu thế, Richard?”

Emily căng thẳng.

“Chúng tôi đã thu xếp ở một số khoản khác,” Richard nói.

Cám ơn anh, Emily nhìn đầy biết ơn. Mặc dù cô đã qua mặt anh nhưng anh vẫn sát cánh với cô. Thực tế thì anh đang nói dối vì cô.

“Nếu ông muốn xem về toàn bộ chi phí của chuyện này,” Richard nói, đẩy tập bảng giá ra xung quanh, “ông có thể xem xem chúng tôi có thể kiếm được các khoản tiền như thế nào, bằng việc cắt bớt các khoản in áp phích. Tuy nhiên, nếu khoản này được thông qua cho chúng tôi, chúng tôi sẽ không cần nhiều như thế đâu. Các viên hồng ngọc thực tế lại là một khoản đầu tư chớp bu đấy và sẽ thu về được thông qua số tiền đầu tư, không phải là quảng cáo.”

Emily nhìn bảng tính toán mà anh đưa cho cô. Nó không phải là nói dối. Anh đã thực sự cố gắng. Trong có 1 tiếng trước cuộc họp. Lần này, anh đã lắng nghe, đã thử và đã làm được.

Cô yêu anh cũng nhiều bằng với sự nhức nhối vì nó.

Henry gật đầu. “Nhưng mà, một bộ phim với một giám đốc sản xuất không tên tuổi và những diễn viên vô danh...” Ông lắc đầu.

“Nhưng bộ phim này sẽ được ghi lại trong những quyển sách lịch sử điện ảnh về sự gọi tình.” Emily tiếp lời Richard. “Tất nhiên, tôi không mong đợi ông để ý đến lời nói của tôi vì điều đó.” Cô gật đầu với Jane, người đang bấm nút trên chiếc đầu VCR phía trước phòng và tắt ánh sáng đi.

“Họ sẽ công chiếu cái cảnh phim có Tan chảy vào tuần này,” Emily nói, khi hai diễn viên trên màn hình bắt đầu di chuyển về phía người kia. “Do đó, tôi không thể chỉ cho các vị về chỗ quảng cáo chính xác được, nhưng đoạn phim này sẽ mang lại cho các vị một ý niệm về tiềm năng của bộ phim.”

Cô đi vòng qua chiếc bàn và ngồi xuống bên cạnh Richard khi hai diễn viên bắt đầu ôm nhau. Cảnh phim vẫn còn ảnh hưởng đối với Emily, kể cả nó đang chiếu đến lần thứ hai. Giữa chừng đoạn phim, Richard đặt tay anh lên đầu gối cô và di chuyển chậm rãi lên đùi cô, đẩy váy cô lên khi anh vuốt ve cô.

Richard và mình phải giữ cuộn băng này mới được, cô nghĩ. Nó là một thứ kích thích khá tốt. Chưa kể rằng chúng ta cần có một thứ như thế. Nhưng anh không bao giờ biết...

Những thành viên điều hành xung quanh chiếc bàn đều trông hơi dờ dẫn.

Henry nuốt xuống và thẳng người lại trong chiếc ghế của mình. “Tôi không vui lắm về việc thu lại việc in ấn, nhưng khoản dành cho chuyện này mà Richard đã đề xuất rõ ràng vẫn là một khoản rất sát sao. Và bộ phim chắc chắn sẽ là, ừ, khuấy động. Mặc dù không phải là thể loại khiêu dâm,” ông nhanh chóng thêm vào.

Những người còn lại của ban điều hành lăm bầm tán thành.

Henry vuốt lại cà vạt của mình và tiếp tục. “Và nếu Emily cảm thấy chần chừ về việc quảng cáo này, chúng ta sẽ, tất nhiên, xúc tiến.” Ông mỉm cười sin sít với Richard. “Chúng tôi không biết cô ấy thực hiện điều đó thế nào, nhưng chúng tôi phải biết về điều đó khi nó bắt đầu được tiêu thụ, điều tốt nhất mà chúng tôi có thể làm là nghe Emily và làm chính xác điều mà cô ấy muốn.”

“Phải.” Richard mỉm cười. “Tôi cũng đã nghiệm ra điều đó.”

“Tốt.” Henry ngả ra sau, thư giãn. “Hai người đúng là một đội tốt. Tan chảy rồi phải không?”

Ông nhìn Emily và nói bằng một giọng cố thoải mái. “Cô có một chai to chưa? Tôi muốn lấy, một ít cho vợ tôi. Cô ấy, ừ, rất thích sản phẩm mới của chúng ta.”

“Chắc chắn rồi.” Emily cầm chai mẫu lên. “Lấy cái này đi.”

Jane ậm ừ cái giai điệu từ bộ phim Rocky khe khẽ đằng sau cô.

Ba người bọn họ ngồi trong phòng họp lớn sau khi tất cả đều đã rời khỏi hết.

“Rất nhanh gọn.” Jane đuổi người ra. “Chúng ta thật phi thường. Ba người lính ngự lâm.

Chúng ta phải ăn mừng lớn.”

Richard nhìn cô. “Các cô thật hào phóng. Cả hai người bọn em đã đưa ra được các quyết định rất sáng suốt.”

“Và anh khiến chúng ta có thể đối với ngân sách.” Jane tươi cười với anh. “Chúng tôi không phải những con bù nhìn. Chúng tôi biết khi có ai đó muốn cứu lấy chúng tôi, phải không, Em?”

“Đi trước đi,” Emily nói. “Hai người lính ngự lâm có vài cái cần giải quyết cho xong.”

Jane nở một nụ cười hiền hậu. “Giá như mình có thể lấy cuộn băng và đi gặp Ben. Bọn mình chưa bao giờ xem cái này. Lỗi của bọn mình.”

“Chiều nay cứ mang nó về,” Emily nói. “Mình sẽ bận lắm.”

Khi Jane đi rồi, hiển nhiên là đã khóa cánh cửa lại sau lưng, Richard nhìn Emily.

“Em đang dùng Tan chảy đấy,” Emily nói. “Nó khiến những người đàn ông khỏe mạnh cũng tan trong tay em. Anh là một người đàn ông mạnh khỏe.” Cô đứng lên và ngồi lên bàn phía trước anh và đặt tay cô lên vai anh. Anh ngay lập tức kéo cô vào lòng mình. “Xem nào? Em đã nói với anh nó là một loại hương liệu tốt mà.”

“Từ giờ trở đi, anh sẽ nghe mọi điều em nói với anh.”

“Anh thực sự đã làm thế. Anh đã sửa lại bản dự thảo ngân sách.”

“Không chỉ về ngân sách đâu.” Anh di chuyển tay trên lưng cô. “Đây thực sự là một cú thua 1-2 em dành cho anh đấy, đầu tiên là đêm qua và rồi sáng nay với Jane, nhưng anh nghĩ là cuối cùng anh cũng đã nhận được thông điệp đó.” Anh kéo chiếc áo của cô ra khỏi chiếc váy và trượt tay anh bên dưới nó, khum lấy bờ ngực đang bị phủ bởi ren của cô. “Từ giờ trở đi, anh sẽ lắng nghe,” anh lặp lại.

“Cái móc ở đằng trước đấy,” Emily nói, và anh tháo nó ra.

“Còn bất cứ điều gì khác em muốn nói với anh không?” Richard hỏi khi anh nâng cô lên mặt bàn. “Anh sẽ nghe.”

“Có,” Emily nói, kéo anh xuống phía trên cô. “Em yêu anh. Hãy làm em cháy xèo xèo đi.”

HẾT

[1] JC chơi chữ:

Parker nói “A good secretary is worth her weight in gold” là nói về năng lực của người thư ký nhưng Jane cố tình trả lời rằng cô ta muốn tăng trọng lượng của mình.

[2] Research and Development: Phòng Nghiên cứu và phát triển.

[3]

Chả biết hoa này trong tiếng việt nó là hoa gì nên đành để nguyên tiếng anh và để hình minh hoa vậy, :D.

"Plum sauce on mu-shu pork?" the waiter asked.

[5] ***Old Yeller*** là một bộ phim của Walt Disney được sản xuất năm 1957. Nó nói về một cậu bé và một con chó bị lạc chủ ở bưu điện Civil Texas.

[6] Spanish fly: một loại thuốc kích dục cho nữ.

[7] Witeness: người chứng nhận -> Jehovah's Witeness mình dịch là người đưa thư để kí xác nhận.

[8] Dualism: thuyết nhị nguyên

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>